Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (prvo vijeće)

4. listopada 2024.*

Sadržaj

I. Pravni okvir 6

A. Direktiva 2014/59/EU 6

B. Uredba o SRM-u 7

C. Nacrt Regulatornih tehničkih standarda 20

II. Okolnosti spora 21

A. Financijsko stanje društva Banco Popular tijekom 2016. i 2017. godine 21

B. Tijek postupka sanacije 23

C. Sporni sanacijski program 24

D. Činjenice nastale nakon donošenja spornog sanacijskog programa 27

III. Postupak pred Općim sudom i pobijana presuda 27

A. Postupak pred Općim sudom 27

B. Pobijana presuda 28

IV. Zahtjevi stranaka u žalbenom postupku 29

V. O žalbi 29

A. Uvodna razmatranja 30

B. Peti dio tužbenog drugog razloga vezan uz povredu članka 90. Uredbe o SRM-u te članaka 17., 41. i 52. Povelje u vezi s člankom 1. Dodatnog protokola br. 1 uz EKLJP, te šesti dio tog žalbenog razloga vezan uz kršenje obveze obrazlaganja iz članka 296. UFEU-a 30

1. Peti dio drugog žalbenog razloga 30

* Jezik postupka: španjolski

a) Argumentacija stranaka 30

b) Ocjena Suda 31

2. Šesti dio drugog žalbenog razloga 34

a) Argumentacija stranaka 34

b) Ocjena Suda 36

1) Dopuštenost 36

2) Meritum 37

i) Obrazloženje spornog sanacijskog programa 38

ii) Obrazloženje Odluke 2017/1246 39

C. Prvi dio prvog žalbenog razloga vezan uz kršenje članka 18. stavka 1. prvog podstavka točke (a) Uredbe o SRM-u 40

1. Argumentacija stranaka 41

2. Ocjena Suda 42

a) Dopuštenost 42

b) Meritum 42

D. Drugi dio prvog žalbenog razloga vezan uz povredu članka 18. stavka 1. prvog podstavka točke (b) Uredbe o SRM-u 44

1. Argumentacija stranaka 44

2. Ocjena Suda 45

E. Treći dio prvog žalbenog razloga vezan uz kršenje članka 18. stavka 1. prvog podstavka točke (c) Uredbe o SRM-u 47

1. Argumentacija stranaka 47

2. Ocjena Suda 48

F. Prvi, drugi, treći i četvrti dio drugog žalbenog razloga vezani uz kršenje članka 20. Uredbe o SRM-u 50

1. Prvi dio drugog žalbenog razloga 51

a) Argumentacija stranaka 51

b) Ocjena Suda 52

1) Prvi prigovor 52

2) Drugi prigovor 53

3) Treći prigovor 54

4) Četvrti prigovor 55

5) Peti prigovor 55

2. Drugi dio drugog žalbenog razloga vezan uz kršenje članka 20. stavka 5. Uredbe o SRM-u 56

a) Argumentacija stranaka 56

b) Ocjena Suda 57

1) Dopuštenost 57

2) Meritum 57

3. Treći dio drugog žalbenog razloga vezan uz kršenje članka 20. stavaka 7. i 9. Uredbe o SRM-u 58

a) Argumentacija stranaka 58

b) Ocjena Suda 58

4. Četvrti dio drugog žalbenog razloga vezan uz povredu članka 20. stavaka 10. i 11. Uredbe o SRM-u 59

a) Argumentacija stranaka 59

b) Ocjena Suda 60

G. Treći žalbeni razlog vezan uz zahtjev za naknadu štete zbog poništenja spornog sanacijskog programa i Odluke 2017/1246 61

H. Prvi dio četvrtog žalbenog razloga vezan uz kršenje obveze povjerljivosti 61

1. Argumentacija stranaka 61

2. Ocjena Suda 63

a) Prvi, drugi i treći prigovor vezani uz kršenje obveze povjerljivosti 63

b) Četvrti prigovor vezan uz navodno curenje internih informacija 66

c) Peti, šesti, sedmi i osmi prigovor iz prvog dijela četvrtog žalbenog razloga 66

I. Drugi dio četvrtog žalbenog razloga vezan uz postojanje uzročne veze 67

J. Treći dio četvrtog žalbenog razloga vezan uz zahtjev za naknadu štete 68

Troškovi 68

„Žalba – Ekonomska i monetarna politika – Bankovna unija – Uredba (EU) br. 806/2014 – Jedinstveni sanacijski mehanizam za kreditne institucije i određena investicijska društva – Postupak sanacije koji se primjenjuje u slučaju kad subjekt propada ili je vjerojatno da će propasti – Donošenje sanacijskog programa za društvo Banco Popular Español SA – Članak 14. – Ciljevi sanacije – Članak 18. stavak 1. – Uvjeti koji se primjenjuju na donošenje sanacijskog programa – Obveze Jedinstvenog sanacijskog odbora (SRB) i Europske komisije – Članak 20. – Vrednovanja za potrebe sanacije – Zahtjevi – Članci 88. do 91. – Obveza povjerljivosti – Pravo na pristup spisu – Izjave u medijima”

U predmetu C-541/22 P,

povodom žalbe na temelju članka 56. Statuta Suda Europske unije, podnesene 11. kolovoza 2022.,

Araceli García Fernández, sa stalnom adresom u Villanueva de la Cañadi (Španjolska),

Faustino González Parra, sa stalnom adresom u Palma de Mallorci (Španjolska),

Fernando Luis Treviño de Las Cuevas, sa stalnom adresom u Sevilli (Španjolska),

Juan Antonio Galán Alcázar, sa stalnom adresom u Consuegri (Španjolska),

Lucía Palazuelo Vallejo-Nágera, sa stalnom adresom u Madridu (Španjolska),

Macon, SA, sa sjedištem u Barceloni (Španjolska),

Marta Espejel García, sa stalnom adresom u Villanueva de la Cañadi,

Memphis Investments Ltd, sa sjedištem u Road Townu (Britanski Djevičanski Otoci),

Pedro Alcántara de la Herrán Matorras, sa stalnom adresom u Madridu,

Pedro José de Jesús Benito Trebbau López, sa stalnom adresom u Madridu,

Pedro Regalado Cuadrado Martínez, sa stalnom adresom u Salas de los Infantesu (Španjolska),

María Rosario Mari Juan Domingo, sa stalnom adresom u Salas de los Infantesu, koju zastupaju S. Cajal Martín, B. M. Cremades Román, J. M. López Useros i P. Marrodán Lázaro, *abogados*,

žalitelji,

a druge stranke postupka su:

Eleveté Invest Group SL, sa sjedištem u Madridu,

Antonio Bail Cajal, sa stalnom adresom u Sant Cugat del Vallésu (Španjolska),

Carlos Sobrini Marín, sa stalnom adresom u Madridu,

Edificios 1326 de l’Hospitalet SL, sa sjedištem u Hospitalet de Llobregatu (Španjolska),

Juan José Homs Tapias, sa stalnom adresom u Manresi (Španjolska),

Anna María Torras Giro, sa stalnom adresom u Manresi,

Marbore 2000 SL, sa sjedištem u Hospitalet de Llobregatu,

Tristán González del Valle, sa stalnom adresom u Madridu,

tužitelji u prvostupanjskom postupku,

Europska komisija, koju zastupaju L. Flynn, P. Němečková, A. Nijenhuis, A. Steiblytė i D. Triantafyllou, u svojstvu agenata, uz asistenciju A. Manzaneque Valverde i J. Rivas Andrés, *abogados*,

Jedinstveni sanacijski odbor (SRB), koji zastupaju H. Ehlers, M. S. Fernández Rupérez, A. R. Lapresta Bienz i J. Rius Riu, u svojstvu agenata, uz asistenciju F. B. Fernández de Trocóniz Robles, *abogado*, B. Meyring i S. Schelo, *Rechtsanwälte*,

tuženici u prvostupanjskom postupku,

Kraljevina Španjolska, koju zastupaju L. Aguilera Ruiz i M. J. Ruiz Sánchez, u svojstvu agenata,

Banco Santander SA, sa sjedištem u Santanderu (Španjolska), koji zastupaju J. Remón Peñalver, J. M. Rodríguez Cárcamo, A. M. Rodríguez Conde i D. Sarmiento Ramírez-Escudero, *abogados*,

intervenijenti u prvostupanjskom postupku,

SUD (prvo vijeće),

u sastavu: A. Arabadjiev, predsjednik vijeća, T. von Danwitz (izvjestitelj), P. G. Xuereb, A. Kumin i I. Ziemele, suci,

nezavisna odvjetnica: T. Ćapeta,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani dio postupka,

saslušavši mišljenje nezavisne odvjetnice na raspravi održanoj 14. ožujka 2024.,

donosi sljedeću

Presudu

1 Svojom žalbom Araceli García Fernández, Faustino González Parra, Fernando Luis Treviño de Las Cuevas, Juan Antonio Galán Alcázar, Lucía Palazuelo Vallejo-Nágera, Macon SA, Marta Espejel García, Memphis Investments Ltd, Pedro Alcántara de la Herrán Matorras, Pedro José de Jesús Benito Trebbau López, Pedro Regalado Cuadrado Martínez i María Rosario Mari Juan Domingo traže ukidanje presude Općeg suda Europske unije od 1. lipnja 2022., Eleveté Invest Group i dr./Komisija i SRB (T-523/17, u daljnjem tekstu: pobijana presuda, EU:T:2022:313), kojom je taj

sud odbio njihovu tužbu za, prvo, poništenje Odluke SRB/EES/2017/08 izvršne sjednice Jedinstvenog sanacijskog odbora (SRB) od 7. lipnja 2017. o donošenju sanacijskog programa za društvo Banco Popular Español SA (u daljnjem tekstu: sporni sanacijski program) i Odluke Komisije (EU) 2017/1246 od 7. lipnja 2017. o potvrđivanju sanacijskog programa za društvo Banco Popular Español SA (SL 2017., L 178, str. 15. i ispravak SL 2017., L 320, str. 31.), drugo, naknadu štete koju su pretrpjeli zbog tih odluka i, treće, utvrđivanje ništetnosti privremenog vrednovanja i priznavanje naknade štete.

I. Pravni okvir

A. Direktiva 2014/59/EU

2 Članak 36. Direktive 2014/59/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 15. svibnja 2014. o uspostavi okvira za oporavak i sanaciju kreditnih institucija i investicijskih društava te o izmjeni Direktive Vijeća 82/891/EEZ i direktiva 2001/24/EZ, 2002/47/EZ, 2004/25/EZ, 2005/56/EZ, 2007/36/EZ, 2011/35/EU, 2012/30/EU i 2013/36/EU te uredbi (EU) br. 1093/2010 i (EU) br. 648/2012 Europskog parlamenta i Vijeća (SL 2014., L 173, str. 190. i ispravak SL 2015., L 216, str. 9.), naslovljen „Vrednovanje za potrebe sanacije”, određuje u stavcima 14. do 16. da Europsko nadzorno tijelo za bankarstvo (EBA) izrađuje nacrt regulatornih tehničkih standarda kako bi dodatno utvrdila kriterije i uvjete pod kojima treba provesti vrednovanje institucije ili subjekta nad kojim se može provesti mjera sanacije. U toj se odredbi precizira da EBA mora podnijeti nacrt regulatornih tehničkih standarda Europskoj komisiji koja je ovlaštena za njihovo usvajanje u skladu s člancima 10. do 14. Uredbe (EU) br. 1093/2010 Europskog parlamenta i Vijeća od 24. studenoga 2010. o osnivanju europskog nadzornog tijela (Europskog nadzornog tijela za bankarstvo), kojom se izmjenjuje Odluka br. 716/2009/EZ i stavlja izvan snage Odluka Komisije 2009/78/EZ (SL 2010., L 331, str. 12.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 12., str. 80.).

3 U člancima 38. i 39. te direktive uređuje se primjena instrumenta prodaje od strane nacionalnih sanacijskih tijela. Članak 39. navedene direktive, naslovljen „Instrument prodaje poslovanja: postupovni zahtjevi”, određuje:

„1. Podložno stavku 3. ovog članka[,] pri primjeni instrumenta prodaje poslovanja na instituciju ili subjekt iz članka 1. stavka 1. točke (b), (c) ili (d) sanacijsko tijelo stavlja na tržište ili dogovara stavljanje na tržište imovine, prava ili obveza, dionica ili drugih vlasničkih instrumenata te institucije koje tijelo namjerava prenijeti. Paketi prava, imovine i obveza na tržište se mogu staviti odvojeno.

2. Ne dovodeći u pitanje okvir [Europske] [u]nije za državne potpore, stavljanje na tržište iz stavka 1. prema potrebi se provodi u skladu sa sljedećim kriterijima:

(a) maksimalno transparentno i bez bitno pogrešnog prikazivanja imovine, prava, obveza, dionica ili drugih vlasničkih instrumenata te institucije koju tijelo namjerava prenijeti, uzimajući u obzir okolnosti i posebno potrebu za očuvanjem financijske stabilnosti;

(b) bez davanja neopravdane prednosti ili diskriminacije potencijalnih kupca;

(c) slobodno od sukoba interesa;

(d) bez davanja nepravedne prednosti mogućem kupcu;

(e) uzimajući u obzir potrebu za hitnom provedbom mjere sanacije;

(f) nastojeći povećati što je više moguće prodajnu cijenu obuhvaćenih dionica ili drugih vlasničkih instrumenata, imovine, prava ili obveza.

Podložno prvom podstavku točki (b), načela iz ovog stavka ne sprečavaju sanacijsko tijelo da nudi prodaju točno određenim potencijalnim kupcima.

[…]

3. Sanacijsko tijelo može primijeniti instrument prodaje poslovanja bez ispunjavanja zahtjeva za stavljanje na tržište iz stavka 1. kada utvrdi da bi se ispunjavanjem takvih zahtjeva [moglo] našteti[ti] jednom ili više ciljeva sanacije, a posebno ako su ispunjeni sljedeći uvjeti:

(a) ako smatra da postoji bitna prijetnja financijskoj stabilnosti koja proizlazi ili je otežana propadanjem ili vjerojatnom propašću institucije u sanaciji; te

(b) ako smatra da bi se ispunjavanjem tih zahtjeva [vjerojatno] štetilo učinkovitosti instrumenta prodaje poslovanja u otklanjanju te prijetnje ili postizanju cilj[eva] sanacije naveden[ih] u članku 31. stavku 2. točki (b).

[…]“

B. Uredba o SRM-u

4 Uvodne izjave 7., 13. do 15., 24., 26., 52., 53., 58., 89. i 116. Uredbe (EU) br. 806/2014 Europskog parlamenta i Vijeća od 15. srpnja 2014. o utvrđivanju jedinstvenih pravila i jedinstvenog postupka za sanaciju kreditnih institucija i određenih investicijskih društava u okviru jedinstvenog sanacijskog mehanizma i jedinstvenog fonda za sanaciju te o izmjeni Uredbe (EU) br. 1093/2010 (SL 2014., L 225, str. 1. i SL 2015., L 101, str. 62., u daljnjem tekstu: Uredba o SRM-u), glase kako slijedi:

„(7) Kao prvi korak prema bankovnoj uniji, jedinstveni nadzorni mehanizam [(SRM)] ustanovljen [Uredbom Vijeća (EU) br. 1024/2013 od 15. listopada 2013. o dodjeli određenih zadaća Europskoj središnjoj banci u vezi s politikama bonitetnog nadzora kreditnih institucija (SL 2013., L 287, str. 63.)] trebao bi osigurati da se politika Unije koja se odnosi na bonitetni nadzor kreditnih institucija provodi na dosljedan i učinkovit način, da se jedinstvena pravila za financijske usluge primjenjuju na jednak način na sve kreditne institucije u državama članicama europodručja i onim državama koje nisu dio europodručja a koje su odlučile sudjelovati u jedinstvenom nadzornom mehanizmu […] i da se nad tim kreditnim institucijama provodi nadzor najviše kvalitete.

[…]

(13) Da bi se vratilo povjerenje u bankovni sektor i njegov kredibilitet, [Europska središnja banka (ESB)] trenutno provodi sveobuhvatnu ocjenu bilanci svih izravno nadziranih banaka. Tom bi se ocjenom sve zainteresirane strane trebalo uvjeriti da su banke koje pristupaju jedinstvenom nadzornom mehanizmu i koje su obuhvaćene [Jedinstvenim sanacijskim mehanizmom (SRM)] u osnovi zdrave i pouzdane.

(14) Uspostavom jedinstvenog nadzornog mehanizma na temelju [Uredbe br. 1024/2013] – na temelju koje bilo ESB centralno bilo nadležna nacionalna tijela u okviru jedinstvenog nadzornog mehanizma nadziru banke u državama članicama sudionicama – dolazi do neusklađenosti između nadzora tih banaka na razini Unije i nacionalnog postupanja s tim bankama pri sanaciji u skladu s odredbama [Direktive 2014/59] koja će se riješiti osnivanjem [SRM-a].

(15) Ova Uredba primjenjuje se samo u slučaju banaka čije je domaće nadzorno tijelo ESB ili nadležno nacionalno tijelo u državama članicama čija je valuta euro ili u državama članicama čija valuta nije euro, koje su uspostavile blisku suradnju u skladu s člankom 7. [Uredbe br. 1024/2013]. Područje primjene ove Uredbe povezano je s područjem primjene [Uredbe br. 1024/2013]. Imajući na umu znatnu razinu isprepletenosti nadzornih zadaća dodijeljenih jedinstvenom nadzornom mehanizmu i mjera sanacije, uspostava centraliziranog nadzornog sustava koji djeluje u skladu s člankom 127. stavkom 6. [UFEU-a] od ogromne je važnosti za države članice sudionice u procesu usklađivanja sanacije. Činjenica da subjekti […] podliježu nadzoru u okviru jedinstvenog nadzornog mehanizma posebno [je] obilježje zbog kojeg subjekti na koje se primjenjuje [Uredba br. 1024/2013] imaju objektivno i značenjski drugačiji položaj za potrebe sanacije. Potrebno je donijeti mjere kojima će se uspostaviti jedinstveni nadzorni mehanizam za sve države članice sudionice tog mehanizma kako bi se olakšalo pravilno i stabilno funkcioniranje unutarnjeg tržišta.

[…]

(24) Uzimajući u obzir da samo institucije Unije mogu oblikovati politiku Unije na području sanacije i budući da pri usvajanju svakog pojedinog sanacijskog programa postoji pravo diskrecijske ocjene, nužno je predvidjeti odgovarajuću uključenost Vijeća i [Europske] [k]omisije kao institucija koje u skladu s člankom 291. UFEU-a mogu izvršavati provedbene ovlasti. Ocjenu diskrecijskih aspekata odluka o sanaciji koje donese Odbor trebala bi provoditi Komisija. Uzimajući u obzir značajan učinak odluka o sanaciji na financijsku stabilnost država članica i na Uniju kao takvu, kao i na fiskalni suverenitet država članica, važno je da se provedbene ovlasti za donošenje određenih odluka koje se odnose na sanaciju dodijele Vijeću. Na Vijeću bi stoga trebalo biti da, na prijedlog Komisije, provodi učinkovitu kontrolu ocjenjivanja, koje provodi Odbor, postojanja javnog interesa te da ocjenjuj[e] sve materijalne promjene iznosa sredstava [Jedinstvenog fonda za sanaciju (u daljnjem tekstu: Fond)] koji će se koristiti u određenoj mjeri sanacije. Osim toga, Komisija bi trebala imati ovlast donošenja delegiranih akata u kojima će biti navedeni dodatni kriteriji ili uvjeti koje Odbor treba uzeti u obzir prilikom izvršavanja svojih raznih ovlasti. To dodjeljivanje zadaća sanacije ni na koji način ne bi trebalo onemogućavati funkcioniranje unutarnjeg tržišta za financijske usluge. EBA bi stoga trebala zadržati svoju ulogu, kao i postojeće ovlasti i zadaće: trebala bi razvijati i doprinositi dosljednoj primjeni zakonodavstva Unije koje je primjenjivo na sve države članice i jačati približavanje sanacijskih praksi u cijeloj Uniji.

[…]

(26) ESB, u funkciji nadzornog tijela unutar jedinstvenog nadzornog mehanizma, te Odbor trebali bi moći ocijeniti propada li kreditna institucija ili je vjerojatno da će propasti te postoji li razumna mogućnost da se u razumnom roku alternativnim mjerama privatnog sektora ili nadzornog tijela spriječi njezina propast. Ako smatra da su ispunjeni svi kriteriji povezani s pokretanjem sanacije, Odbor bi trebao usvojiti sanacijski program. Postupak koji se odnosi na usvajanje sanacijskog programa, koji uključuje Vijeće i Komisiju, jača potrebnu operativnu neovisnost Odbora poštujući pritom načelo delegiranja ovlasti agencijama na način na koji to tumači Sud Europske unije […]

[…]

(52) Jedinstveni sanacijski mehanizam trebao bi se temeljiti na okvirima [Uredbe br. 1024/2013] i [Direktive 2014/59]. Odbor bi stoga trebao biti ovlašten intervenirati u ranoj fazi pogoršanja financijske situacije, odnosno pogoršanja solventnosti subjekta. Informacije koje Odbor u toj fazi primi od nacionalnih sanacijskih tijela ili ESB-a ključne su za utvrđivanje mjera koje bi trebalo poduzeti kako bi se pripremila sanacija predmetnog subjekta.

(53) Da bi se u trenutku kad to bude potrebno osigurala brza mjera sanacije, Odbor bi u suradnji s ESB-om ili s relevantnim nacionalnim nadležnim tijelima trebao pozorno pratiti stanje predmetnih subjekata i njihovo poštovanje svih mjera rane intervencije koje su poduzete u vezi s tim subjektima. Pri utvrđivanju je li mjera privatnog sektora mogla u razumnom vremenskom okviru spriječiti propadanje subjekta, nadležno tijelo trebalo bi uzeti u obzir djelotvornost mjera rane intervencije poduzetih u vremenskom okviru koje je odredilo nadležno tijelo.

[…]

(58) Likvidacijom subjekta koji propada u okviru redovnog postupka u slučaju insolventnosti moglo bi se ugroziti financijsku stabilnost, prekinuti pružanje ključnih usluga i utjecati na zaštitu deponenata. U tom je slučaju primjena sanacijskih instrumenata u javnom interesu. Sanacijski ciljevi trebali bi stoga osigurati kontinuitet pružanja ključnih financijskih usluga, održavanje stabilnosti financijskog sustava, smanjenje moralnog rizika na temelju smanjivanja javne financijske potpore subjektima koji propadaju te zaštitu deponenata.

[…]

(89) Kako bi se poboljšala djelotvornost jedinstvenog sanacijskog mehanizma, Odbor bi u svim okolnostima trebao blisko surađivati s [EBA-om,] […] blisko surađivati s ESB-om i ostalim tijelima ovlaštenima za nadzor subjekata unutar SSM-a, posebno grupa koje podliježu konsolidiranom nadzoru ESB-a. Kako bi se djelotvorno upravljalo postupkom sanacije banaka koje propadaju, Odbor bi trebao surađivati s nacionalnim sanacijskim tijelima u svim fazama sanacijskog postupka. Stoga je ta suradnja potrebna ne samo radi provedbe odluka o sanaciji koje je donio Odbor, već je potrebna i prije donošenja svih odluka o sanaciji, u fazi planiranja sanacije ili tijekom faze rane intervencije. Odbor bi trebao moći surađivati s relevantnim sanacijskim tijelima i instrumentima kojima se izravno ili neizravno financira javna financijska pomoć.

[…]

(116) Trebalo bi se osigurati primjereno obavještavanje o sanacijskim mjerama i, podložno ograničenim iznimkama iz ove Direktive, njihovo objavljivanje. Međutim, s obzirom na to da postoji [mogućnost] da su informacije dostupne Odboru, sanacijskim tijelima i njihovim stručnim savjetnicima tijekom postupka sanacije osjetljive prirode, te bi informacije prije objavljivanja odluke o sanaciji trebale podlijegati zahtjevima za čuvanje profesionalne tajne. U obzir se mora uzeti da informacije o sadržaju i detaljima sanacijskog plana te rezultatima bilo kakve ocjene tih planova mogu imati dalekosežne posljedice, posebno za poduzetnike o kojima se radi. Za svaku informaciju koja se pruži u vezi s odlukom prije negoli je ona donesena, bilo o tome jesu li uvjeti za sanaciju zadovoljeni, o upotrebi određenog instrumenta ili o bilo kojoj mjeri tijekom postupka, mora se pretpostaviti da se [ona može] odražava[ti] na javne i privatne interese koji su mjerama obuhvaćeni. Ipak, informacija da Odbor i nacionalna sanacijska tijela ispituju određeni subjekt, može biti dostatna da se negativno odraz[i]na taj subjekt. Stoga je potrebno osigurati da postoje prikladni mehanizmi za održavanje povjerljivosti informacija kao što su sadržaj i detalji sanacijskih planova te rezultati bilo kakve ocjene provedene u tom pogledu.“

5 U skladu s člankom 5. stavkom 2. drugim podstavkom Uredbe o SRM-u, SRB, jednako kao Vijeće i Komisija, podliježe, s jedne strane, regulatornim i obvezujuće primjenjivim tehničkim standardima koje izrađuje EBA i usvaja Komisija u skladu s Uredbom br. 1093/2010 te, s druge strane, smjernicama i preporukama koje EBA izdaje na temelju potonje uredbe.

6 U članku 14. te uredbe, naslovljenom „Ciljevi sanacije”, određuje se:

„1. Pri djelovanju na temelju sanacijskog postupka iz članka 18. Odbor, Vijeće i Komisija te, prema potrebi, nacionalna sanacijska tijela, ovisno o svojim nadležnostima, uzimaju u obzir ciljeve sanacije, odabiru sanacijske instrumente i ovlasti kojima se, prema njihovu stajalištu, najbolje postižu ciljevi sanacije koji su relevantni u okolnostima pojedinog slučaja.

2. Ciljevi sanacije iz stavka 1. su sljedeći:

(a) osigurati kontinuitet temeljnih funkcija;

(b) izbjeći velike štetne učinke na financijsku stabilnost, posebno sprječavanjem širenja, uključujući na tržišne infrastrukture, te održavanjem tržišne discipline;

(c) štititi javna sredstva tako da se na minimum smanji oslanjanje na izvanrednu javnu financijsku potporu;

(d) štititi deponente obuhvaćene [Direktivom 2014/49/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 16. travnja 2014. o sustavima osiguranja depozita (SL 2014., L 173, str. 149.)] i ulagatelje obuhvaćene [Direktivom 97/9/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 3. ožujka 1997. o sustavima naknada štete za investitore (SL 1997., L 84, str. 22.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 1., str. 11.)][;]

(e) štititi sredstva i imovinu klijenata.

Pri postizanju ciljeva iz prvog podstavka Odbor, Vijeće i Komisija, te, prema potrebi, nacionalna sanacijska tijela nastoje smanjiti trošak sanacije i izbjeći nepotrebno rušenje vrijednosti osim ako je to potrebno radi ostvarivanja ciljeva sanacije.

3. Podložno različitim odredbama ove Uredbe, ciljevi sanacije jednako su važni i uravnoteženi, prema potrebi, u skladu s naravi i okolnostima pojedinog slučaja."

7 Članak 15. navedene uredbe, naslovljen „Opća načela sanacije", u stavku 1. određuje:

„Pri djelovanju na temelju sanacijskog postupka iz članka 18. Odbor, Vijeće, Komisija te, prema potrebi, nacionalna sanacijska tijela poduzimaju sve prikladne mjere kako bi osigurali da se sanacijske mjere poduzimaju u skladu sa sljedećim načelima:

(a) dioničari institucije u sanaciji [prvi] snose […] gubitke;

[…]"

8 Članak 18. iste uredbe, naslovljen „Sanacijski postupak", određuje:

„1. Odbor usvaja sanacijski program u skladu sa stavkom 6. u pogledu subjekata i grupa iz članka 7. stavka 2. te subjekata i grupa iz članka 7. stavka 4. točke (b) i članka 7. stavka 5. ako su zadovoljeni uvjeti za primjenu tih stavaka[,] samo ako na svojoj izvršnoj sjednici nakon primitka obavijesti iz četvrtog podstavka ili na vlastitu inicijativu procijeni da su zadovoljeni sljedeći uvjeti:

(a) subjekt propada ili je vjerojatno da će propasti;

(b) uzimajući u obzir vrijeme i druge relevantne okolnosti, nije razumno očekivati da bi druge alternativne mjere privatnog sektora, uključujući mjere sustava zaštite institucija, ili nadzorne mjere, uključujući mjere rane intervencije ili otpis ili konverziju relevantnog instrumenata kapitala u skladu s člankom 21., poduzete u pogledu subjekta, spriječile njegovo propadanje u razumnom vremenskom razdoblju;

(c) sanacijske mjere nužne su radi javnog interesa iz stavka 5.

Nakon što se savjetuje s Odborom, ESB ocjenjuje je li ispunjen uvjet iz prvog podstavka točke (a). Odbor to može ocijeniti na izvršnoj sjednici samo nakon što obavijesti ESB o svojoj namjeri te samo ako ESB u roku od tri kalendarska dana od primitka te informacije to nije ocijenio. ESB pruža Odboru bez odgode sve relevantne informacije koje Odbor zatraži kako bi se informirao prije ocjene.

Ako ESB ocijeni da je zadovoljen uvjet iz prvog podstavka točke (a) u pogledu subjekta ili grupe iz prvog podstavka, o toj ocjeni bez odgode obavješćuje Komisiju i Odbor.

Uvjet iz prvog podstavka točke (b) ocjenjuj[u] Odbor na svojoj izvršnoj sjednici ili po potrebi nacionalna sanacijska tijela u bliskoj suradnji s ESB-om. ESB također može obavijestiti Odbor ili dotična nacionalna sanacijska tijela da smatra da je zadovoljen uvjet iz te točke.

2. Ne dovodeći u pitanje slučajeve u kojima je ESB odlučio izravno provesti nadzor nad kreditnim institucijama u skladu s člankom 6. stavkom 5. točkom (b) [Uredbe br. 1024/2013], u slučaju primitka obavijesti iz stavka 1. ili ako Odbor namjerava donijeti ocjenu u skladu sa stavkom 1. na

vlastitu inicijativu, u pogledu subjekta ili grupe iz članka 7. stavka 3., Odbor o toj procjeni bez odgode obavješćuje ESB.

[…]

4. Za potrebe stavka 1. točke (a) za subjekt se smatra da propada ili da je vjerojatno da će propasti u jednoj ili više sljedećih okolnosti:

(a) subjekt krši ili postoje objektivni elementi na temelju kojih se utvrđuje da će institucija uskoro kršiti zahtjeve za nastavak rada na način kojim bi se opravdalo povlačenje ovlaštenja ESB-a između ostalog za[t]o što je institucija pretrpjela ili je moguće da će pretrpjeti gubitke kojima će se istrošiti sav njezin regulatorni kapital ili njegov znatan iznos, ali ne samo iz tog razloga;

(b) imovina subjekta je manja od njegovih obveza ili postoje objektivni elementi na temelju kojih se utvrđuje da će imovina subjekta uskoro biti manja od obveza;

(c) subjekt nije u mogućnosti podmiriti svoje dugove ili druge obveze pri njihovu dospijeću ili postoje objektivni elementi na temelju kojih se utvrđuje da institucija uskoro neće biti u mogućnosti to uraditi;

(d) nužna je izvanredna javna financijska potpora osim ako se, kako bi se otklonila ozbiljna smetnja u gospodarstvu države članice i održala financijska stabilnost, ta izvanredna javna financijska potpora pojavljuje u sljedećim oblicima […]

[…]

5. Za potrebe stavka 1. točke (c) ovog članka smatra se da su sanacijske mjere u javnom interesu ako su potrebne da se postigne jedan ili više ciljeva sanacije navedenih u članku 14. i ako su razmjerne njima te ako se likvidacijom subjekta redovnim postupkom u slučaju insolventnosti ne bi postigli ti ciljevi sanacije u jednakoj mjeri.

6. Ako su ispunjeni svi uvjeti utvrđeni u stavku 1., Odbor pokreće postupak usvajanja sanacijskog programa. Sanacijskim programom:

(a) pokreće se postupak sanacije subjekta;

(b) utvrđuje se primjena sanacijskih instrumenata na instituciju u sanaciji iz članka 22. stavka 2., posebno svako izuzeće iz primjene *bail-ina* u skladu s člankom 27. stavcima 5. i 14.;

(c) utvrđuje se korištenje Fonda kako bi se pružila potpora sanacijskim mjerama u skladu s člankom 76. te u skladu s odlukom Komisije donesenom u skladu s člankom 19.

7. Odmah nakon usvajanja sanacijskog programa Odbor ga dostavlja Komisiji.

Nakon što Odbor dostavi sanacijski program, Komisija ga u roku od 24 sata potvrđuje ili ulaže prigovor u odnosu na diskrecijske aspekte sanacijskog programa u slučajevima koji nisu obuhvaćeni trećim podstavkom ovog stavka.

Nakon što Odbor dostavi sanacijski program, Komisija u roku od 12 sati može Vijeću predložiti da:

(a) uloži prigovor na sanacijski program jer sanacijski program koji je Odbor usvojio ne zadovoljava kriterij javnog interesa iz stavka 1. točke (c);

(b) potvrdi ili uloži prigovor na materijalnu promjenu iznosa sredstava iz Fonda predviđenih sanacijskim programom Odbora.

[…]

8. Ako Vijeće uloži prigovor na pokretanje sanacije neke institucije uz obrazloženje da nije zadovoljen kriterij javnog interesa iz stavka 1. točke (c), relevantan subjekt likvidirat će se redovnim putem u skladu s mjerodavnim nacionalnim pravom.

9. Odbor osigurava da relevantna nacionalna sanacijska tijela poduzimaju potrebne sanacijske mjere kako bi se proveo sanacijski program. O sanacijskom programu obavještavaju se relevantna nacionalna sanacijska tijela i nj[i]me se daju upute tim tijelima koja poduzimaju sve potrebne mjere kako bi se provela odluka Odbora u skladu s člankom 29. tako da izvršava sanacijske ovlasti. Ako postoji državna potpora ili potpora iz Fonda, Odbor djeluje u skladu s odlukom o toj potpori koju je donijela Komisija.

10. Komisija je ovlaštena od Odbora dobiti sve informacije koje smatra važnima za obavljanje svojih zadaća na temelju ove Uredbe. Odbor je ovlašten od svih osoba dobiti, u skladu poglavljem 5. ove glave, sve informacije potrebne da pripremi sanacijske mjere i donese odluku o njima, uključujući ažurirane informacije i dodatke informacijama iz sanacijskih planova.”

9 U skladu s člankom19. Uredbe o SRM-u, naslovljenom „Državna potpora i potpora iz Fonda”:

„1. Ako sanacijske mjere uključuju dodjelu državne potpore u skladu s člankom 107. stavkom 1. UFEU-a ili potpore iz Fonda u skladu sa stavkom 3. ovog članka, sanacijski program usvaja se u skladu s člankom 18. stavkom 6. ove Uredbe nakon što Komisija usvoji pozitivnu ili uvjetnu odluku u vezi s usklađenosti korištenja takve potpore s unutarnjim tržištem.

[…]

3. U mjeri u kojoj sanacijske mjere koje je predložio Odbor uključuju korištenje Fonda, Odbor obavještava Komisiju o predloženom korištenju Fonda. Obavijest Odbora sadrži sve potrebne informacije kako bi Komisija mogla donijeti svoje procjene u skladu s ovim stavkom.

[…]”

10 U članku 20. te uredbe, naslovljenom „Vrednovanje u svrhu sanacije”, određuje se:

„1. Prije odluke o provedbi sanacijske mjere ili izvršavanju ovlasti za otpis ili konverziju relevantnih instrumenata kapitala, Odbor omogućuje da pravično, oprezno i realistično vrednovanje imovine i obveza subjekta iz članka 2. provede osoba koja je neovisna u odnosu na bilo koje tijelo javne vlasti, uključujući Odbor i nacionalna sanacijska tijela te na dotični subjekt.

2. Sukladno stavku 15.[,] ako je udovoljeno zahtjevima utvrđenima u stavku 1. te stavcima od 4. do 9., vrednovanje se smatra konačnim.

3. Ako nije moguće neovisno vrednovanje u skladu sa stavkom 1., Odbor može provesti privremeno vrednovanje imovine i obveza subjekta iz članka 2., u skladu sa stavkom 10. ovog članka.

4. Cilj vrednovanja procjena je vrijednosti imovine i obveza subjekta iz članka 2. koji zadovoljava uvjete za sanaciju iz članaka 16. i 18.

5. Svrhe vrednovanja su sljedeće:

(a) pružanje informacija radi utvrđivanja jesu li zadovoljeni uvjeti za sanaciju ili uvjeti za otpis ili konverziju instrumenata kapitala;

(b) ako su zadovoljeni uvjeti za sanaciju, pružanje informacija radi donošenja odluke o odgovarajućoj sanacijskoj mjeri koju je potrebno poduzeti u pogledu subjekta iz članka 2.;

(c) kada se primjenjuje ovlast za otpis ili konverziju relevantnog instrumenata kapitala, pružanje informacija za donošenje odluke o mjeri u kojoj se poduzima poništavanje ili razvodnjavanje vlasničkih instrumenata te mjer[i] u kojoj se otpisuju i konvertiraju relevantni instrumenti kapitala;

(d) kada se primjenjuje *bail-in* instrument, pružanje informacija radi donošenja odluke o mjeri u kojoj se otpisuju ili konvertiraju prihvatljive obveze;

(e) kada se primjenjuje instrument prijelazne institucije ili instrument odvajanja imovine, pružanje informacija radi donošenja odluke o imovini, pravima, obvezama ili vlasničkim instrumentima koje je potrebno prenijeti te radi donošenja odluke o vrijednosti svih naknada koje je potrebno platiti instituciji u sanaciji ili, ovisno o slučaju, vlasnicima vlasničkih instrumenata;

(f) kada se primjenjuje instrument prodaje poslovanja, pružanje informacija radi donošenja odluke o imovini, pravima, obvezama ili vlasničkim instrumentima koje je potrebno prenijeti i da se Odboru daju informacije kako bi mogao odrediti što su komercijalni uvjeti u smislu članka 24. stavka 2. točke (b);

(g) u svim slučajevima, da se njime osigura priznavanje svih gubitaka nad imovinom subjekta iz članka 2. u trenutku kada se primjenjuju sanacijski instrumenti ili izvršavaju ovlasti za otpis ili konverziju relevantnih instrumenata kapitala.

6. Ne dovodeći u pitanje okvir Unije za državne potpore, vrednovanje se po potrebi temelji na opreznim pretpostavkama, uključujući one o stopama neispunjenja obveze i ozbiljnosti gubitaka. Vrednovanjem se ne pretpostavlja moguće buduće pružanje bilo koje izvanredne javne financijske potpore ili bilo koja hitna likvidnosna pomoć središnje banke ili bilo koja likvidnosna pomoć središnje banke dodijeljena u okviru nestandardne kolateralizacije […].

7. Vrednovanje se dopunjuje sljedećim informacijama kao što se pojavljuju u računovodstvenim knjigama i evidencijama subjekta iz članka 2.:

(a) ažuriranom bilancom i izvješćem o financijskom položaju subjekta iz članka 2.;

(b) analizom i procjenom računovodstvene vrijednosti imovine;

(c) popisom nepodmirenih bilančnih i izvanbilančnih obveza prikazanih u knjigama i evidencijama subjekta iz članka 2., s pokazateljem odgovarajućih kredita i redoslijeda potraživanja iz članka 17.

[…]

9. U vrednovanju se navodi potpodjela vjerovnika u redove u skladu s prioritetima potraživanja iz članka 17. i procjena postupanja koje bi svaki red dioničara i vjerovnika očekivao da se subjekt iz članka 2. likvidira redovnim postupkom u slučaju insolventnosti. Ta procjena ne utječe na primjenu načela prema kojem niti jedan vjerovnik ne smije biti u slabijem položaju, a koje je navedeno u članku 15. stavku 1. točki (g).

10. Ako zbog žurnih okolnosti pojedinog slučaja nije moguće ispuniti zahtjeve iz stavaka 7. i 9. ili ako se primjenjuje stavak 3., provodi se privremeno vrednovanje. Pri provedbi privremenog vrednovanja potrebno je pridržavati se zahtjeva iz članka 4. i, u mjeri u kojoj je to razumno praktično u okolnostima, zahtjeva iz stavaka 1., 7. i 9.

Privremeno vrednovanje iz prvog podstavka uključuje zaštitu od dodatnih gubitaka, uz primjereno opravdanje.

11. Vrednovanje kojim se ne ispunjavaju svi zahtjevi utvrđeni u stavku 1. i stavcima od 4. do 9. smatra se privremenim dok neovisna osoba kako je navedena u stavku 1. ne provede vrednovanje koje je u potpunosti sukladno sa svim zahtjevima utvrđenima u tim stavcima. To se *ex post* konačno vrednovanje provodi čim je to moguće. Može se provesti ili odvojeno od vrednovanja iz stavaka 16., 17. i 18. ili istodobno s njim i može ga provesti ista neovisna osoba kao i to vrednovanje, ali se od njega mora razlikovati.

Svrhe *ex post* konačnog vrednovanja su sljedeće:

(a) osigurati da su svi gubitci nad imovinom subjekta iz članka 2. priznati u računovodstvenim knjigama tog subjekta;

(b) dati informacije za odluku o otpisu potraživanja vjerovnika ili povećanju vrijednosti plaćenih naknada, u skladu sa stavkom 12. ovog članka.

12. U slučaju da je procjena neto vrijednosti imovine subjekta iz članka 2. izvršena *ex post* konačnim vrednovanjem veća od procjene neto vrijednosti imovine tog subjekta izvršene privremenim vrednovanjem, Odbor može zatražiti od nacionalnog sanacijskog tijela da učini sljedeće:

(a) izvrši svoju ovlast kako bi se povećala vrijednost potraživanja vjerovnika ili vlasnika odgovarajućih instrumenata kapitala koj[i] su otpisan[i] u okviru *bail-in* instrumenta;

(b) uputi prijelaznu instituciju ili subjekt upravljanja imovinom da izvrši daljnju uplatu naknada u pogledu imovine, prava ili obveza instituciji u sanaciji ili, ovisno o slučaju, u pogledu vlasničkih instrumenta vlasnicima tih vlasničkih instrumenata.

13. Ne dovodeći u pitanje stavak 1., privremeno vrednovanje provedeno u skladu sa stavcima 10. i 11. valjana je osnova na temelju koje Odbor odlučuje o sanacijskim mjerama, uključujući

nalaganje nacionalnim sanacijskim tijelima da preuzmu kontrolu nad institucijom koja propada, ili o izvršavaju ovlasti za otpis ili konverziju relevantnih instrumenata kapitala.

[…]

15. Vrednovanje je sastavni dio odluke o primjeni sanacijskog instrumenta ili izvršavanju sanacijske ovlasti ili odluke o izvršavanju ovlasti za otpis ili konverziju instrumenata kapitala. Samo vrednovanje ne podliježe odvojenom pravu na žalbu nego može biti predmetom žalbe zajedno s odlukom Odbora.

16. Da bi se procijenilo bi li se s dioničarima i vjerovnicima bolje postupalo da je nad institucijom u sanaciji proveden redovni postupak u slučaju insolventnosti, Odbor osigurava da vrednovanje provodi neovisna osoba iz stavka 1. što je prije moguće nakon primjene sanacijske mjere ili mjera. To vrednovanje razlikuje se od vrednovanja provedenog na temelju stavaka od 1. do 15.

[…]“

11 U članku 21. navedene uredbe, naslovljenom „Otpis i konverzija instrumenata kapitala”, predviđa se:

„1. Odbor izvršava ovlasti otpisa ili konverzije relevantnih instrumenata kapitala u skladu s postupkom utvrđenim u članku 18., u pogledu subjekata i grupa iz članka 7. stavka 2. te subjekata i grupa iz članka 7. stavka 4. točke (b) i članka 7. stavka 5. ako su zadovoljeni uvjeti za primjenu tih stavaka i samo ako na svojoj izvršnoj sjednici nakon primitka obavijesti iz drugog podstavka ili na vlastitu inicijativu ocijeni da je zadovoljen jedan ili više sljedećih uvjeta:

(a) ako je utvrđeno da su uvjeti za sanaciju iz članaka 16. i 18. zadovoljeni prije nego su poduzete bilo kakve sanacijske mjere;

(b) subjekt više neće biti održiv osim ako se relevantni instrumenti kapitala otpišu ili konvertiraju u kapital;

(c) u slučaju relevantnih instrumenata kapitala koje izdaje društvo kćer i ako se ti relevantni instrumenti kapitala priznaju u svrhu zadovoljavanja zahtjeva za regulatorni kapital na pojedinačnoj osnovi i na konsolidiranoj osnovi, osim ako je ovlast za otpis ili konverziju izvršena u odnosu na te instrumente, grupa više neće biti održiva;

(d) u slučaju relevantnih instrumenata kapitala koji se izdaju na razini matičnog društva i ako se ti relevantni instrumenti kapitala priznaju u svrhu zadovoljavanja zahtjeva za regulatorni kapital na pojedinačnoj osnovi na razini matičnog društva ili na konsolidiranoj osnovi, osim ako je ovlast za otpis ili konverziju izvršena u odnosu na te instrumente, grupa više neće biti održiva;

(e) subjekt ili grupa traži izvanrednu javnu financijsku potporu, osim u okolnostima utvrđenima u članku 18. stavku 4. točki (d) podtočki iii.

Nakon što se savjetuje s Odborom, ESB procjenjuje jesu li ispunjen[i] uvjeti iz prvog podstavka, točaka (a), (c) i (d). Odbor na svojoj izvršnoj sjednici također može donijeti takvu procjenu.

2. U vezi s procjenom održivosti subjekta ili grupe, Odbor takvu ocjenu može donijeti na izvršnoj sjednici samo nakon što obavijesti ESB o svojoj namjeri te samo ako ESB u roku od tri kalendarska

dana od primitka te informacije to nije sam učinio. ESB bez odgode pruža Odboru sve relevantne informacije koje Odbor zatraži kako bi se informirao prije ocjene.

3. Za potrebe stavka 1. ovog članka[,] subjekt iz članka 2. ili grupa više se ne smatra[ju] održiv[i]m samo ako su ispunjena oba uvjeta navedena u nastavku:

(a) taj subjekt ili grupa propada ili je vjerojatno da će propasti;

(b) uzimajući u obzir vrijeme i druge relevantne okolnosti, nije razumno očekivati da bi neke mjere, uključujući alternativne mjere privatnog sektora ili nadzorne mjere […] (uključujući mjere rane intervencije), osim otpisa ili konverzije relevantnih instrumenata kapitala, zasebno ili u kombinaciji sa sanacijskim mjerama, spriječile propast tog subjekta ili grupe u razumnom vremenskom razdoblju.

4. Za potrebe stavka 3. točke (a) ovog članka smatra se da taj subjekt propada ili je vjerojatno da će propasti ako se pojavi jedna ili više okolnosti navedenih u članku 18. stavku 4.

5. Za potrebe stavka 3. točke (a) smatra se da grupa propada ili da je vjerojatno da će propasti ako ta grupa krši ili postoje objektivni elementi na temelju kojih se utvrđuje da će grupa uskoro kršiti svoje konsolidirane bonitetne zahtjeve na način kojim bi se opravdale mjere ESB-a ili nacionalnog nadležnog tijela, između ostalog zato što je grupa pretrpjela ili je vjerojatno da će pretrpjeti gubitke kojima će se istrošiti sav njezin regulatorni kapital ili njegov znatan iznos, ali ne samo iz tog razloga.

[…]

9. Ako je zadovoljen jedan ili više uvjeta iz stavka 1. i uvjeta iz članka 18. stavka 1. također, primjenjuje se postupak utvrđen u članku 18. stavcima 6., 7. i 8.

[…]”

12 Članak 22. iste uredbe, naslovljen „Opća načela sanacijskih instrumenata”, određuje:

„1. Ako Odbor odluči primijeniti sanacijski instrument na subjekt ili grupu iz članka 7. stavka 2. i na subjekt ili grupu iz članka 7. stavka 4. točke (b) i članka 7. stavka 5. [kad] su ispunjeni uvjeti za primjenu tih stavaka, te sanacijske mjere rezultiraju gubitcima koje snose vjerovnici ili konverzijom njihovih potraživanja, Odbor nalaže nacionalnim sanacijskim tijelima da izvrše ovlast za otpis ili konverziju relevantnih instrumenata kapitala u skladu s člankom 21. neposredno prije primjene sanacijskog instrumenta ili zajedno s njim.

2. Sanacijski instrumenti iz članka 18. stavka 6. točke (b) su sljedeći:

(a) prodaja poduzeća;

(b) prijelazna institucija;

(c) odvajanje imovine;

(d) *bail-in.*

3. Pri donošenju sanacijskog programa iz članka 18. stavka 6. Odbor razmatra sljedeće čimbenike:

(a) imovinu i obveze institucije u sanaciji na temelju vrednovanja iz [članka] 20.;

(b) likvidnosni položaj institucije u sanaciji;

(c) utrživost vrijednosti franšize institucije u sanaciji s obzirom na uvjete tržišnog natjecanja i ekonomske uvjete tržišta;

(d) raspoloživo vrijeme.

4. Sanacijski instrumenti primjenjuju se kako bi se postigli ciljevi sanacije navedeni u članku 14. u skladu sa sanacijskim načelima navedenima u članku 15. Instrumenti se mogu primjenjivati pojedinačno ili u bilo kojoj kombinaciji, osim instrumenta odvajanja imovine koji se može primijeniti samo zajedno s još nekim sanacijskim instrumentom.

[…]”

13 Članak24. Uredbe o SRM-u, naslovljenom „Instrument prodaje poslovanja”, glasi kako slijedi:

„1. U sklopu sanacijskog programa instrument prodaje poslovanja sastoji se od prijenosa kupcu koji nije prijelazna institucija:

(a) vlasničkih instrumenata koje je izdala institucija u sanaciji; ili

(b) cjelokupne ili dijela imovine, prava ili obveza institucije u sanaciji.

2. U pogledu instrumenta prodaje poslovanja sanacijskim se programom utvrđuje sljedeće:

(a) instrumenti, imovina, prava i obveze koje nacionalno sanacijsko tijelo mora prenijeti u skladu s člankom 38. stavkom 1. i stavcima od 7. do 11. [Direktive 2014/59];

(b) komercijalni uvjeti, uzimajući u obzir okolnosti te troškove i izdatke nastale tijekom sanacije, na temelju kojih nacionalno sanacijsko tijelo obavlja prijenos u skladu s člankom 38. stavcima 2., 3. i 4. [Direktive 2014/59];

(c) može li ovlasti za prijenos nacionalno sanacijsko tijelo izvršiti više od jednom u skladu s člankom 38. stavcima 5. i 6. [Direktive 2014/59];

(d) mehanizmi kojima nacionalno sanacijsko tijelo stavlja na tržište taj subjekt ili te instrumente, imovinu, prava ili obveze u skladu s člankom 39. stavcima 1. i 2. [Direktive 2014/59];

(e) je li [moguće] da se šteti ciljevima sanacije u skladu sa stavkom 3. ovog članka ako nacionalno sanacijsko tijelo poštuje uvjete za stavljanje na tržište.

3. Odbor primjenjuje instrument prodaje poslovanja bez ispunjavanja zahtjeva za stavljanje na tržište na temelju stavka 2. točke (e) kada utvrdi da bi se ispunjavanjem takvih zahtjeva [moglo] našteti[ti] jednom ili više ciljeva sanacije, a posebno ako su ispunjeni sljedeći uvjeti:

(a) smatra da postoji materijalna prijetnja financijskoj stabilnosti koja proizlazi ili je otežana propadanjem ili vjerojatnim propadanjem institucije u sanaciji; te

(b) smatra da bi se ispunjavanjem tih zahtjeva štetilo učinkovitosti instrumenta prodaje poslovanja pri uklanjanju te prijetnje ili postizanju cilj[eva] sanacije naveden[ih] u članku 14. stavku 2. točki (b).“

14 Članak 29. te uredbe uređuje provedbu, od strane nacionalnih sanacijskih tijela i SRB-a, odluka donesenih na temelju navedene uredbe te u svojem stavku 5. prvoj rečenici određuje da SRB na svojoj službenoj internetskoj stranici objavljuje primjerak programa sanacije ili obavijest u kojoj se sažeto navode učinci mjere sanacije, a posebno učinci na male ulagače.

15 U skladu s člankom 30. stavkom 2. iste uredbe, naslovljenim „Obveza suradnje i razmjena informacija u okviru jedinstvenog sanacijskog mehanizma”:

„Odbor, Vijeće, Komisija, ESB i nacionalna sanacijska tijela i nacionalna nadležna tijela moraju pri izvršavanju svojih nadležnosti utvrđenih ovom Uredbom blisko surađivati, posebno u vezi s planiranjem sanacije, ranom intervencijom i fazama sanacije u skladu s člancima 8. do 29. Oni dostavljaju međusobno sve informacije potrebne za izvršavanje njihovih zadaća.”

16 U članku 76. stavku 1. točki (b) Uredbe o SRM-u određuje se da SRB može u sklopu programa sanacije, kada primjenjuje sanacijske instrumente na subjekte iz članka 2., koristiti sredstva iz Fonda samo u mjeri u kojoj je to potrebno za osiguravanje djelotvorne primjene sanacijskih instrumenata, i to za odobravanje kredita instituciji nad kojom se provodi postupak sanacije, njezinim društvima kćerima, prijelaznoj instituciji ili subjektu za upravljanje imovinom.

17 U skladu s člankom 88. te uredbe, naslovljenim „Profesionalna tajna i razmjena informacija”:

„1. Članovi Odbora, potpredsjednik, članovi Odbora iz članka 43. stavka 1. točke (b), zaposlenici Odbora i zaposlenici razmijenjeni s državom članicom sudionicom ili upućeni iz nje koji obavljaju dužnosti sanacije, podliježu zahtjevima za čuvanje profesionalne tajne u skladu s člankom 339. UFEU-a i odgovarajućim odredbama zakonodavstva Unije [čak i nakon prestanka dužnosti]. Posebno im se zabranjuje odavanje povjerljivih informacija koje dobiju tijekom obavljanja svojih profesionalnih aktivnosti ili od nadležnog tijela ili sanacijskog tijela u odnosu na njihove dužnosti u okviru ove Uredbe bilo kojoj osobi ili tijelu, osim ako [to nije] pri izvršavanju njihovih dužnosti u okviru ove Uredbe ili informacije nisu u sažetom ili zbirnom obliku pa subjekte iz članka 2. nije moguće prepoznati, ili se upotrebljavaju uz izričitu prethodnu suglasnost tijela ili subjekta koji je dostavio informacije.

Informacije koje su podložne zahtjevima za čuvanje profesionalne tajne ne smiju se otkriti drugom javnom ili privatnom subjektu, osim kad je takvo otkrivanje potrebno u sudskom postupku. Ti uvjeti primjenjuju se [i] prema potencijalnim kupcima koji su kontaktirani kako bi se pripremili za sanaciju poslovnog subjekta u skladu s člankom 13. stavkom 3.

2. Odbor osigurava da osobe koje pružaju usluge izravno ili neizravno, stalno ili privremeno, koje su povezane s obavljanjem dužnosti, uključujući službenike Odbora i druge osobe koje je Odbor

ovlastio ili koje su nacionalna sanacijska tijela imenovala da izvršavaju izravan nadzor, podliježu zahtjevima za čuvanje profesionalne tajne jednakim onima iz stavka 1.

[…]

5. Prije otkrivanja informacija, Odbor osigurava da ne sadrže ikakve povjerljive podatke, posebno procjenom kakve učinke bi moglo imati otkrivanje tih podataka na javni interes u pogledu financijske, monetarne ili gospodarske politike, na komercijalni interes fizičkih i pravnih osoba, na svrhu nadzora, na istrage i revizije. Postupak za provjeru učinaka otkrivanja informacija uključuje i posebnu procjenu učinaka svakog otkrivanja sadržaja i pojedinosti iz sanacijskih planova iz članaka 8. i 9. te rezultata svake procjene izvršene na temelju članka 10. ili sanacijskih programa iz članka 18.

[…]”

18 Članak 90. Uredbe o SRM-u, naslovljen „Pristup dokumentima”, glasi kako slijedi:

„1. [Uredba (EZ) br. 1049/2001 Europskog parlamenta i Vijeća od 30. svibnja 2001. o javnom pristupu dokumentima Europskog parlamenta, Vijeća i Komisije (SL 2001., L 145, str. 43.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 16., str. 70.)] primjenjuje se na dokumente koje posjeduje Odbor.

[…]

4. Osobe koje su predmet odluka Odbora imaju pravo pristupa spisu Odbora, pri čemu se mora uvažavati legitimni interes drugih osoba u pogledu zaštite njihovih poslovnih tajni. Pravo na pristup spisu ne odnosi se na povjerljive informacije ili interni pripremni dokument Odbora.”

19 Članak 91. te uredbe određuje da, kada je riječ o klasificiranim i osjetljivim neklasificiranim podacima, SRB primjenjuje sigurnosna načela utvrđena u sigurnosnim pravilima Komisije za zaštitu takvih podataka.

C. Nacrt Regulatornih tehničkih standarda

20 EBA je 23. svibnja 2017. na temelju članka 36. stavaka 14. i 15. Direktive 2014/59 usvojila Nacrt regulatornih tehničkih standarda EBA/RTS/2017/05 o vrednovanju za potrebe sanacije (u daljnjem tekstu: nacrt regulatornih tehničkih standarda), radi preciziranja kriterija na temelju kojih se moraju provoditi vrednovanja u postupku sanacije.

21 U skladu s člankom 2. stavkom 3. tog nacrta regulatornih tehničkih standarda:

„Procjenitelj iznosi najbolju procjenu jednim brojem određene imovine, obveze ili kombinacije imovine i obveza. Prema potrebi, rezultati vrednovanja dostavljaju se i u obliku raspona vrijednosti.”

22 Članak 8. navedenog nacrta regulatornih tehničkih standarda, naslovljen „Područja na koja je potrebno obratiti posebnu pozornost pri vrednovanju”, formuliran je kako slijedi:

„Procjenitelj se posebno usredotočuje na područja čije je vrednovanje vrlo nepouzdano te koja znatno utječu na ukupno vrednovanje. Rezultate vrednovanja tih područja procjenitelj iskazuje najboljom procjenom jednim brojem te, prema potrebi, rasponom vrijednosti iz članka 2. stavka 3. Ta su područja:

„(a) kredit[i] i kreditn[i] portfelj[i], čiji očekivani novčani tokovi ovise o kapacitetu, spremnosti ili poticaju druge ugovorne strane da izvrši svoju obvezu, pri čemu se ta očekivanja temelje na pretpostavkama povezanima sa stopama dospjelih obveza po kreditima, vjerojatnostima neispunjenja obveza, gubitkom zbog neispunjenja obveza ili sa značajkama instrumenta, posebno ako je to vidljivo iz uobičajene strukture gubitaka za kreditni portfelj;

[…]”

II. Okolnosti spora

23 Banco Popular Español SA (u daljnjem tekstu: društvo Banco Popular) bio je kreditna institucija koja je podlijegala izravnom bonitetnom nadzoru ESB-a.

24 Žalitelji su bili dioničari ili su posjedovali instrumente dodatnog osnovnog kapitala kategorije 1 ili instrumente dodatnog osnovnog kapitala kategorije 2 društva Banco Popular prije donošenja sanacijskog programa za to društvo.

A. Financijsko stanje društva Banco Popular tijekom 2016. i 2017. godine

25 Činjenice vezane uz promjene financijskog stanja društva Banco Popular tijekom 2016. i 2017. godine, koje su izložene u točkama 25. do 46. pobijane presude, mogu se sažeti kako slijedi.

26 Društvo Banco Popular je 2016. izvršilo dokapitalizaciju u iznosu od 2,5 milijardi eura.

27 Dana 5. prosinca 2016. SRB je na izvršnoj sjednici donio plan za sanaciju grupe Banco Popular (u daljnjem tekstu: sanacijski plan iz 2016.). Sanacijski instrument kojem je dana prednost u sanacijskom planu iz 2016. bio je instrument unutarnje sanacije iz članka 27. Uredbe o SRM-u.

28 Društvo Banco Popular je 3. veljače 2017. objavilo svoj godišnji izvještaj za 2016. u kojem je priopćilo potrebu za izvanrednim rezervacijama u iznosu od 5,7 milijardi eura, što dovodi do konsolidiranog gubitka od 3,485 milijardi eura, te je izvijestilo o imenovanju novog predsjednika.

29 DBRS Ratings Ltd (DBRS), koji je postao DBRS Morningstar, smanjio je 10. veljače 2017. rejting društva Banco Popular uz negativne izglede, s obzirom na pogoršano stanje kapitala društva Banco Popular zbog neto gubitka koji je bio veći nego što se predviđalo u njegovu godišnjem izvještaju, spomenutom u točki 28. ove presude, te napore koje društvo Banco Popular poduzima kako bi se smanjila još uvijek visoka razina neprihodonosne imovine.

30 Društvo Banco Popular je 3. travnja 2017. objavilo rezultate unutarnjih revizija navodeći da će možda biti potrebne korekcije godišnjeg izvještaja za 2016. Te su korekcije provedene u financijskom izvještaju društva Banco Popular za prvo tromjesečje 2017.

31 Nakon te objave, DBRS Morningstar je 6. travnja smanjio rejting društva Banco Popular, zadržavajući pritom negativne izglede. Standard & Poor's, 7. travnja, i Moody's Investors service (u daljnjem tekstu: Moody's), 21. travnja 2017., također su smanjili rejting društva Banco Popular uz negativne izglede.

32 Dana 10. travnja 2017. na glavnoj skupštini dioničara društva Banco Popular, predsjednik upravnog odbora priopćio je da banka razmatra dokapitalizaciju ili korporativnu transakciju zbog stanja grupe u pogledu kapitala i njezine razine neprihodonosne imovine. Izvršni direktor društva Banco Popular zamijenjen je manje od godinu dana nakon preuzimanja dužnosti.

33 U travnju 2017. društvo Banco Popular pokrenulo je postupak privatne prodaje, pri čemu je cilj bio ustupanje te banke jakom konkurentu i samim time popravljanje njezina financijskog stanja. Krajnji rok u kojem su potencijalni kupci zainteresirani za preuzimanje društva Banco Popular mogli podnijeti svoju ponudu bio je 10. lipanj 2017.

34 Društvo Banco Popular je 5. svibnja 2017. predstavilo financijsko izvješće za prvo tromjesečje 2017. u kojem je zabilježen gubitak u iznosu od 137 milijuna eura.

35 Dana 12. svibnja 2017. zahtjev likvidnosne pokrivenosti *(Liquidity Coverage Requirement)* društva Banco Popular pao je ispod minimalnog praga od 80 % utvrđenog u članku 460. stavku 2. točki (c) Uredbe (EU) br. 575/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o bonitetnim zahtjevima za kreditne institucije i investicijska društva i o izmjeni Uredbe (EU) br. 648/2012 (SL 2013., L 176, str. 1. i ispravak SL 2017., L 20, str. 2.).

36 Dopisom od 16. svibnja 2017. društvo Banco Santander, SA obavijestilo je društvo Banco Popular da nije u mogućnosti podnijeti obvezujuću ponudu u okviru postupka privatne prodaje.

37 Društvo Banco Popular je 16. svibnja 2017., obavještavajući o relevantnoj činjenici Comisión nacional del mercado de valores (Državna komisija za tržište vrijednosnih papira, Španjolska), navelo da su potencijalni kupci iskazali interes u postupku privatne prodaje, ali da nije primljena nijedna obvezujuća ponuda.

38 Agencija Fitch Ratings Ltd je 19. svibnja 2017. smanjila dugoročni rejting društva Banco Popular.

39 Dana 23. svibnja 2017. predsjednica SRB-a Elke König dala je intervju televizijskom kanalu Bloomberg u kojem joj je među ostalim bilo postavljeno pitanje o stanju društva Banco Popular.

40 Tijekom svibnja 2017. brojni su novinski članci izvještavali o problemima društva Banco Popular.

41 U prvim danima lipnja 2017. društvo Banco Popular bilo je suočeno s masovnim povlačenjem novčanih sredstava.

42 Dana 5. lipnja 2017. društvo Banco Popular ujutro je podnijelo prvi zahtjev za hitnu likvidnosnu pomoć Bancu de España (Banka Španjolske), a zatim popodne i drugi zahtjev za proširenje zatraženog iznosa, zbog znatnog otjecanja sredstava. Na temelju zahtjeva Banke Španjolske i nakon što je ESB istog dana izvršio procjenu u vezi sa zahtjevom za hitnu likvidnosnu pomoć društva Banco Popular, upravno vijeće ESB-a nije iznijelo primjedbe u pogledu hitne likvidnosne pomoći društvu Banco Popular za razdoblje do 8. lipnja 2017. Društvo Banco Popular primilo je jedan dio te hitne likvidnosne pomoći, nakon čega je Banka Španjolske navela da nije u mogućnosti društvu Banco Popular pružiti dodatnu hitnu likvidnosnu pomoć.

B. Tijek postupka sanacije

43 Opći je sud u točkama 47. do 67. pobijane presude izložio činjenice vezane uz tijek postupka sanacije, koje se mogu sažeti kako slijedi.

44 Dana 23. svibnja 2017. SRB je angažirao revizorski ured Deloitte (u daljnjem tekstu: Deloitte), u svojstvu neovisnog stručnjaka, da na temelju članka 20. Uredbe o SRM-u provede vrednovanje društva Banco Popular.

45 SRB je 24. svibnja 2017. na temelju članka 34. Uredbe o SRM-u zatražio od društva Banco Popular informacije potrebne za provođenje vrednovanja. Osim toga, 2. lipnja 2017. zatražio je od društva Banco Popular da mu dostavi informacije o postupku privatne prodaje te da osigura pristup zaštićenoj virtualnoj sobi s podacima koju je to društvo kreiralo u okviru tog postupka.

46 Dana 3. lipnja 2017. SRB je na izvršnoj sjednici donio odluku SRB/EES/2017/06 o prodaji društva Banco Popular, upućenu Fondu de Reestructuración Ordenada Bancaria (FROB) (Fond za sustavno restrukturiranje bankovnih institucija, Španjolska). SRB je odobrio da FROB odmah pokrene postupak prodaje društva Banco Popular te je potonjem naveo zahtjeve koje prodaja mora ispunjavati u skladu s člankom 39. Direktive 2014/59. SRB je među ostalim naveo da FROB mora kontaktirati petero potencijalnih kupaca koji su pozvani na podnošenje ponuda u okviru postupka privatne prodaje.

47 Od petero potencijalnih kupaca dvoje je odlučilo da neće sudjelovati u postupku prodaje, a jednog je isključio ESB zbog neispunjavanja bonitetnih zahtjeva.

48 Dana 4. lipnja 2017. dva potencijalna kupca koja su odlučila sudjelovati u postupku prodaje, društva Banco Santander i Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA, potpisala su sporazum o neotkrivanju podataka, a 5. lipnja 2017. dobila su pristup virtualnoj sobi s podacima.

49 SRB je 5. lipnja 2017. prihvatio prvo vrednovanje (u daljnjem tekstu: vrednovanje 1), na temelju članka 20. stavka 5. točke (a) Uredbe o SRM-u, koje je imalo za cilj pružiti informacije na temelju kojih se može utvrditi jesu li ispunjeni uvjeti za pokretanje postupka sanacije, kako su utvrđeni u članku 18. stavku 1. prvom podstavku te uredbe.

50 ESB je 6. lipnja 2017., nakon savjetovanja sa SRB-om, izvršio procjenu u pogledu pitanja propada li društvo Banco Popular ili je vjerojatno da će propasti, u skladu s člankom 18. stavkom 1. drugim podstavkom navedene uredbe.

51 Iz točke 61. pobijane presude razvidno je da je ESB nakon provođenja te procjene utvrdio – uzimajući pritom u obzir promjene financijskog stanja društva Banco Popular tijekom 2016. 2017. godine, kako su ukratko opisane u točkama 26. do 42. ove presude, a posebno prekomjerno povlačenje depozita, brzinu kojom je ta banka gubila novčana sredstva i nemogućnost da generira druga likvidna sredstva – da postoje objektivne okolnosti koje upućuju na to da društvo Banco Popular vjerojatno u bližoj budućnosti neće biti u mogućnosti podmirivati svoja dugovanja ili ispunjavati druge obveze po njihovu dospijeću. ESB je u skladu s člankom 18. stavkom 1. prvim podstavkom točkom (a) i člankom 18. stavkom 4. prvim podstavkom točkom (c) Uredbe o SRM-u zaključio da se može smatrati da društvo Banco Popular propada ili, u svakom slučaju, da je vjerojatno da će propasti u bližoj budućnosti.

52 Društvo Banco Popular istoga je dana obavijestilo ESB da je njegov upravni odbor zaključio da postoji vjerojatnost da će banka propasti.

53 Činjenice vezane uz postupak prodaje, kako proizlaze iz točaka 63. do 67. pobijane presude, mogu se izložiti kako slijedi.

54 Dopisom od 6. lipnja 2017. FROB je dostavio informacije o postupku prodaje i određivao da je rok za podnošenje ponuda 6. lipnja 2017. u ponoć.

55 Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, jedan od dvoje potencijalnih kupaca društva Banco Popular, istog je dana obavijestio FROB da neće podnijeti ponudu.

56 Također 6. lipnja 2017. društvo Deloitte je SRB-u dostavilo drugo vrednovanje (u daljnjem tekstu: vrednovanje 2) izrađeno na temelju članka 20. stavka 10. Uredbe o SRM-u. Cilj vrednovanja 2 bio je da se procijeni vrijednost imovine i obveza društva Banco Popular, pruži procjena tretmana koji bi dioničari i vjerovnici imali kad bi se nad društvom Banco Popular pokrenuo redovni postupak u slučaju insolventnosti te pruže informacije potrebne za donošenje odluke o dionicama i vlasničkim instrumentima koji se prenose, omogućujući SRB-u da utvrdi komercijalne uvjete za instrument prodaje. Tim je vrednovanjem, među ostalim, financijska vrijednost društva Banco Popular procijenjena na 1,3 milijarde eura u najboljem scenariju, na minus 8,2 milijarde eura u najnepovoljnijem scenariju i na minus 2 milijarde eura po najboljoj procjeni.

57 Društvo Banco Santander je 7. lipnja 2017. podnijelo obvezujuću ponudu.

58 U dopisu od 7. lipnja 2017. FROB je obavijestio SRB da je društvo Banco Santander podnijelo ponudu 7. lipnja u 3 h 12 i da je cijena koju je potonje društvo ponudilo za kupnju dionica društva Banco Popular iznosila jedan euro. FROB je naveo da je njegov izvršni odbor odabrao društvo Banco Santander kao uspješnog ponuditelja u postupku nadmetanja radi prodaje društva Banco Popular i da je odlučio SRB-u predložiti da društvo Banco Santander odredi kao kupca u svojoj odluci o donošenju sanacijskog programa za društvo Banco Popular.

C. Sporni sanacijski program

59 Dana 7. lipnja 2017. SRB je na temelju Uredbe o SRM-u donio sporni sanacijski program za društvo Banco Popular.

60 U uvodnim izjavama 19., 21. do 25., 26.(c), 36. i 46. tog programa, SRB je utvrdio:

– da je 5. prosinca 2016. donio sanacijski plan, utvrđujući strategiju sanacije i definirajući sanacijski instrument koji smatra poželjnim (uvodne izjave 19., 21. i 22.);

– da je iz procjene koju je ESB proveo u pogledu pitanja propada li društvo Banco Popular ili je vjerojatno da će propasti razvidno da se od listopada 2016. likvidnost tog društva znatno pogoršala zbog povlačenja depozita među svim kategorijama korisnika; da iz toga proizlazi da navedena banka nema na raspolaganju dovoljno mogućnosti za ponovno uspostavljanje likvidnosti kako bi mogla podmirivati svoje obveze po njihovu dospijeću (uvodna izjava 23.);

– da je više okolnosti dovelo do brzog pogoršanja likvidnosti društva Banco Popular, odnosno:

– u veljači 2017. društvo Banco Popular priopćilo je potrebu za izvanrednim rezervacijama u iznosu od 5,7 milijardi eura, što dovodi do konsolidiranog gubitka od 3,485 milijardi eura, te je imenovalo novog predsjednika;

– 10. veljače 2017. DBRS Morningstar je smanjio rejting društva Banco Popular;

– 3. travnja 2017. društvo Banco Popular objavilo je *ad hoc* javnu izjavu o rezultatima unutarnjih revizija koji potencijalno mogu znatno utjecati na njegovo financijsko stanje te je potvrdilo zamjenu njegova glavnog direktora u manje od godinu dana otkako je stupio na dužnost;

– 7. travnja 2017. Standard & Poor's je smanjio rejting društva Banco Popular, a 21. travnja 2017. to je učinio i Moody's;

– 12. svibnja 2017. društvo Banco Popular prekoračilo je zahtjev za likvidnosnu pokrivenost od 80 % i nakon toga nije bilo u mogućnosti ponovno se uskladiti s propisanim ograničenjem;

– kontinuirano negativno medijsko praćenje financijskih rezultata društva Banco Popular i navodne neposredne opasnosti od stečaja ili nelikvidnosti dovelo je do povećanog povlačenja depozita, te

– 6. lipnja 2017. DBRS i Moody's su smanjili rejting društva Banco Popular (uvodna izjava 24.);

– da su spomenute okolnosti dovele do znatnog povlačenja depozita (uvodna izjava 25.);

– da je društvo Banco Popular primilo prvu hitnu likvidnosnu pomoć 5. lipnja 2017., nakon što je ESB dao svoju suglasnost, ali da mu Banka Španjolske nije bila u mogućnosti odobriti dodatnu hitnu likvidnosnu pomoć (uvodna izjava 26. točka (c));

– da je društvo Banco Popular 6. lipnja 2017. obavijestilo ESB da je njegov upravni odbor zaključio da postoji vjerojatnost da će banka propasti (uvodna izjava 36.);

– da sanacijski instrument predviđen u sanacijskom planu iz 2016. nije bio primjeren okolnostima koje su postojale u trenutku pokretanja sanacije (uvodna izjava 46.).

61 U članku 1. spornog sanacijskog programa SRB je odlučio da će se nad društvom Banco Popular provesti postupak sanacije od dana pokretanja sanacije, jer su ispunjeni uvjeti iz članka 18. stavka 1. prvog podstavka Uredbe o SRM-u.

62 U tom smislu, iz članaka 2. do 4. spornog sanacijskog programa razvidno je da je SRB utvrdio, prije svega, da društvo Banco Popular propada ili je vjerojatno da će propasti, nadalje, da ne postoje druge mjere kojima bi se mogla spriječiti propast društva Banco Popular u razumnom roku i, konačno, da je mjera sanacije u obliku instrumenta prodaje društva Banco Popular nužna za osiguravanje kontinuiteta ključnih funkcija banke i izbjegavanje značajnih negativnih učinaka na financijsku stabilnost, posebno u Španjolskoj.

63 U članku 5. stavku 1. spornog sanacijskog programa SRB je shodno tomu odlučio:

„Sanacijski instrument koji će se primijeniti na društvo Banco Popular sastojat će se od prodaje poslovanja na temelju članka 24. Uredbe [o SRM-u] prijenosom dionica kupcu. Otpis i konverzija instrumenata vlasničkog kapitala izvršit će se odmah, prije primjene instrumenta prodaje poslovanja."

64 U članku 6. spornog sanacijskog programa preciziraju se uvjeti vezani uz taj otpis i prodaju. U članku 6. stavku 1. tog programa SRB je tako odlučio:

– prije svega, otpisati nominalni iznos temeljnog kapitala društva Banco Popular u iznosu od 2 098 429 046 eura, što je dovelo do poništenja 100 % dionica društva Banco Popular;

– nadalje, konvertirati cjelokupnu glavnicu instrumenata dodatnog osnovnog kapitala kategorije 1 koje je izdalo društvo Banco Popular i koji su bili u optjecaju u trenutku donošenja odluke o spornom sanacijskom programu, u nove dionice koje izdaje društvo Banco Popular nazvane ‚nove dionice I';

– zatim, otpisati na nulu nominalnu vrijednost „novih dionica I" što bi dovelo do poništenja od 100 % tih „novih dionica I";

– konačno, konvertirati cjelokupnu glavnicu instrumenata kapitala kategorije 2 koje je izdalo društvo Banco Popular i koji su bili u optjecaju u trenutku donošenja odluke o sanaciji, u nove dionice koje izdaje društvo Banco Popular, „nove dionice II".

65 U članku 6. stavku 3. spornog sanacijskog programa određuje se da se te mjere otpisa i konverzije temelje na vrednovanju 2, koje je bilo potvrđeno rezultatima transparentnog i otvorenog postupka prodaje koji je proveo FROB.

66 U članku 6. stavku 5. spornog sanacijskog programa SRB je naveo da je izvršavao ovlasti koje su mu povjerene člankom 24. stavkom 1. točkom (a) Uredbe o SRM-u o instrumentu prodaje te da je naložio da se ‚nove dionice II' prenesu na društvo Banco Santander, oslobođene od bilo kojeg prava ili povlastice u korist treće osobe, uz plaćanje kupovne cijene od jednog eura. Precizirano je da je kupac već pristao na prijenos.

67 U članku 6. stavku 6. tog programa SRB je naveo da je i nužno i primjereno naložiti prijenos, precizirajući pritom da je do te odluke došao na temelju zaključaka, prvo, da je postupak prodaje društva Banco Popular koji je pokrenuo FROB prije donošenja navedenog programa bio u skladu sa zahtjevima koji proizlaze iz članka 24. Uredbe o SRM-u u vezi s člankom 39. Direktive 2014/59, drugo, da je FROB u konačnici pozvao dvoje potencijalnih kupaca da podnesu ponude i, treće, da je na kraju primljena samo jedna valjana ponuda.

68 SRB je također naveo da prijenos „novih dionica II" treba izvršiti na temelju obvezujuće ponude kupca od 7. lipnja 2017. i da ga treba provesti FROB.

69 Sporni je sanacijski program 7. lipnja 2017. dostavljen na odobrenje Komisiji.

70 Ta je institucija istoga dana donijela Odluku 2017/1246 o potvrđivanju spornog sanacijskog programa te je tu odluku dostavila SRB-u. Kao što proizlazi iz uvodne izjave 4. navedene odluke:

„Komisija se slaže sa sanacijskim programom. Posebno se slaže s razlozima koje je iznio Jedinstveni sanacijski odbor zbog kojih je sanacija nužna radi javnog interesa u skladu s člankom 18. stavkom 5. Uredbe [o MRU-u]."

71 SRB je isto tako 7. lipnja 2017. FROB-u dostavio sporni sanacijski program te je na svojoj internetskoj stranici objavio obavijest s informacijom o donošenju tog programa zajedno s dokumentom u kojem su bili sažeto opisani učinci sanacije.

72 FROB je istoga dana donio mjere potrebne za provedbu spornog sanacijskog programa u skladu s člankom 29. Uredbe o SRM-u.

D. Činjenice nastale nakon donošenja spornog sanacijskog programa

73 Društvo Deloitte je 14. lipnja 2018. SRB-u dostavilo vrednovanje o različitom postupanju, predviđeno u članku 20. stavcima 16. do 18. Uredbe o SRM-u i provedeno kako bi se utvrdilo bi li dioničari i vjerovnici imali bolji tretman da je nad društvom Banco Popular bio pokrenut redovni postupak u slučaju insolventnosti (u daljnjem tekstu: vrednovanje 3). Dana 31. srpnja 2018. društvo Deloitte poslalo je SRB-u dodatak uz to vrednovanje u kojem su bile ispravljene određene omaške.

74 SRB je 11. srpnja 2017. na svojoj internetskoj stranici objavio sporni sanacijski program u verziji koja nije bila povjerljiva. U toj verziji SRB je među ostalim prikrio određene informacije navedene u njezinim uvodnim izjavama 23. do 26., vezane uz krizu likvidnosti društva Banco Popular, te značajne dijelove članka 6. stavaka 3. i 4. spornog sanacijskog programa koji su se ticali izvršavanja ovlasti za otpis i konverziju.

75 ESB je u srpnju 2017. na svojoj internetskoj stranici objavio verziju koja nije bila povjerljiva svoje procjene o pitanju propada li društvo Banco Popular ili je vjerojatno da će propasti.

76 Dana 2. veljače i 31. listopada 2018. SRB je objavio manje redigirane verzije, koje nisu bile povjerljive, spornog sanacijskog programa, u kojima su sada bile vidljive određene informacije koje su prije bile prikrivene, spomenute u točki 74. ove presude, osim određenih brojčanih podataka. U tom kontekstu, on je također objavio vrednovanja 1 i 2 u verzijama koje nisu bile povjerljive.

III. Postupak pred Općim sudom i pobijana presuda

77 Tužbom dostavljenom tajništvu Općeg suda 7. kolovoza 2017. žalitelji su pokrenuli postupak u kojem su zahtijevali, prvo, poništenje spornog sanacijskog programa i Odluke 2017/1246, drugo, naknadu štete koju su pretrpjeli zbog tih odluka i, treće, utvrđivanje ništetnosti vrednovanja 2 i dosuđivanje naknade štete.

A. Postupak pred Općim sudom

78 U podnesku dostavljenom tajništvu 31. listopada 2017. SRB je zatražio od Općeg suda da na temelju članka 92. stavka 3. Poslovnika Općeg suda naloži mjere izvođenja dokaza radi dostavljanja određenih dokumenata koji su se navodili u prilogu uz taj zahtjev. Odlukom od 28. studenoga 2017. Opći je sud odlučio ne prihvatiti navedeni zahtjev za određivanje mjera izvođenja dokaza u tom stadiju postupka.

79 Opći je sud 16. veljače 2018. u okviru mjera upravljanja postupkom predviđenih u članku 89. njegova poslovnika pozvao SRB da dostavi zadnju verziju koja nije povjerljiva spornog sanacijskog programa te verziju koja nije povjerljiva vrednovanja 2, a koje su bile objavljene na njegovoj internetskoj stranici. SRB je dostavio te dokumente u propisanom roku.

80 Odlukama od 12. travnja 2019. Opći je sud dopustio intervenciju Kraljevine Španjolske i društva Banco Santander u prilog zahtjevima Komisije i SRB-a te je prihvatio zahtjeve za povjerljivo postupanje koje su žalitelji istaknuli.

81 Dopisom dostavljenim tajništvu Općeg suda 16. travnja 2019. žalitelji su tražili izmjenu zahtjevâ za određivanje mjera izvođenja dokaza sadržanih u njihovoj tužbi i replici iz prvostupanjskog postupka. Komisija i SRB te Kraljevina Španjolska i društvo Banco Santander u propisanom su roku dostavili svoja očitovanja na taj zahtjev.

82 Dopisom dostavljenim tajništvu Općeg suda 6. svibnja 2019. žalitelji su iznijeli novi dokazni prijedlog na temelju članka 85. stavka 3. Poslovnika Općeg suda. Komisija i SRB u propisanom su roku dostavili očitovanja na taj novi dokazni prijedlog.

83 Dopisom dostavljenim tajništvu Općeg suda 9. listopada 2020. žalitelji su ponovno iznijeli novi dokazni prijedlog na temelju iste odredbe poslovnika. Komisija i SRB te Kraljevina Španjolska i društvo Banco Santander u propisanim su rokovima dostavili očitovanja na taj novi dokazni prijedlog.

84 Dana 16. ožujka 2021. Opći je sud u okviru mjera upravljanja postupkom predviđenih u članku 89. njegova poslovnika pozvao SRB da dostavi više dokumenata. Dopisom od 30. ožujka 2021. SRB je odgovorio da su traženi dokumenti jednim dijelom povjerljivi i da će moći biti dostavljeni ako Opći sud odredi mjeru izvođenja dokaza u tom smislu.

85 Rješenjem od 12. svibnja 2021. Opći je sud na temelju, s jedne strane, članka 24. prvog stavka Statuta Suda Europske unije te, s druge strane, članka 91. točke (b), članka 92. stavka 3. i članka 103. njegova poslovnika, SRB-u naložio da dostavi cjelovite verzije spornog sanacijskog programa, vrednovanja 2, procjene ESB-a od 6. lipnja 2017. o pitanju propada li društvo Banco Popular ili je vjerojatno da će propasti, te dopisa koji je ESB uputio društvu Banco Popular 18. svibnja 2017. Opći je sud također naložio SRB-u da dostavi dopis koji je ESB uputio društvu Banco Popular 18. svibnja 2017., u verziji koja nije povjerljiva.

86 Rješenjem od 9. lipnja 2021. Opći je sud izuzeo iz spisa povjerljive verzije dokumenata koje je SRB dostavio izvršavajući rješenje od 12. svibnja 2021.

B. Pobijana presuda

87 U prilog prvom dijelu tužbenog zahtjeva kojim su tražili poništenje spornog sanacijskog programa i Odluke 2017/1246, tužitelji su istaknuli četiri tužbena razloga. Prvi tužbeni razlog odnosio se na povredu članka 18. Uredbe o SRM-u. Drugi tužbeni razlog odnosio se na povredu članka 20. te uredbe. Treći tužbeni razlog odnosio se na povredu prava na saslušanje i prava na pristup spisu utvrđenih u članku 41. stavku 2. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja). Četvrti tužbeni razlog odnosio se na povredu obveze obrazlaganja. U svojim očitovanjima na intervencijske podneske tužitelji su također istaknuli novi tužbeni razlog vezan uz povredu članka 24. navedene uredbe.

88 Drugim dijelom tužbenog zahtjeva tužitelji su tražili da se SRB-u i Komisiji naloži da im isplate naknadu zbog njihove izvanugovorne odgovornosti. Tužitelji su istaknuli dva zasebna zahtjeva za naknadu štete, prvi na temelju poništenja spornog sanacijskog plana i Odluke 2017/1246, a drugi neovisno o tom poništenju.

89 Trećim dijelom tužbenog zahtjeva tužitelji su tražili poništenje vrednovanja 2 te su se pozvali na pravo na naknadu štete.

90 Opći je sud u pobijanoj presudi odbio tužbu u cijelosti.

91 On je u toj presudi također odbio zahtjeve tužiteljâ za određivanje mjera upravljanja postupkom i mjera izvođenja dokaza.

IV. Zahtjevi stranaka u žalbenom postupku

92 Žalitelji od Suda traže da:

– ukine pobijanu presudu;

– prihvati njihov tužbeni zahtjev istaknut pred Općim sudom kojim su tražili poništenje spornog sanacijskog programa i Odluke 2017/1246 te slijedom toga naloži Komisiji i SRB-u da im vrate sredstva koja su uložili u društvo Banco Popular ili, ako to nije moguće, da im naloži plaćanje naknade štete po osnovi njihove izvanugovorne odgovornosti;

– naloži Komisiji i SRB-u da im isplate naknadu štete po osnovi njihove izvanugovorne odgovornosti, neovisno o poništenju spornog sanacijskog programa i Odluke 2017/1246;

– utvrdi ništetnost vrednovanja 2 te naloži Komisiji i SRB-u da im isplate naknadu štete;

– naloži Komisiji i SRB-u snošenje troškova oba postupka;

– naloži da se odobreni iznosi uvećaju za kompenzacijsku kamatu za razdoblje od 23. svibnja 2017. ili, podredno, od 7. lipnja 2017. do dana donošenja ove presude, kao i za zatezne kamate tekuće od dana donošenja ove presude, osim troškova predmetnog postupka na koje se obračunavaju samo zatezne kamate tekuće od dana ove donošenja presude, te

– im prizna pravo na bilo koju drugu dodatnu naknadu štete koju smatra primjerenom.

93 Komisija, SRB, Kraljevina Španjolska i društvo Banco Santander traže od Suda da obije žalbu i da žaliteljima naloži snošenje troškova.

94 U slučaju da Sud prihvati žalbu te u skladu s člankom 61. Statuta Suda Europske unije utvrdi da će sam donijeti odluku o tužbi za poništenje, društvo Banco Santander traži, u skladu s člankom 264. drugim stavkom UFEU-a, da ograniči doseg primjene presude koja treba biti donesena na način da održi na snazi prodaju društva Banco Popular društvu Banco Santander.

V. O žalbi

95 U prilog osnovanosti svoje žalbe žalitelji ističu četiri žalbena razloga. Prvi i drugi žalbeni razlog odnose se na povredu članka 18. odnosno članka 20. Uredbe o SRM-u. Trećim i četvrtim žalbenim razlogom žalitelji osporavaju osnovanost odluke Općeg suda o odbijanju njihovih zahtjeva za naknadu štete.

A. Uvodna razmatranja

96 Uvodno treba istaknuti da su tužbom koja je u osnovi predmetnog žalbenog postupka žalitelji tražili poništenje spornog sanacijskog programa te Odluke 2017/1246.

97 Iako je Sud u presudi od 18. lipnja 2024., Komisija/SRB (C-551/22 P, EU:C:2024:520, t. 102. i 103.), već ocijenio da sporni sanacijski program nije akt koji se može pobijati u smislu članka 263. četvrtog stavka UFEU-a i da stoga tužba nije dopuštena u dijelu u kojem se pobija taj program, Odluka Komisije 2017/1246 kojom je Komisija odobrila taj program ima s druge strane značajke akta protiv kojeg se može podnijeti tužba za poništenje na temelju članka 263. četvrtog stavka UFEU-a.

98 Međutim, Sud je precizirao da se u okviru tužbe za poništenje podnesene protiv odluke Komisije, kao što je Odluka 2017/1246, zainteresirane fizičke ili pravne osobe mogu pozvati na nezakonitost sanacijskog programa koji je ta institucija odobrila priznajući mu tako obvezujuće pravne učinke, tako da im se time može osigurati dostatna sudska zaštita. Nadalje, smatra se da je Komisija takvim odobrenjem prihvatila informacije i zaključke sadržane u tom programu, tako da ona po potrebi treba za njih odgovarati pred sudovima Unije (presuda od 18. lipnja 2024., Komisija/SRB, C-551/22 P, EU:C:2024:520, t. 96. i navedena sudska praksa).

99 U tom kontekstu stoga treba ispitati žalbene razloge kojima se osporava zakonitost spornog sanacijskog programa.

B. Peti dio tužbenog drugog razloga vezan uz povredu članka 90. Uredbe o SRM-u te članaka 17., 41. i 52. Povelje u vezi s člankom 1. Dodatnog protokola br. 1 uz EKLJP, te šesti dio tog žalbenog razloga vezan uz kršenje obveze obrazlaganja iz članka 296. UFEU-a

100 Petim i šestim dijelom drugog žalbenog razloga, koje treba u prvom redu ispitati, žalitelji u bitnome navode da je pristup cjelovitoj verziji, među ostalim, spornog sanacijskog programa te vrednovanja 1 i 2, bio nužan radi ostvarivanja njihova prava na djelotvorni pravni lijek (peti dio tog žalbenog razloga) te da je obrazloženje spornog sanacijskog programa, vrednovanja 2 i Odluke 2017/1246 bilo nedostatno zbog prikrivenih informacija u tim dokumentima (šesti dio navedenog žalbenog razloga).

1. Peti dio drugog žalbenog razloga

101 Petim dijelom drugog žalbenog razloga žalitelji se pozivaju na kršenje njihova prava na pristup spisu na temelju članka 90. Uredbe o SRM-u te članaka 17., 41. i 52. Povelje u vezi s člankom 1. Dodatnog protokola br. 1 uz Europsku konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, potpisanu u Parizu 20. ožujka 1952. (u daljnjem tekstu: Dodatni protokol br. 1. uz EKLJP). Taj je dio podijeljen u četiri prigovora.

a) Argumentacija stranaka

102 Kao prvo, žalitelji navode da se Opći sud u točkama 503. i 504. pobijane presude oslonio na pogrešno tumačenje članka 90. Uredbe o SRM-u kada je utvrdio da se pravo na pristup spisu koje se jamči tim člankom odnosi samo na subjekt za koji je donesena odluka o sanaciji. Naime, napominju da se u španjolskoj („*personas sujetas a las decisiones*”), engleskoj („*persons who are*

the subject of”) i portugalskoj („*pessoas sujeitas às decisões*”) verziji te odluke ne spominje predmet odluke o sanaciji, već osobe na koje se takva odluka primjenjuje. Nadalje, ističu da se u članku 41. stavku 2. točki (b) Povelje jamči i pravo svake osobe na pristup spisu koji se na nju odnosi.

103 Kao drugo, ističu da se kršenje prava na pristup spisu tijekom upravnog postupka, prije donošenja odluke, ne može ispraviti tijekom sudskog postupka, a u slučaju kad su povrijeđena prava obrane može doći do poništenja te odluke. Tvrde međutim da su zbog činjenice da su morali pokrenuti sudski postupak bez poznavanja spisa povrijeđena prava obrane žaliteljâ, to više jer oni i dalje nemaju pristup cijelom spisu.

104 Kao treće, navode da je Opći sud u točkama 505. i 515. pobijane presude, pozivajući se među ostalim na članak 41. stavak 2. točku (b) Povelje i članak 90. stavak 4. Uredbe o SRM-u, odbio pristup određenim informacijama sadržanim u spornom sanacijskom programu, vrednovanju 2 i drugim radnim dokumentima, uz obrazloženje da su one povjerljive. Međutim, smatraju da pravo na pristup spisu postoji čak i kad se mjerodavnim propisom izričito ne predviđa takva formalnost.

105 Kao četvrto i posljednje, prema sudskoj praksi na koju se podsjeća u točki 475. te presude, ograničavanje prava na saslušanje zainteresiranih osoba predstavlja prekomjerno i nedopustivo zadiranje samo ako je tim osobama bilo onemogućeno da te mjere osporavaju u kasnijem postupku i da na odgovarajući način iznesu svoje stajalište u okviru tog postupka. Međutim, suprotno onomu što je Opći sud utvrdio u toj točki, smatraju da takva mogućnost pretpostavlja cjelovit pristup spisu. Osim toga, ističu da iz sudske prakse Europskog suda za ljudska prava proizlazi da se u članku 1. Dodatnog protokola br. 1 uz EKLJP zahtijeva mogućnost kontradiktorne rasprave, uz poštovanje načela jednakosti oružja u svakom postupku u kojem se nameće odricanje od prava vlasništva.

106 Komisija prigovara nedopuštenost petog dijela drugog žalbenog razloga zato što argumentacija iznesena u žalbi nije dovoljno jasna i precizna. SRB smatra da je argument o razlikama među jezičnim verzijama članka 90. stavka 4. Uredbe o SRM-u nedopušten. U svakom slučaju, smatra da peti dio drugog žalbenog razloga nije osnovan.

107 SRB, Kraljevina Španjolska i društvo Banco Santander tvrde da je taj dio neosnovan.

b) Ocjena Suda

108 Kada je riječ o dopuštenosti petog dijela drugog žalbenog razloga, treba istaknuti da se, unatoč određenom stupnju nepreciznosti, iz iznesene argumentacije može shvatiti da se žalitelji na temelju članka 90. stavka 4. Uredbe o SRM-u te članaka 17., 41. i 52. Povelje u vezi s člankom 1. Dodatnog protokola br. 1 uz EKLJP pozivaju na pravo na pristup cjelovitim verzijama spornog sanacijskog programa, vrednovanja 2 i drugih radnih dokumenata.

109 Konkretno, oni osporavaju utvrđenja navedena, s jedne strane, u točkama 497. do 504. pobijane presude u kojima je Opći sud odbio njihov argument da nisu imali pravo na pristup sanacijskom spisu društva Banco Popular te, s druge strane, u točkama 505. i 515. te presude u kojima je Opći sud ocijenio da, suprotno onome što su tvrdili žalitelji, prisutnost povjerljivih informacija u spisu priječi cjeloviti pristup.

110 Kada je riječ o argumentu vezanom uz razlike među jezičnim verzijama članka 90. stavka 4. Uredbe o SRM-u, on se konkretno odnosi na točke 503. i 504. pobijane presude te treba smatrati da se njime osporava ocjena Općeg suda navedenih u tim točkama. Međutim, žalitelj ima mogućnost podnijeti žalbu u kojoj će istaknuti žalbene razloge koji proizlaze iz same pobijane presude i kojima je cilj osporiti njezinu pravnu osnovanost (presuda od 25. siječnja 2022., Komisija/European Food i dr., C-638/19 P, EU:C:2022:50, t. 77. i navedena sudska praksa).

111 Prigovor o nedopuštenosti petog dijela drugog žalbenog razloga koje su iznijeli Komisija i SRB stoga valja odbiti.

112 Što se tiče merituma, iz utvrđenja navedenih u točkama 497. do 504. pobijane presude proizlazi da se Opći sud prilikom odbijanja argumentacije o kršenju prava na pristup svim informacijama sadržanima u spisu pozvao na neprimjenjivost članka 90. stavka 4. Uredbe o SRM-u *ratione personae* kao i na činjenicu da spis sadržava povjerljive informacije. Međutim, treba istaknuti da svaki od tih argumenata može sam po sebi opravdati odluku Općeg suda.

113 Kao prvo, kada je riječ o pitanju je li Opći sud pravilno ocijenio da obveza povjerljivosti može priječiti pristup cjelovitim verzijama spornog sanacijskog programa, vrednovanja 2 i drugih radnih dokumenata, treba podsjetiti na to da članak 90. stavak 4. Uredbe o SRM-u određuje da osobe na koje se odnosi odluka SRB-a imaju pravo pristupa svojem spisu, pri čemu se precizira, s jedne strane, da navedene osobe to pravo ostvaruju pod uvjetom da ne postoji legitimni interes drugih osoba da njihove poslovne tajne ne budu otkrivene i, s druge strane, da navedeno pravo ne obuhvaća povjerljive informacije ni interne radne dokumente SRB-a. Nadalje, treba istaknuti obvezu svake zainteresirane institucije da svoje nadležnosti izvršava u skladu s općim načelima prava Unije, posebno načelom dobre uprave koje se sada izričito predviđa u članku 41. Povelje, u čijem se stavku 2. točki (b) jamči pravo svake osobe na pristup spisu koji se na nju odnosi, uz poštovanje legitimnih interesa povjerljivosti te čuvanja profesionalne i poslovne tajne (vidjeti u tom smislu presudu od 12. svibnja 2022., Klein/Komisija, C-430/20 P, EU:C:2022:377, t. 87.).

114 Iz samog teksta tih odredbi proizlazi da je pravo na pristup spisu ograničeno nužnošću zaštite povjerljivih informacija. Tako postavljene granice tog prava odraz su obveze povjerljivosti iz članka 339. UFEU-a. U tom smislu, Sud je već ocijenio da institucije, tijela, uredi i agencije Unije načelno ne smiju – na temelju načela zaštite poslovne tajne, koje je opće načelo prava Unije konkretizirano, među ostalim, u članku 339. UFEU-a – odati konkurentima privatnog subjekta povjerljive informacije koje je on pružio (presuda od 15. srpnja 2021., Komisija/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, t. 109. i navedena sudska praksa).

115 Međutim, u okviru sustava uspostavljenog Uredbom o SRM-u, ispunjavanje zahtjevâ za čuvanje profesionalne tajne predviđenih u članku 339. UFEU-a spominje se ne samo u rezervi izraženoj u članku 90. stavku 4. Uredbe o SRM-u, nego i u članku 88. stavku 1. drugom podstavku te uredbe koji SRB-u zabranjuje otkrivanje informacija na koje se primjenjuju ti zahtjevi drugom javnom ili privatnom subjektu, osim ako to otkrivanje nije nužno za provođenje sudskih postupaka. Kao što se pojašnjava u članku 88. stavku 5. navedene uredbe, SRB je dužan, prije nego što otkrije informacije, provjeriti da one ne sadržavaju povjerljive informacije.

116 U konkretnom slučaju, Opći je sud u točki 525. pobijane presude, dakle točki koja u žalbi nije osporavana, utvrdio da se dostavljanjem dokumenata, koje je naložio Opći sud, žaliteljima ne osigurava pristup svim tim dokumentima ako oni sadržavaju povjerljive podatke.

117 U tim okolnostima valja zaključiti da Opći sud u točkama 505., 506., 515. i 527. pobijane presude nije počinio pogrešku koja se tiče prava kada je ocijenio da se žalitelji ne mogu pozivati na pravo na pristup cjelovitim verzijama spornog sanacijskog programa, vrednovanja 2 i drugih radnih dokumenata, s obzirom na to da te cjelovite verzije sadržavaju povjerljive informacije.

118 Suprotno tvrdnjama žaliteljâ, pravo na djelotvorni pravni lijek ne podrazumijeva, u slučaju postojanja povjerljivih informacija, pristup cijelom spisu.

119 U tom smislu, točno je da prema ustaljenoj sudskoj praksi djelotvornost sudske zaštite zajamčene člankom 47. Povelje zahtijeva da zainteresiranoj osobi mora biti omogućeno da se upozna s razlozima na kojima se temelji odluka donesena u odnosu na nju, bilo čitanjem same odluke ili priopćavanjem tih razloga na njezin zahtjev, ne dovodeći pritom u pitanje ovlast nadležnog suda da od dotičnog tijela zahtijeva da mu ih priopći, kako bi se toj osobi omogućilo da obrani svoja prava u najboljim mogućim uvjetima i da uz potpuno poznavanje predmeta odluči je li svrsishodno pokrenuti postupak pred nadležnim sudom te kako bi se tom sudu u potpunosti omogućilo da provede nadzor zakonitosti predmetne odluke (vidjeti u tom smislu presude od 4. lipnja 2013., ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, t. 53. i navedena sudska praksa, te od 24. studenoga 2020., Minister van Buitenlandse Zaken, C-225/19 i C-226/19, EU:C:2020:951, t. 43.).

120 Međutim, Sud je isto tako u više područja prava Unije ocijenio da se obrazloženje akta koji negativno utječe na osobu i počiva na ocjeni relativnog položaja privatnih subjekata može u određenoj mjeri ograničiti radi zaštite informacija o tim subjektima koje su obuhvaćene poslovnom tajnom. Međutim, obveza poštovanja poslovne tajne ne može dovesti do toga da obveza obrazlaganja izgubi svaki smisao. Prema tome, iako takav akt može, s obzirom na obvezu poštovanja poslovne tajne, biti u dovoljnoj mjeri obrazložen iako među ostalim ne sadržava sve brojčane podatke na kojima se temelji argumentacija, iz obrazloženja se ipak mora jasno i nedvojbeno vidjeti ta argumentacija kao i korištena metodologija (vidjeti u tom smislu presude od 1. srpnja 2008., Chronopost i La Poste/UFEX i dr., C-341/06 P i C-342/06 P, EU:C:2008:375, t. 108. do 111.; od 21. prosinca 2016., Club Hotel Loutraki i dr./Komisija, C-131/15 P, EU:C:2016:989, t. 48., te od 15. srpnja 2021., Komisija/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, t. 110., 111. i 120.).

121 Prema tome, u slučaju postojanja povjerljivih informacija, članak 47. Povelje ne daje dotičnoj osobi pravo na pristup cijelom spisu ako su ispunjeni uvjeti na koje se podsjeća u točkama 119. i 120. ove presude.

122 Međutim, Opći je sud u točki 526. pobijane presude istaknuo, pri čemu nije osporen u okviru žalbenog postupka, da informacije koje su ostale prikrivene u verzijama koje nisu bile povjerljive spornog sanacijskog programa, vrednovanja 2 i drugih radnih dokumenata, nisu relevantne za rješavanje spora.

123 Konačno, kada je riječ o člancima 17. i 52. Povelje te članku 1. Dodatnog protokola uz EKLJP, treba podsjetiti na to da – iako su temeljna prava iz Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, potpisane u Rimu 4. studenoga 1950., dio prava Unije kao opća načela, što potvrđuje i članak 6. stavak 3. UEU-a, te iako članak 52. stavak 3. Povelje određuje da u njoj sadržana prava koja odgovaraju pravima zajamčenima tom Europskom konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda imaju jednako značenje i opseg primjene kao i prava koja im priznaje navedena konvencija – potonja nije pravni instrument formalno uključen u pravni sustav Unije sve dok joj Unija nije pristupila. Nadzor zakonitosti akata Unije stoga treba provesti

samo s obzirom na temeljna prava zajamčena Poveljom, uključujući njezin članak 17. (vidjeti u tom smislu presudu od 15. veljače 2016., J. N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, t. 45. i 46. te navedenu sudsku praksu).

124 Međutim, pravo vlasništva zajamčeno člankom 17. Povelje u vezi s njezinim člankom 51. stavkom 1. ne može se tumačiti na način da se zainteresiranoj osobi priznaje pravo na pristup informacijama sadržanima u spisu izlazeći iz okvira zahtjeva koji proizlaze iz sudske prakse na koju se podsjeća u točkama 119. i 120. ove presude.

125 Slijedom navedenih razmatranja, valja zaključiti da je Opći sud pravilno ocijenio da žalitelji nisu imali pravo na pristup cjelovitim verzijama spornog sanacijskog programa, vrednovanja 2 i drugih radnih dokumenata.

126 Kao što proizlazi iz točke 112. ove presude, čak i da je osnovan argument žaliteljâ da su se oni, kao dioničari saniranog subjekta, mogli pozvati na pravo zajamčeno u članku 90. stavku 4. Uredbe o SRM-u, on ne može dovesti u pitanje zakonitost odluke Općeg suda spomenute u prethodnoj točki, tako da taj argument valja odbaciti kao bespredmetan.

127 Prema tome, peti dio drugog žalbenog razloga dijelom je neosnovan, a dijelom bespredmetan.

2. Šesti dio drugog žalbenog razloga

128 Šestim dijelom drugog žalbenog razloga žalitelji tvrde da je Opći sud počinio pogreške koje se tiču prava prilikom ispitivanja poštuju li sporni sanacijski program, vrednovanje 2 i Odluka 2017/1246, obvezu obrazlaganja utvrđenu u članku 296. UFEU-a.

a) Argumentacija stranaka

129 Kao prvo, žalitelji se pozivaju na nedostatnost obrazloženja sadržanog u spornom sanacijskom programu.

130 Prije svega tvrde da je Opći sud u točkama 543. i 545. pobijane presude pogrešno ocijenio da je obrazloženje tog programa bilo dostatno kada je riječ o utvrđenju o postojanju propasti, iako SRB nije razmotrio druga održiva rješenja. Nadalje, ističu da je SRB samo naveo, bez ikakvog drugog objašnjenja, da druga rješenja ne bi mogla otkloniti probleme s likvidnošću društva Banco Popular. Osim toga, tvrde da SRB nije dao nikakvo obrazloženje u pogledu izbora instrumenta prodaje, niti naveo razlog zbog kojeg taj instrument predstavlja najbolje rješenje. U tom kontekstu također tvrde da je, suprotno onome što je Opći sud utvrdio u točkama 556. i 557. pobijane presude, SRB trebao navesti razloge zbog kojih smatra da preostali dio hitne likvidnosne pomoći, spomenut u tim točkama, neće više biti isplaćen.

131 Nadalje, navode da je Opći sud u točkama 536. do 540. pobijane presude pogrešno ocijenio da činjenice navedene u članku 6. stavku 6. tog programa mogu opravdavati provođenje postupka javne prodaje društva Banco Popular. U tom smislu, oni u osnovi prigovaraju da nije navedeno zbog čega su se sve zainteresirane strane, osim društva Banco Santander, suzdržale od podnošenja ponude. Nadalje, ističu da je SRB u spornom sanacijskom programu trebao navesti razlog zašto FROB nije jednoj od tih stranaka dodijelio novi rok za podnošenje ponude. Osim toga, ističu da utvrđivanje prodajne cijene društva Banco Popular također nije bilo obrazloženo.

132 Nadalje, suprotno onome što je Opći sud utvrdio u točki 553. pobijane presude, smatraju da je obrazloženje u vezi sa sanacijskim planom iz 2016. koje je sadržano u uvodnim izjavama 44. do 46. spornog sanacijskog programa nedostatno. Naime, tvrde da se u tim uvodnim izjavama ne spominju odredbe o hitnom planu koji omogućuje brzo pribavljanje novčanih sredstva ni scenarij koji omogućava da se prebrodi kriza likvidnosti tijekom četiri mjeseca, dok su, prema mišljenju žaliteljâ, te odredbe mogle otkloniti probleme s likvidnošću.

133 Konačno, smatraju da je u spornom sanacijskom programu također trebalo pojasniti, suprotno utvrđenjima navedenima u točki 551. pobijane presude, razloge tvrdnje da društvo Deloitte ispunjava zahtjeve neovisnosti i nepristranosti.

134 Kao drugo, žalitelji navode da vrednovanje 2 ne ispunjava zahtjeve koji proizlaze iz članka 296. UFEU-a. Suprotno onome što je Opći sud utvrdio u točki 558. pobijane presude, ističu da je iz točke 82. podtočki (iv.) i (viii.) njihove replike u prvostupanjskom postupku razvidno da su oni već osporili konkretne redigirane dijelove u vezi s vrednovanjem rezervacija za pravne rizike i sinergije.

135 Međutim, u verziji vrednovanja 2 koja nije bila povjerljiva redigirani su dijelovi koji su bili ključni za razumijevanje vrednovanja društva Banco Popular, to jest, u prvom dijelu, pojedini izračuni i ukupna vrijednost stavki vezanih uz rezervacije za pravne rizike, zajedničke pothvate i sinergije, u drugom dijelu, međuzbrojevi svake vrednovane stavke i ukupni iznosi naplate za vjerovnike u najboljem i najgorem scenariju u slučaju insolventnosti, kao i značajni dijelovi prilogâ. Prema mišljenju žaliteljâ, doseg tih redigiranih dijelova znatno nadilazi granice obveze obrazlaganja, kako proizlazi iz sudske prakse na koju se podsjeća u točki 565. pobijane presude, te se ne može opravdati obvezom povjerljivosti spomenutom u točki 566. te presude.

136 Kao treće, tvrde da Komisijina Odluka 2017/1246 ne ispunjava ni obvezu obrazlaganja. S jedne strane, navode da je Opći sud u točkama 576. i 577. pobijane presude pogrešno utvrdio da je odluka kojom, kao u konkretnom slučaju, Komisija samo izražava suglasnost sa sadržajem odluke SRB-a dostatno obrazložena, s obzirom na vrlo kratak rok koji je ta institucija imala na raspolaganju.

137 S druge strane, žalitelji osporavaju točke 580. do 583. pobijane presude u kojima je Opći sud utvrdio da argument kojim se pozivaju na kršenje načela vezanih uz delegiranje ovlasti utvrđenih u presudi od 13. lipnja 1958., Meroni/Visoko tijelo (9/56, EU:C:1958:7), predstavlja novi žalbeni razlog koji treba odbaciti kao nedopušten. Naime, podsjećaju na to da su se u točki 153. tužbe u prvostupanjskom postupku pozvali na tu sudsku praksu u vezi s Komisijinom obvezom provođenja nadzora i nepostojanjem obrazloženja njezine isključivo prešutne odluke.

138 Komisija i društvo Banco Santander tvrde da je šesti dio drugog žalbenog razloga nedopušten jer žalitelji samo ponavljaju argumente koje su iznijeli u prvostupanjskom postupku te precizno ne navode osporene točke pobijane presude. U svakom slučaju, smatraju da je taj šesti dio neosnovan.

139 SRB i Kraljevina Španjolska tvrde da je taj dio neosnovan.

b) Ocjena Suda

1) Dopuštenost

140 Prije svega, kada je riječ o prigovoru nedopuštenosti koji su istaknuli Komisija i društvo Banco Santander, treba podsjetiti na to da, u skladu s ustaljenom sudskom praksom, iz članka 256. stavka 1. drugog podstavka UFEU-a, članka 58. prvog stavka Statuta Suda Europske unije te članka 168. stavka 1. točke (d) i članka 169. stavka 2. Poslovnika Suda proizlazi da se u žalbi moraju precizno navesti osporavani dijelovi presude čije se ukidanje traži kao i pravni argumenti koji konkretno podupiru taj zahtjev, inače će žalba ili dotični žalbeni razlog biti nedopušteni. Zahtjeve u vezi s obrazlaganjem, koji proizlaze iz tih odredbi, ne ispunjava žalba u kojoj se čak ni ne navodi argumentacija u kojoj se konkretno navodi pogreška koja se tiče prava koju pobijana presuda sadržava, nego se samo ponavljaju ili doslovno prenose razlozi i argumenti koji su već izneseni pred Općim sudom, uključujući one koji su se temeljili na činjenicama koje je taj sud izričito odbacio. Takva žalba u stvarnosti predstavlja zahtjev za obično preispitivanje tužbe podnesene Općem sudu, što izlazi iz nadležnosti Suda (presuda od 11. siječnja 2024., Planistat Europe i Charlot/Komisija, C-363/22 P, EU:C:2024:20, t. 40. i 41. te navedena sudska praksa).

141 Međutim, kad žalitelj osporava način na koji je Opći sud protumačio ili primijenio pravo Unije, u žalbenom je postupku moguće ponovno raspraviti pravna pitanja razmotrena u prvostupanjskom postupku. Naime, kad žalitelj pritom ne bi mogao temeljiti svoju žalbu na razlozima i argumentima već korištenima pred Općim sudom, žalbeni bi postupak dijelom bio lišen svojeg smisla (presude od 12. rujna 2006., Reynolds Tobacco i dr./Komisija, C-131/03 P, EU:C:2006:541, t. 51. i od 9. srpnja 2020., Haswani/Vijeće, C-241/19 P, EU:C:2020:545, t. 50. i navedena sudska praksa).

142 Međutim, u konkretnom slučaju šestim dijelom drugog žalbenog razloga u bitnome se osporava odluku Općeg suda o pravnim pitanjima koja su pred njim postavljena u prvostupanjskom postupku, posebno vezano uz obvezu obrazlaganja koju institucije imaju na temelju članka 296. UFEU-a. Nadalje, budući da šesti dio tog žalbenog razloga sadržava precizne navode o točkama pobijane presude koje se osporavaju i argumentima na kojima se temelji, nije ga moguće proglasiti nedopuštenim u cijelosti.

143 Međutim, prvi je prigovor djelomično nedopušten u dijelu u kojem žalitelji osporavaju dostatnost obrazloženja vezano uz sanacijski plan iz 2016. Naime, iako su se žalitelji, kao što je vidljivo iz točke 552. pobijane presude, pozivali na nedostatnost rješenja u pogledu, s jedne strane, strategije sanacije i sanacijskog instrumenta predviđenih u tom planu i, s druge strane, razloga zbog kojih taj plan nije bio realiziran, oni sada tvrde da su se u tom planu predviđali mehanizmi koji bi omogućili da se izbjegne propast društva Banco Popular. Međutim oni time iznose novi argument, koji u tom smislu treba proglasiti nedopuštenim u žalbenom stadiju.

144 Kada je riječ o drugom prigovoru, navodi žaliteljâ o vrednovanju 2 predstavljaju – kao što je to nezavisna odvjetnica Ćapeta istaknula u točki 61. svojeg mišljenja u predmetu Aeris Invest/Komisija i SRB (C-535/22 P, EU:C:2024:233), koji u skladu s njegovom točkom 4. treba tumačiti u vezi s njezinim mišljenjem u ovom predmetu – novi razlog iznesen u žalbenom stadiju, s obzirom na to da je Opći sud u točki 558. pobijane presude utvrdio da žalitelji propustili nisu precizirali koje dijelove vrednovanja 2 nisu u mogućnosti shvatiti.

145 Iako žalitelji osporavaju to utvrđenje tvrdeći da su u točki 82. podtočkama iv. i viii. replike podnesene u prvostupanjskom postupku spomenuli redigirane dijelove u vezi s vrednovanjem rezervacija za pravne rizike i sinergije, ipak treba reći da se argumentacijom iznesenom u navedenoj točki 82. te replike žalitelji ne pozivaju na povredu obveze obrazlaganja već na povredu članka 20. Uredbe o SRM-u. U prilog tome govori i činjenica da ta argumentacija pokazuje da su oni bili u mogućnosti shvatiti i osporiti vrednovanje 2. Međutim, Opći je sud u točki 558. pobijane presude razmotrio argumentaciju koju su tužitelji iznijeli vezano uz povredu obveze obrazlaganja.

146 Prema tome, drugi prigovor iz šestog dijela drugog žalbenog razloga predstavlja novi razlog u dijelu u kojem se njime osporava obrazloženje vrednovanja 2, pa ga stoga treba odbaciti kao nedopušten.

2) Meritum

147 Prvim i trećim prigovorom iz šestog dijela drugog žalbenog razloga žalitelji prigovaraju Općem sudu da je povrijedio zahtjeve koji proizlaze iz članka 296. UFEU-a u pogledu ispitivanja obrazloženja sadržanog u spornom sanacijskom programu i Odluci 2017/1246.

148 U tom smislu treba podsjetiti na to da je obveza obrazlaganja bitan postupovni zahtjev koji treba razlikovati od pitanja osnovanosti obrazloženja, koje se odnosi na materijalnu zakonitost spornog akta (presuda od 18. siječnja 2024., Jenkinson/Vijeće i dr., C-46/22 P, EU:C:2024:50, t. 130. i navedena sudska praksa).

149 Nadalje, ustaljena je sudska praksa da, iako obrazloženje koje se zahtijeva u članku 296. UFEU-a mora jasno i nedvosmisleno odražavati argumentaciju institucije, donositelja akta, na način da zainteresiranoj osobi omogućuje da se upozna s razlozima donošenja mjera, a nadležnom sudu da provede nadzor, takvo obrazloženje ipak mora biti prilagođeno prirodi predmetnog akta i kontekstu u kojem se on donosi. U tom smislu, ne zahtijeva se da se u obrazloženju moraju navesti sve relevantne činjenične i pravne okolnosti, s obzirom na to da se dostatnost obrazloženja mora ocjenjivati ne samo s obzirom na njegov tekst nego i na njegov kontekst te na sva pravna pravila kojima se uređuje dotično područje i, osobito, s obzirom na interes koji adresati akta mogu imati za dobivanje objašnjenja (vidjeti u tom smislu presude od 8. svibnja 2019., Landeskreditbank Baden-Württemberg/ESB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, t. 85. i 87., te od 29. rujna 2022., ABLV Bank/SRB, C-202/21 P, EU:C:2022:734, t. 193. i navedenu sudsku praksu).

150 Također, Sud je već ocijenio da stupanj preciznosti obrazloženja odluke mora biti razmjeran materijalnim mogućnostima te tehničkim uvjetima i vremenskim ograničenjima u kojima odluka mora biti donesena. Dakle, prilikom pripreme akta, institucije Unije nisu dužne zauzeti stajalište o pitanjima koja su očito sekundarna ili predvidjeti moguće prigovore (vidjeti u tom smislu presude od 10. srpnja 2008., Bertelsmann i Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, t. 167. i navedenu sudsku praksu, te od 6. studenoga 2012., Éditions Odile Jacob/Komisija, C-551/10 P, EU:C:2012:681, t. 48.).

151 Međutim, kao što je istaknuto u točkama 114. i 115. ove presude, institucije, tijela, uredi i agencije Unije načelno ne smiju – na temelju načela zaštite poslovne tajne koje je konkretizirano, među ostalim, u članku 339. UFEU-a te članku 88. stavku 1. drugom podstavku i članku 90. stavku 4. Uredbe o SRM-u u vezi s uvodnom izjavom 116. te uredbe – odati povjerljive informacije obuhvaćene zahtjevima za čuvanje profesionalne tajne.

152 Prema ustaljenoj sudskoj praksi na koju se podsjeća u točki 120. ove presude, obrazloženje akta koji negativno utječe na osobu i počiva na ocjeni relativnog položaja privatnih subjekata može se u određenoj mjeri ograničiti radi zaštite informacija o tim subjektima koje su obuhvaćene poslovnom tajnom. Međutim, obveza poštovanja poslovne tajne ne smije dovesti do toga da obveza obrazlaganja izgubi svaki smisao. Prema tome, iako takav akt može, imajući u vidu obvezu poštovanja poslovne tajne, biti dostatno obrazložen i ako među ostalim ne sadržava sve brojčane podatke na kojima se temelji argumentacija, iz obrazloženja se ipak mora jasno i nedvojbeno razabirati ta argumentacija te korištena metodologija.

i) Obrazloženje spornog sanacijskog programa

153 Kao prvo, žalitelji tvrde da obrazloženje u vezi s uvjetima za sanaciju iz članka 18. stavka 1. prvog podstavka točaka (a) i (b) Uredbe o SRM-u nije dostatno.

154 Kada je riječ o uvjetu iz članka 18. stavka 1. prvog podstavka točke (a) te uredbe, prigovor koji se iznosi u odnosu na točku 543. pobijane presude temelji se na pretpostavci da je SRB morao ispitati postoje li druga održiva rješenja, prije nego što zaključi da predmetno društvo Banco Popular propada ili je vjerojatno da će propasti.

155 Međutim, takav zahtjev ne proizlazi iz članka 18. stavka 1. prvog podstavka točke (a) i članka 18. stavka 4. točke (c) Uredbe o SRM-u, sukladno kojem se smatra da određeni subjekt propada ili je vjerojatno da će propasti ako nije u mogućnosti podmirivati svoja dugovanja ili ispunjavati druge obveze po njihovu dospijeću ili ako postoje objektivne okolnosti na temelju kojih se može zaključiti da će se to dogoditi u bližoj budućnosti. U tom kontekstu, Opći je sud u točkama 542. do 544. pobijane presude pravilno ocijenio da navodi o činjenici da se likvidnost društva Banco Popular pogoršala, sadržani u uvodnim izjavama 23. i 24. spornog sanacijskog programa, u dovoljnoj mjeri dokazuju činjenicu da ta banka propada ili je vjerojatno da će propasti.

156 Što se tiče uvjeta iz članka 18. stavka 1. prvog podstavka točke (b) Uredbe o SRM-u, žalitelji tvrde da je SRB samo naveo, bez ikakvog drugog objašnjenja, da druga rješenja ne omogućavaju otklanjanje problema s likvidnošću društva Banco Popular.

157 Međutim, treba istaknuti da ta argumentacija polazi od očito pogrešnog tumačenja pobijane presude i spornog sanacijskog programa. Naime, Opći se sud u točki 545. pobijane presude pozvao na utvrđenja navedena u točkama 188. do 192. te presude, iz kojih proizlazi da se u članku 3. spornog sanacijskog programa detaljno navode razlozi zbog kojih je SRB zaključio da ne postoje alternativne mjere koje bi omogućavale otklanjanje problema s likvidnošću društva Banco Popular.

158 U tom kontekstu, kada je riječ o hitnoj likvidnosnoj pomoći, iz točke 153. pobijane presude razvidno je da je SRB u uvodnoj izjavi 26. točki (c) spornog sanacijskog programa utvrdio da takva pomoć u vrijeme provođenja sanacije nije bila dostupna. Međutim, Opći je sud na temelju tog utvrđenja u točkama 556. i 557. pobijane presude ocijenio, pri čemu nije počinio pogrešku koja se tiče prava, da SRB nije morao precizirati razloge za nedostupnost hitne likvidnosne pomoći.

159 Kao drugo, žalitelji osporavaju obrazloženje koje se odnosi na određivanje i provedbu instrumenta prodaje kao sanacijskog instrumenta.

160 Kada je riječ o točki 545. pobijane presude, budući da žalitelji tvrde da SRB nije izričito naveo razloge zbog kojih je instrument prodaje odabran kao sanacijski instrument, treba istaknuti da je Opći sud u toj točki naprotiv ocijenio da članak 5. spornog sanacijskog programa sadržava objašnjenja vezana uz izbor tog instrumenta i razloge zbog kojih SRB smatra da drugi instrumenti nabrojeni u članku 22. stavku 2. Uredbe o SRM-u ne omogućavaju postizanje ciljeva sanacije u istoj mjeri. Imajući u vidu ta utvrđenja Općeg suda, argument koji se poziva na nepostojanje obrazloženja ne može se prihvatiti.

161 Kada je riječ o postupku javne prodaje društva Banco Popular, Opći je sud u točkama 536. i 537. pobijane presude utvrdio da je iz navoda sadržanih u članku 6. stavku 6. spornog sanacijskog programa moguće razaznati tijek tog postupka te da je na kraju tog postupka bila podnesena samo jedna valjana ponuda, a SRB je opreza radi ocijenio da tu ponudu treba prihvatiti kako bi se izbjegla nekontrolirana insolventnost društva Banco Popular.

162 Imajući u vidu te navode, Opći je sud pravilno utvrdio da SRB nije bio dužan precizirati razloge zbog kojih su se sve zainteresirane stranke, osim društva Banco Santander, suzdržale od podnošenja ponude. Isto tako, iz točke 540. pobijane presude razvidno je da prodajnu cijenu nije utvrdio SRB već je ona bila rezultat postupka nadmetanja radi prodaje koji je proveo FROB i cijene koju je ponudilo društvo Banco Santander.

163 Nadalje, žalitelji pogrešno tvrde da je SRB u spornom sanacijskom programu morao navesti konkretni razlog zbog kojeg FROB nije jednoj od zainteresiranih stranaka dodijelio novi rok. Naime, kao što je to Opći sud naveo u točki 540. navedene presude, budući da je ta zainteresirana stranka 6. lipnja 2017. obavijestila FROB o svojoj odluci da ne podnese ponudu, takvo pojašnjenje nije bilo potrebno.

164 Kao treće i posljednje, kada je riječ o argumentu žaliteljâ da je u spornom sanacijskom programu također trebalo precizirati da je neovisni procjenitelj koji je bio angažiran za vrednovanje 2 ispunjavao zahtjeve neovisnosti i nepristranosti, Opći je sud u točki 551. pobijane presude pravilno ocijenio da takvo pojašnjenje nije nužno za razumijevanje spornog sanacijskog programa.

165 Prema tome, prvi prigovor kojim se tvrdi da se spornim sanacijskim programom krši članak 296. UFEU-a valja odbiti.

ii) Obrazloženje Odluke 2017/1246

166 Kao prvo, žalitelji navode da je Opći sud u točkama 576. i 577. pobijane presude pogrešno ocijenio da Odluka 2017/1246, u kojoj je Komisija samo izrazila suglasnost sa sadržajem spornog sanacijskog programa, ispunjava zahtjeve koji proizlaze iz članka 296. UFEU-a zbog vrlo kratkog roka koji je Komisija imala na raspolaganju.

167 U tom smislu treba istaknuti da se u uvodnim izjavama 2. do 5. Odluke 2017/1246 navode razlozi koji su Komisiju naveli na donošenje te odluke. Nakon što je u uvodnim izjavama 2. i 3. navedene odluke u bitnome utvrdila da su, prema informacijama sadržanima u spornom sanacijskom programu, svi uvjeti za pokretanje postupka sanacije nad društvom Banco Popular koji su navedeni u članku 18. stavku 1. prvom podstavku Uredbe o SRM-u ispunjeni, te da se navedenim programom ta banka podvrgava postupku sanacije i određuje se primjena instrumenta njegove prodaje, Komisija je u uvodnoj izjavi 4. iste odluke precizirala da se „slaže s programom sanacije” i „[p]osebno […] s razlozima zbog kojih je prema mišljenju [SRB-a] sanacija nužna u javnom

interesu u skladu s člankom 18. stavkom 5. Uredbe [o MRU-u]". Komisija je u uvodnoj izjavi 5. Odluke 2017/1246 iz tog zaključila da sporni sanacijski program valja odobriti, što je i učinila u članku 1. te odluke.

168 Međutim, Sud je već ocijenio da se smatra da je Komisija takvim odobrenjem prihvatila informacije i argumente sadržane u spornom sanacijskom programu, tako da ona po potrebi treba za njih odgovarati pred sudom Unije (presuda od 18. lipnja 2024., Komisija/SRB, C-551/22 P, EU:C:2024:520, t. 96.). U tim okolnostima valja zaključiti da su razlozi koji su naveli SRB da donese taj program sastavni dio odluke o davanju odobrenja te stoga mogu objasniti i to odobrenje.

169 Opći je sud u točki 576. pobijane presude stoga pravilno ocijenio da se od Komisije ne može tražiti da pruži dodatno obrazloženje za svoje odobrenje, zato što se to obrazloženje može sastojati samo od preuzimanja informacija koje su već sadržane u spornom sanacijskom programu. Nadalje, prema članku 18. stavku 7. Uredbe o SRM-u, Komisija nije dužna provesti drugu analizu u odnosu na onu koju je proveo SRB, već mora samo potvrditi ili ne potvrditi njegovu odluku.

170 Opći sud isto tako nije počinio pogrešku koja se tiče prava kada je u točki 577. pobijane presude uzeo u obzir vrlo kratki rok u kojem je Komisija trebala odobriti sporni sanacijski program. Kao što se podsjeća u točki 150. ove presude, ustaljena je sudska praksa da stupanj preciznosti obrazloženja odluke mora biti razmjeran materijalnim mogućnostima te tehničkim uvjetima i vremenskim ograničenjima u kojima se odluka mora donijeti. Međutim, za okolnosti u kojim je sporni sanacijski program donesen i odobren bila je karakteristična izvjesna hitnost.

171 Iz navedenog slijedi da je Opći sud u točki 578. pobijane presude pravilno ocijenio da je obrazloženje Odluke 2017/1246 u skladu sa zahtjevima koji proizlaze iz članka 296. UFEU-a.

172 Kao drugo, žalitelji tvrde da je Opći sud u točkama 580. do 583. te presude neosnovano odbacio kao novi njihov argument o kršenju načela vezanih uz delegiranje ovlasti utvrđenih u presudi od 13. lipnja 1958., Meroni/Visoko tijelo (9/56, EU:C:1958:7). S tim u vezi ističu da su oni taj argument već iznijeli u točki 153. tužbe podnesene u prvostupanjskom postupku.

173 Međutim, iz navedene točke njihove tužbe iz prvostupanjskog postupka razvidno je da se žalitelji nisu pozivali na kršenje tih načela o delegiranju ovlasti, već su samo tvrdili da je Komisija propustila obrazložiti nadzor koji je provela nad diskrecijskim aspektima spornog sanacijskog programa.

174 U tim okolnostima valja zaključiti da Opći sud nije počinio pogrešku koja se tiče prava kada je utvrdio da je navedeni argument nov. Taj prigovor stoga valja odbaciti kao neosnovan.

175 Imajući u vidu te okolnosti, šesti dio drugog žalbenog razloga valja odbiti u cijelosti.

C. Prvi dio prvog žalbenog razloga vezan uz kršenje članka 18. stavka 1. prvog podstavka točke (a) Uredbe o SRM-u

176 Prvim dijelom prvog žalbenog razloga žalitelji se pozivaju na kršenje članka 18. stavka 1. prvog podstavka točke (a) Uredbe o SRM-u. Taj je dio podijeljen na tri prigovora.

1. Argumentacija stranaka

177 Kao prvo, žalitelji tvrde da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava kada je u točkama 133. i 145. pobijane presude ocijenio da je kriza likvidnosti s kojom je društvo Banco Popular bilo suočeno dostatan argument za poduzimanje mjere sanacije nad tom bankom, pri čemu nije provjerio je li se njezina propast mogla izbjeći hitnom likvidnosnom pomoći.

178 Suprotno onome što je Opći sud utvrdio u točkama 152., 158. i 165. te presude, smatraju da iz članka 18. stavka 1. prvog podstavka točke (a) i članka 18. stavka 4. točke (c) Uredbe o SRM-u u vezi s točkom 20. Smjernica EBA-e od 6. kolovoza 2015. u vezi s tumačenjem različitih okolnosti u kojima se smatra da institucija propada ili je vjerojatno da će propasti temeljem članka 32. stavka 6. Direktive 2014/59/EU (EBA/GL/2015/07), te s člankom 41. Povelje, proizlazi da se hitna likvidnosna pomoć mora prioritetno odobriti kada se utvrdi da predmetno društvo propada ili je vjerojatno da će propasti. Stoga tvrde da je od travnja 2017. SRB bio dužan promicati odobravanje hitne likvidnosne pomoći od Banke Španjolske ili ESB-a.

179 Kao drugo, žalitelji navode da je Opći sud u točkama 163. do 169. pobijane presude pogrešno ocijenio da navodna povreda obveze povjerljivosti koju je SRB počinio prije donošenja spornog sanacijskog programa nije relevantna za potrebe primjene članka 18. stavka 1. prvog podstavka točke (a) Uredbe o SRM-u. Prije svega tvrde da je Opći sud morao provjeriti na koji bi se način situacija razvijala da te nepravilnosti nije bilo. Zatim, ističu da je pobijana presuda proturječna u obrazloženju u dijelu u kojem se, s jedne strane, navodi da pobijani akt treba poništiti ako se utvrdi da je nepravilnost imala dovoljan utjecaj, ali se istodobno, s druge strane, ocjenjuje da razlozi koji su doveli do sanacije u tom smislu nisu relevantni. Nadalje, tvrde da je Opći sud u točkama 168. i 169. te presude pogrešno zaključio da se ne može primijeniti načelo *nemo auditur propiam turpitudinem allegans* jer SRB i Komisija nisu ostvarili korist zbog njihova nezakonitog djelovanja. Prema njihovu mišljenju, korist SRB-a u konkretnom se slučaju sastoji u činjenici da su izjave njegove predsjednice i curenje informacija ignorirani i prešućeni. Konačno, navode da se u uvodnoj izjavi 116. Uredbe o SRM-u utvrđuje oboriva presumpcija da povreda obveze povjerljivosti predstavlja uzrok propasti.

180 Kao treće, suprotno onome što je utvrdio Opći sud u točkama 173. do 176. pobijane presude, smatraju da su SRB i Komisija zbog navodne povrede obveze povjerljivosti bili dužni, na temelju članka 41. Povelje, djelovati kako bi se izbjegla šteta uzrokovana tom povredom obveze povjerljivosti i slijedom toga provjeriti mogućnost da se dovoljno rano odobri hitna likvidnosna pomoć ili predložiti druga manje ometajuća rješenja.

181 SRB i društvo Banco Santander navode da je prvi dio prvog žalbenog razloga nedopušten jer žalitelji samo ponavljaju ili doslovno citiraju razloge i argumente koje su iznijeli pred Općim sudom. SRB dodaje da, kada spominju korist koja mora postojati da bi se primijenilo načelo *nemo auditur propiam turpitudinem allegans*, žalitelji iznose novi argument. U svakom slučaju, smatraju da taj prvi dio nije osnovan.

182 SRB i Kraljevina Španjolska tvrde da je prvi dio prvog žalbenog razloga neosnovan.

2. Ocjena Suda

a) Dopuštenost

183 Što se tiče prigovora nedopuštenosti vezanog uz ponavljanje argumenata iznesenih pred Općim sudom, treba istaknuti da prvim dijelom prvog žalbenog razloga žalitelji osporavaju tumačenje članka 18. stavka 1. prvog podstavka točke (a) Uredbe o SRM-u te pritom preciziraju točke pobijane presude koje se osporavaju i argumente na kojima se temelji njihovo osporavanje. Prvi dio tog žalbenog razloga stoga se ne može proglasiti nedopuštenim u cijelosti.

184 Budući da SRB tvrdi da žalitelji iznose novi argument u vezi s primjenom načela *nemo auditur propiam turpitudinem allegans* kada navode u čemu se, prema njihovu mišljenju, sastoji korist koju su SRB i Komisija ostvarili, dovoljno je istaknuti da su žalitelji u svojoj žalbi iznijeli u bitnome istu argumentaciju kao u tužbi i replici u prvostupanjskom postupku.

185 Prvi dio prvog žalbenog razloga stoga je dopušten.

b) Meritum

186 Prvim dijelom prvog žalbenog razloga žalitelji u bitnome navode da su uzroci krize likvidnosti društva Banco Popular relevantni za ocjenu zakonitosti spornog sanacijskog programa s gledišta članka 18. stavka 1. prvog podstavka točke (a) Uredbe o SRM-u. Tvrde da iz točaka 133., 145., 152., 158., 163. do 169. i 173. do 176. pobijane presude proizlazi da je SRB povrijedio kako svoju obvezu povjerljivosti takvo i svoju obvezu da pokuša izbjeći propast, među ostalim promicanjem pružanja hitne likvidnosne pomoći društvu Banco Popular.

187 S tim u vezi treba podsjetiti na to da se u točkama (a), (b) i (c) članka 18. stavka 1. prvog podstavka Uredbe o SRM-u predviđaju tri kumulativna uvjeta za donošenje sanacijskog programa, odnosno, prvo, da predmetni subjekt propada ili je vjerojatno da će propasti, drugo, da, s obzirom na propisane rokove i druge relevantne okolnosti, ne postoji nikakva razumna mogućnost da druge mjere privatne naravi koje se donesu za taj subjekt spriječe njegovu propast u razumnom roku i, treće, da je mjera sanacije nužna u javnom interesu.

188 Prvi dio prvog žalbenog razloga odnosi se samo na prvi od tih uvjeta, to jest da predmetni subjekt propada ili je vjerojatno da će propasti. Kada je riječ o tom uvjetu, u članku 18. stavku 4. prvom podstavku točki (c) Uredbe o SRM-u precizira se kako se smatra da određeni subjekt propada ili je vjerojatno da će propasti ako on nije u mogućnosti podmirivati svoja dugovanja ili ispunjavati druge obveze po njihovu dospijeću ili ako postoje objektivne okolnosti na temelju kojih se može zaključiti da će se to dogoditi u bližoj budućnosti.

189 Prvo, iz činjenice da se u članku 18. stavku 1. prvom podstavku točki (a) i članku 18. stavku 4. prvom podstavku točki (c) Uredbe o SRM-u uopće ne spominju okolnosti koje su dovele do propasti treba shvatiti da se iz tih odredbi može zaključiti da dotični subjekt propada, neovisno o takvim eventualnim okolnostima.

190 Uzimanje u obzir tih okolnosti također ne bi bilo u skladu s ciljevima Uredbe o SRM-u, a to su, kao što među ostalim proizlazi iz njezine uvodne izjave 58., održavanje financijske stabilnosti, osiguravanje kontinuiteta osnovnih financijskih usluga i zaštita deponenata. Naime, eventualne

okolnosti koje su dovele do propasti predmetne banke ne mogu spriječiti SRB da donese mjeru sanacije, iako su ispunjeni svi uvjeti iz članka 18. stavka 1. prvog podstavka te uredbe jer ta banka propada, ne postoji alternativno rješenje te, posebno, jer je sanacija nužna u javnom interesu.

191 U tim okolnostima, Opći sud nije počinio pogrešku koja se tiče prava kada je u točkama 163. do 166. pobijane presude ocijenio da je sanacijski program valjano donesen ako su ispunjeni uvjeti iz članka 18. Uredbe o SRM-u, bez obzira na razloge koji su doveli do toga da predmetni subjekt propada ili je vjerojatno da će propasti.

192 Iz toga također slijedi da je Opći sud mogao zaključiti, a da si pritom ne proturječi, da bi sporni sanacijski program bio donesen čak i da je utvrđeno da je do toga da predmetno društvo propada ili je vjerojatno da će propasti došlo zbog navodne povrede obveze povjerljivosti. Osim toga, iz navedenog proizlazi da argumentaciju žaliteljâ da je Opći sud navodno povrijedio načelo *nemo auditur propiam turpitudinem allegans*, čak i pod pretpostavkom da se može smatrati da je SRB donošenjem spornog sanacijskog programa ostvario ili pokušava ostvariti „korist” u smislu tog načela, treba odbaciti kao bespredmetnu.

193 Drugo, ni tekst članka 18. stavka 1. prvog podstavka točke (a) i članka 18. stavka 4. prvog podstavka točke (c) Uredbe o SRM-u ne upućuje na postojanje ili nepostojanje rješenja koja predstavljaju alternativu sanaciji.

194 Kao što je to Opći sud u bitnome istaknuo u točkama 133., 145. i 147. pobijane presude, da bi se zaključilo da određeni subjekt propada ili je vjerojatno da će propasti u smislu članka 18. stavka 1. prvog stavka točke (a) te uredbe, dovoljno je da SRB i Komisija utvrde postojanje krize likvidnosti spomenute u članku 18. stavku 4. prvom podstavku točki (c) navedene uredbe. S druge strane, imajući u vidu zaključke navedene u točkama 189. do 191. ove presude, sama činjenica da se propast u prošlosti eventualno mogla izbjeći ne može predstavljati razlog koji priječi mogućnost da SRB i Komisija utvrde postojanje takve situacije.

195 Osim toga, kada je riječ o navodnoj obvezi koju su oni imali u trenutku kad su razmatrali donošenje sanacijskog programa za predmetni subjekt u pogledu provjere postoje li druga rješenja osim onoga koje sastoji u donošenju takve mjere radi sprečavanja njegove propasti, iz samog teksta točke (b) članka 18. stavka 1. prvog podstavka Uredbe o SRM-u razvidno je da se na takvu ocjenu primjenjuje drugi uvjet za donošenje sanacijskog programa. Dakle, eventualna dostupnost alternativnih rješenja ne može dovesti u pitanje zakonitost takvog programa s gledišta prvog uvjeta iz točke (a) tog članka 18. stavka 1. prvog podstavka.

196 U tim okolnostima, argument da su Komisija i SRB na temelju članka 18. stavka 1. prvog podstavka točke (a) i članka 18. stavka 4. prvog podstavka točke (c) Uredbe o SRM-u bili obvezni ispitati postoje li alternativna rješenja za donošenje spornog sanacijskog programa te, slijedom te obveze, promicati odobravanje hitne likvidnosne pomoći u korist društva Banco Popular, nije osnovan.

197 Iz navedenog slijedi da je prvi dio prvog žalbenog razloga neosnovan.

D. Drugi dio prvog žalbenog razloga vezan uz povredu članka 18. stavka 1. prvog podstavka točke (b) Uredbe o SRM-u

198 Drugim dijelom prvog žalbenog razloga žalitelji osporavaju ocjenu koju je Opći sud iznio u točkama 180. do 229. pobijane presude u pogledu drugog uvjeta za donošenje sanacijskog programa iz članka 18. stavka 1. prvog podstavka točke (b) Uredbe o SRM-u.

1. Argumentacija stranaka

199 Kao prvo, žalitelji tvrde da je Opći sud povrijedio obvezu obrazlaganja jer je u točkama 182. do 184. pobijane presude naveo da njihovi argumenti o odobravanju dodatne hitne likvidnosne pomoći na društvo Banco Popular počivaju na običnim hipotezama ili predstavljaju samo nagađanja. Prema mišljenju žaliteljâ, da je dodatna hitna likvidnosna pomoć u iznosu od 6 milijardi eura bila isplaćena društvu Banco Popular, to bi društvo moglo nastaviti s poslovanjem barem do 21. lipnja 2017.

200 Kao drugo, navode da pobijana presuda sadržava nedostatno obrazloženje jer je Opći sud u točki 194. te presude smatrao nepobitnim da nema dovoljno vremena da bi se manjak likvidnosti otklonio putem dokapitalizacije. Naime, prema internim izračunima društva Banco Popular, dokapitalizacija je mogla biti provedena u mjesec dana te se planirala do lipnja 2017.

201 Također, suprotno onome što se je Opći sud utvrdio u točkama 200. do 203. pobijane presude, žalitelji tvrde da su dokazali da je dokapitalizacija društva Banco Popular ostvariva i da se njome mogu riješiti njegovi problemi s likvidnošću. U tom smislu žalitelji tvrde da je Opći sud očito pogrešno ocijenio i iskrivio sadržaj dopisa društava Barclays Bank od 3. lipnja 2017. i dopisa društva Deutsche Bank od 5. lipnja 2017. Prema njihovu mišljenju, navedeni su dopisi dokazivali da su se te dvije banke stvarno angažirale radi uspješnog provođenja dokapitalizacije. Smatraju da bi se dokapitalizacijom ponovno uspostavilo povjerenje dioničara u društvo Banco Popular te samim time smanjilo ili praktički eliminiralo povlačenje depozita.

202 Kao treće, navode da je Opći sud iskrivio dokaze kada je u točki 208. pobijane presude utvrdio da argumenti žaliteljâ o odvajanju imovine počivaju samo na pretpostavkama. Naime, žalitelji tvrde da su dokazali da je društvo Banco Popular dugo vremena radilo na prodaji neprihodonosnih nekretnina u vrijednosti od 6 milijardi eura u okviru projekta „Sunrise”. Također, ističu da je nakon sanacije više fondova podnijelo ponude za neprihodonosnu imovinu u okviru projekta „Novi Sunrise”, što dokazuje postojanje stvarnog interesa za tu imovinu.

203 Tvrde da u prilog tom interesu govore i obvezujuće ponude koje je društvo Banco Popular primilo za nestratešku imovinu. Ističu da je Opći sud u točki 211. pobijane presude odbacio njihove navode o tom pitanju zato što su se oslanjali samo na novinske članke. Međutim, tvrde da nije postojala nikakva pravna osnova za odbijanje dokaza zbog toga što je on iz novinskih članaka.

204 Kao četvrto, žalitelji navode da pobijana presuda sadržava nedostatno obrazloženje i da se temelji na bitno pogrešnoj ocjeni činjenica jer je Opći sud u točkama 223. i 224. te presude utvrdio da privatna prodaja trećoj osobi nije alternativa donošenju spornog sanacijskog programa. Naime, tvrde da su ponude koje su spomenute u tužbi u prvostupanjskom postupku mogle dokazivati da je eventualno preuzimanje društva Banco Popular pobudilo stvarni interes, suprotno onome što je utvrdio Opći sud. Nadalje, ističu da privatna prodaja nije bezuspješno okončana 29. svibnja 2017., već 6. lipnja 2017., zašto što je SRB od zainteresiranih strana tražio da podnesu ponude u roku od šest sati.

205 Kao peto, navode da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava kada je u točki 229. pobijane presude utvrdio da su državne potpore i korištenje Fonda u suprotnosti s ciljevima sanacije i da SRB ne može naložiti državi članici da određenom subjektu dodijeli potporu. Naime, smatraju da su te potpore izričito predviđene u članku 18. stavku 4. prvom podstavku točki (d) podtočki iii., članku 18. stavku 6. točki (c) te članku 19. stavcima 1. i 3. Uredbe o SRM-u. Također, iako SRB ne može naložiti državama članicama da određenom subjektu dodijele potporu, tvrde da iz uvodne izjave 52. te uredbe proizlazi da je on ipak imao mogućnost predložiti davanje potpore ili potaknuti korištenje sredstava iz Fonda, što se moglo učiniti u kombinaciji s bilo kojim drugim rješenjem.

206 Komisija, SRB, Kraljevina Španjolska i društvo Banco Santander tvrde da ta argumentacija nije dopuštena jer žalitelji samo ponavljaju ili doslovno citiraju razloge i argumente iznesene u prvostupanjskom postupku, a ne objašnjavaju na koji je način Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava.

207 Što se tiče merituma, oni u bitnome smatraju da se argumentima iznesenima u prilog drugog dijela prvog žalbenog razloga ne može dokazati da je Opći sud u točkama 182. do 229. pobijane presude počinio pogrešku koja se tiče prava prilikom ispitivanja pet alternativnih mjera na koje su se žalitelji pozvali.

2. Ocjena Suda

208 Drugim dijelom prvog žalbenog razloga žalitelji u bitnome navode da je Opći sud povrijedio obvezu obrazlaganja i/ili iskrivio dokaze kada je u točkama 179. do 229. pobijane presude odbio njihovu argumentaciju kojom se tvrdilo da je SRB povrijedio članak 18. stavak 1. prvi podstavak točku (b) Uredbe o SRM-u.

209 S tim u vezi treba istaknuti da su žalitelji pred Općim sudom tvrdili da je, suprotno onome što je SRB utvrdio u spornom sanacijskom programu, postojalo najmanje šest održivih mjera koje su isto tako bile alternativa mjeri sanacije. S pet prigovora istaknutih u prilog drugog dijela prvog žalbenog razloga oni osporavaju ocjene Općeg suda u pogledu pet od tih mjera, odnosno, prvo, dodatne hitne likvidnosne pomoći, drugo, dokapitalizacije, treće, odvajanja imovine, četvrto, privatne prodaje trećoj osobi te, peto, financiranja iz Fonda ili odobravanje državne potpore.

210 Kada je riječ o prvom, drugom, trećem i četvrtom prigovoru koji su istaknuti u prilog drugog dijela prvog žalbenog razloga, treba istaknuti da u argumentaciji koja je sažeto prikazana u točkama 199., 200. i 204. ove presude žalitelji ne preciziraju zbog čega obrazloženje sadržano u točkama 182. do 184., 194., 223. i 224. pobijane presude ne omogućuje da se shvati argumentacija Općeg suda, već u stvarnosti osporavaju osnovanost te argumentacije i slijedom toga pozivaju Sud da preispita činjenične okolnosti koje su oni već iznijeli pred Općim sudom.

211 Međutim, prema ustaljenoj sudskoj praksi, iz članka 256. stavka 1. UFEU-a i članka 58. prvog stavka Statuta Suda Europske unije proizlazi da je žalba ograničena samo na pravna pitanja i da je Opći sud stoga jedini nadležan za utvrđivanje i ocjenu relevantnih činjenica i dokaza. Ocjena činjenica i dokaza nije, osim u slučaju njihova iskrivljavanja, pravno pitanje koje bi kao takvo podlijegalo nadzoru Suda u okviru žalbenog postupka (presuda od 25. siječnja 2022., Komisija/European Food i dr., C-638/19 P, EU:C:2022:50, t. 71. i navedena sudska praksa).

212 Budući da se žalitelji pozivaju na iskrivljavanje, treba istaknuti da se u argumentima koji su sažeto prikazani u točkama 201. i 202. ove presude oni takav prigovor ističu samo u pogledu utvrđenja iz točaka 200. do 203. i 208. pobijane presude. Međutim, ustaljena je sudska praksa ta da žalitelj koji se poziva na iskrivljavanje mora na temelju članka 256. UFEU-a, članka 58. prvog stavka Statuta Suda Europske unije i članka 168. stavka 1. točke (d) Poslovnika precizno navesti dokaze koji su prema njegovu mišljenju iskrivljeni i dokazati pogreške u analizi koje su prema njegovoj ocjeni dovele do toga da je Opći sud iskrivio dokaze. Osim toga, iskrivljavanje mora očito proizlaziti iz sadržaja spisa a da pritom nije potrebno da Sud provede novu ocjenu činjenica i dokaza (vidjeti u tom smislu presudu od 10. studenoga 2022., Komisija/Valencia Club de Fútbol, C-211/20 P, EU:C:2022:862, t. 55. i navedenu sudsku praksu).

213 Međutim, treba istaknuti da se, kada je riječ o točkama 200. do 203. i 208. pobijane presude, žalitelji pozivaju samo na iskrivljavanje referirajući se na velik broj dokumenata priloženih uz žalbu, ali pritom uopće ne preciziraju koje je pogreške u analizi Opći sud počinio u okviru svoje ocjene. Nadalje, kada je riječ o izvacima iz dokumenata citiranima u točkama 200. do 203. te presude, treba istaknuti da ne samo da iz njih nije vidljivo očito iskrivljavanje, nego naprotiv oni potvrđuju ocjenu koju je Opći sud iznio u pogledu nepostojanja čvrste obveze predmetnih banaka. Očito je dakle da žalitelji u bitnome žele ishoditi novu ocjenu činjenica i dokaza. Te argumente stoga valja odbaciti kao nedopuštene.

214 Osim toga, vezano uz argumentaciju sažeto prikazanu u točki 203. ove presude, prigovor iznesen u pogledu točke 211. pobijane presude polazi od očito pogrešnog tumačenje te točke. Naime, iz navedenog proizlazi da je Opći sud u toj točki precizirao razloge zbog kojih smatra da prodaja imovine koja se spominjala u tim novinskim člancima ne može, prema njegovu mišljenju, spriječiti propast društva Banco Popular, ali pritom nije ocijenio da novinski članci načelno ne mogu biti uzeti u obzir kao dokazi.

215 Kada je riječ o petom prigovoru usmjerenom protiv točke 229. pobijane presude, žalitelji tvrde, s jedne strane, da je financiranje iz Fonda predstavljalo alternativnu mjeru u smislu članka 18. stavka 1. prvog podstavka točke (b) Uredbe o SRM-u. Međutim, Opći sud nije u točki 229. već u točki 227. te presude odbacio takvu argumentaciju uz obrazloženje, što žalitelji u žalbi nisu osporili, da prema članku 76. stavku 1. točki (b) te uredbe SRB može koristiti financiranje Fonda samo u okviru mjere sanacije. U prilog tom tumačenju govore članak 18. stavak 6. točka (c) i članak 19. stavak 3. navedene uredbe u kojima se preciziraju uvjeti koji uređuju korištenje sredstava iz Fonda u sanacijskom programu te stoga pretpostavljaju da je ispunjen uvjet iz članka 18. stavka 1. prvog podstavka točke (b). Stoga, financiranje iz Fonda ne može se smatrati alternativom za sanaciju u smislu potonje odredbe. Ta razmatranja ne sadržavaju pogrešku koja se tiče prava.

216 S druge strane, žalitelji tvrde da je SRB mogao „predložiti” Kraljevini Španjolskoj da društvu Banco Popular dodijeli državnu potporu. Međutim, takva argumentacija ne dovodi u pitanje ocjenu Općeg suda navedenu u točki 228. pobijane presude da ni SRB ni Komisija nisu državi članici mogli naložiti da nekom subjektu dodijeli potporu.

217 Nadalje, kao što je Opći sud u bitnome pravilno ocijenio u točki 229. pobijane presude, smatrati, kao što to tvrde žalitelji, da odobravanje državne potpore može predstavljati „alternativno rješenje” u smislu članka 18. stavka 1. prvog podstavka točke (b) Uredbe o SRM-u bilo bi u suprotnosti s ciljem sanacije iz članka 14. stavka 2. točke (c) te uredbe, u kojem se precizira da je potrebno zaštititi državne resurse tako da se maksimalno smanji korištenje izvanrednih javnih financijskih potpora. Takvo „rješenje” u obzir također ne bi bilo u skladu s činjenicom da, prema

članku 18. stavku 4. prvom podstavku točki (d) navedene uredbe, odobravanje izvanredne javne financijske potpore načelno ima za posljedicu to da se smatra da dotični subjekt propada ili je vjerojatno da će propasti.

218 Peti prigovor iz drugog dijela prvog žalbenog razloga stoga valja odbiti kao neosnovan.

219 Iz navedenog slijedi da je drugi dio prvog žalbenog razloga dijelom nedopušten, a dijelom neosnovan.

E. Treći dio prvog žalbenog razloga vezan uz kršenje članka 18. stavka 1. prvog podstavka točke (c) Uredbe o SRM-u

220 Trećim dijelom prvog žalbenog razloga žalitelji se pozivaju na kršenje članka 18. stavka 1. prvog podstavka točke (c) Uredbe o SRM-u. On je podijeljen u tri prigovora.

1. Argumentacija stranaka

221 Kao prvo, žalitelji tvrde da, suprotno onome što je Opći sud utvrdio u točkama 243. do 245. i 247. pobijane presude, interesi dioničara i vjerovnika moraju se uravnotežiti s javnim interesom radi minimiziranja troška sanacije i izbjegavanja „rušenja vrijednosti” u smislu članka 14. stavka 2. drugog podstavka Uredbe o SRM-u, koje se pokazalo nepotrebnim. Smatraju da taj zahtjev proporcionalnosti proizlazi iz odredbi Uredbe o SRM-u, to jest članka 18. stavka 1. prvog podstavka točke (c) te uredbe u vezi s člankom 18. stavkom 5., člankom 6. stavkom 3. točkom (b), člankom 14. i člankom 15. stavkom 2. navedene uredbe, tumačenih u kontekstu njezinih uvodnih izjava 45. i 46. te članaka 17. i 52. Povelje i članka 1. Dodatnog protokola br. 1 uz EKLJP.

222 Prema mišljenju žaliteljâ, tako zahtijevano uravnoteživanje treba provesti ne samo u odnosu na scenarij likvidacije, nego i u odnosu na druga rješenja. Međutim, smatraju da je Opći sud prekršio te zahtjeve kada je ocijenio da je prodaja društva Banco Popular bila najbolje rješenje, a da pritom nije analizirao druga rješenja.

223 Kao drugo, tvrde da je Opći sud u točkama 253. i 254. pobijane presude pogrešno ocijenio da društvo Banco Popular nije bilo diskriminirano u odnosu na talijanske kreditne institucije za koje je, s jedne strane, Komisija odobrila dodjelu državne potpore, a SRB je, s druge strane, odbio donošenje sanacijskog programa. Suprotno onomu što je Opći sud utvrdio u točkama 253. i 254. pobijane presude, smatraju da je dodjela takve potpore relevantna za primjenu članka 18. stavka 1. prvog podstavka točke (c) Uredbe o SRM-u. Nadalje, ističu da se različito postupanje ne može opravdati jer, z razliku od društva Banco Popular, navedene institucije nisu obavljale ključne funkcije.

224 Kao treće, ističu da je Opći sud u točki 261. pobijane presude neosnovano odbacio kao zakasnio i nedopušten njihov argument o neproporcionalnosti postupka prodaje. Naime, oni su u replici podnesenoj u prvostupanjskom postupku obrazložili iznošenje tog argumenta činjenicom da je nakon podnošenja tužbe kojom je pokrenut postupak objavljena nova dokumentacija o navedenom postupku.

225 Komisija, SRB i društvo Banco Santander tvrde da je treći dio prvog žalbenog razloga nedopušten jer žalitelji samo ponavljaju ili doslovno citiraju razloge i argumente koji su već izneseni pred Općim sudom. U svakom slučaju, smatraju da taj treći dio nije osnovan.

226 Kraljevina Španjolska tvrdi da je taj dio neosnovan.

2. Ocjena Suda

227 Kada je riječ o dopuštenosti trećeg dijela prvog žalbenog razloga, Komisija, SRB i društvo Banco Santander pogrešno tvrde da žalitelji samo ponavljaju argumente koji su već izneseni pred Općim sudom. Naime, tim prigovorima iz tog dijela žalitelji posebno osporavaju osnovanost tumačenja i primjene članka 18. stavka 1. prvog podstavka točke (c) Uredbe o SRM-u od strane Općeg suda te načela proporcionalnosti, pri čemu preciziraju točke pobijane presude koje se osporavaju i argumente na koje se oslanjaju.

228 Što se tiče merituma, žalitelji osporavaju, kao prvo, točke 243. do 245. i 247. pobijane presude. Tvrde u bitnome da je, u okviru primjene članka 18. stavka 1. prvog podstavka točke (c) Uredbe o SRM-u, SRB dužan uravnotežiti interese dioničara i vjerovnika s javnim interesom radi minimiziranja troška sanacije i izbjegavanja nepotrebnog rušenja vrijednosti. Prema mišljenju žaliteljâ, tako zahtijevano uravnoteživanje treba provesti ne samo u odnosu na scenarij likvidacije nego i u odnosu na druga rješenja.

229 Ta se argumentacija ne može prihvatiti.

230 Članak 18. stavak 1. prvi podstavak točka (c) Uredbe o SRM-u određuje da donošenje mjere sanacije mora obavezno biti u javnom interesu, što je, u skladu sa stavkom 5. tog članka, slučaj ako je ta mjera nužna za postizanje jednog cilja ili više ciljeva sanacije iz članka 14. te uredbe proporcionalnim sredstvima. Iz formulacije tog članka 18. stavka 1. prvog podstavka točke (c) jasno proizlazi da nije potrebno razmotriti rješenja koja predstavljaju alternativu sanaciji i likvidaciji dotičnog subjekta, što potvrđuje i kontekst u kojem se potonja odredba navodi.

231 Naime, kao što se podsjeća u točki 187. ove presude, članak 18. stavak 1. prvi podstavak točke (a) do (c) Uredbe o SRM-u određuje da za donošenje sanacijskog programa postoje tri kumulativna uvjeta, od kojih se posljednji odnosi na to da je mjera sanacije nužna u javnom interesu, dok se drugi odnosi upravo na nepostojanje rješenja koja predstavljaju alternativu sanaciji i likvidaciji. Dakle, u okviru provjere drugog od tih uvjeta, predviđenog u članku 18. stavku 1. prvom podstavku točki (b) te uredbe, treba ispitati postoje li rješenja koja predstavljaju alternativu sanaciji i likvidaciji.

232 Kada je riječ o uzimanju u obzir interesa dioničara i vjerovnika, treba istaknuti da, iako je prilikom ispitivanja trećeg uvjeta vezanog uz javni interes trebalo na temelju članka 18. stavka 1. prvog podstavka točke (c) i članka 18. stavka 5. navedene uredbe uzeti u obzir ciljeve sanacije utvrđene u njezinu članku 14. stavku 2. prvom podstavku, valja ipak istaknuti da zaštita interesa dioničara i vjerovnika nije među tim ciljevima, kao uostalom ni ograničavanje troškova sanacije ni sprečavanje rušenja vrijednosti. Naime, iako se, prema drugom podstavku te odredbe, SRB, Vijeće i Komisija te eventualno nacionalna sanacijska tijela moraju potruditi da uzmu u obzir potonja dva aspekta u kontekstu ostvarivanja ciljeva sanacije iz članka 14. stavka 1. prvog podstavka iste uredbe, ti subjekti nisu navedenom obvezom vezani u pogledu načina zaštite interesa dioničara i vjerovnika.

233 Nadalje, Opći je sud u točki 246. pobijane presude pravilno istaknuo da se „rušenje vrijednosti” u smislu članka 14. stavka 2. drugog podstavka Uredbe o SRM-u ne odnosi samo na imovinske interese dioničarâ i vlasnika instrumenata kapitala subjekta, nego i na interese njegovih deponenata, zaposlenika i drugih vjerovnika. Konkretno, iz samog teksta tog drugog

podstavka razvidno je da SRB i Komisija moraju samo poduzeti napore kako bi se smanjio na minimum trošak sanacije i izbjeglo rušenje vrijednosti osim ako to nije potrebno radi ostvarivanja navedenih ciljeva.

234 U tim okolnostima, Opći je sud u točki 243. pobijane presude ocijenio, pri čemu nije počinio pogrešku koja se tiče prava, da primjena uvjeta za sanaciju iz članka 18. stavka 1. prvog podstavka točke (c) te uredbe ne zahtijeva da se u konkretnom slučaju javni interes za provođenje sanacije nad dotičnim subjektom mora uravnotežiti s pravima dioničarâ i vjerovnikâ.

235 Suprotno tvrdnjama žaliteljâ, nužnost uzimanja u obzir samo privatnih interesa dioničara i vjerovnika ne nameće se ni s gledišta načela proporcionalnosti, kako je utvrđeno u odredbama Uredbe o SRM-u spomenutima u točki 221. ove presude, niti s gledišta članka 17. i članka 52. stavka 1. Povelje.

236 Naime, kada je riječ o poštovanju načela proporcionalnosti, iz ustaljene sudske prakse Suda proizlazi da se cilj u općem interesu ne može postići, a da se u obzir ne uzme činjenica da se on mora pomiriti s temeljnim pravima na koja se mjera odnosi, i to tako da se cilj u općem interesu, s jedne strane, pravilno odvagne s predmetnim pravima, s druge strane (vidjeti u tom smislu presude od 8. prosinca 2022., Orde van Vlaamse Balies i dr., C-694/20, EU:C:2022:963, t. 41. i navedenu sudsku praksu, te od 23. ožujka 2023., Generalstaatsanwaltschaft Bamberg (Iznimka od načela *ne bis in idem*), C-365/21, EU:C:2023:236, t. 59.). Međutim, kao što je istaknuto u točki 233. ove presude, prava dioničara i vjerovnika nisu jedina prava koja trebaju biti uzeta u obzir u kontekstu sanacije.

237 Prvi prigovor istaknut u prilog trećeg dijela prvog žalbenog razloga stoga valja odbiti kao neosnovan.

238 Kada je riječ o drugom prigovoru o navodnoj diskriminaciji društva Banco Popular u odnosu na talijanske kreditne institucije koje su koristile državne potpore iako nisu obavljale ključne funkcije, treba reći da, s jedne strane, iz utvrđenja navedenih u točkama 230. i 231. ove presude proizlazi da postojanje eventualnih alternativnih rješenja nije relevantno za ocjenu uvjeta iz članka 18. stavka 1. prvog podstavka točke (c) Uredbe o SRM-u, već se na njih primjenjuje članak 18. stavak 1. prvi podstavak točka (b). Opći je sud stoga u točki 253. pobijane presude pravilno ocijenio da navodi o alternativnim rješenjima nemaju nikakve veze s ispunjavanjem kriterija javnog interesa.

239 S druge strane, budući da žalitelji tvrde da se diskriminacija društva Banco Popular u odnosu na talijanske kreditne institucije ne može opravdati činjenicom da te kreditne institucije nisu obavljale ključne funkcije, njihova se argumentacija zasniva na očito pogrešnom tumačenju točke 254. pobijane presude. Naime, prema navodima iz te točke, SRB se pozvao ne samo na činjenicu da navedene kreditne institucije nisu obavljale ključne funkcije, već i na zaključak da njihova likvidacija ne bi u znatnoj mjeri negativno utjecala na financijsku stabilnost. Očito je stoga da se SRB oslanjao upravo na kriterij iz članka 18. stavka 1. prvog podstavka točke (c) i članka 18. stavka 5. Uredbe o SRM-u, koji može opravdavati različito postupanje.

240 Svojim trećim prigovorom žalitelji tvrde da je Opći sud u točki 261. te presude neosnovano odbacio kao zakasnio njihov argument o nerazmjernosti postupka prodaje, iako su oni u replici podnesenoj u prvostupanjskom postupku obrazložili njegovo iznošenje činjenicom da je objavljena nova dokumentacija o tom postupku.

241 U tom smislu, točno je da iz zajedničkog tumačenja točaka 1., 47. i 48. te replike proizlazi da se argumentacija žaliteljâ o nepravilnosti postupka prodaje jedinim dijelom temeljila na dokumentima koji nisu bili dostupni prilikom podnošenja tužbe u prvostupanjskom postupku.

242 Međutim, ta okolnost ne može sama po sebi dokazivati da je Opći sud u točki 261. pobijane presude pogrešno ocijenio da su žalitelji propustili navesti razlog zbog kojeg zakonitost postupka prodaje nisu osporavali u tužbi kojom je pokrenut postupak.

243 Naime, budući da se navedena argumentacija temeljila također i na dokumentima koji su bili dostupni u vrijeme podnošenja te tužbe, na žaliteljima je bilo da navedu razlog zbog kojeg ih je činjenica da nisu raspolagali tim naknadno objavljenim dokumentima spriječila da već u tom trenutku ospore navedenu zakonitost, pa makar i naknadno proširili tu argumentaciju korištenjem potonjih dokumenata.

244 Međutim, treba istaknuti da žalitelji ni u predmetnom žalbenom stadiju ne iznose takav dokaz.

245 Prema tome, treći prigovor iz trećeg dijela prvog žalbenog razloga treba odbiti kao neosnovan, a slijedom toga i taj dio treba odbiti u cijelosti.

F. Prvi, drugi, treći i četvrti dio drugog žalbenog razloga vezani uz kršenje članka 20. Uredbe o SRM-u

246 Prvim, drugim, trećim i četvrtim dijelom drugog žalbenog razloga žalitelji se pozivaju na pogreške koje se tiču prava koje je Opći sud navodno počinio prilikom tumačenja i primjene članka 20. Uredbe o SRM-u u vezi s vrednovanjima 1 i 2.

247 Uvodno valja podsjetiti na to da, na temelju članka 20. stavka 1. Uredbe o SRM-u, SRB mora osigurati da, prije nego što on donese odluku o mjeri sanacije ili izvršavanju ovlasti za otpis ili konverziju odgovarajućih instrumenata kapitala, neovisna osoba provede pravično, oprezno i realistično vrednovanje imovine i obveza konkretnog subjekta.

248 Kada je riječ o tom vrednovanju, u stavcima 2., 3., 10. i 11. navedenog članka 20. pravi se razlika između konačnih vrednovanja, to jest onih koja ispunjavaju sve zahtjeve utvrđene u njegovim stavcima 1. i 4. do 9., i privremenih vrednovanja koja ne ispunjavaju sve te zahtjeve. Međutim, na temelju članka 20. stavka 13. Uredbe o SRM-u, privremeno vrednovanje, koje se provodi u skladu s člankom 20. stavcima 10. i 11. te uredbe, predstavlja valjanu osnovu da bi SRB donio mjere sanacije ili za izvršavanje ovlasti za otpis ili konverziju relevantnih instrumenata kapitala.

249 U konkretnom slučaju, vrednovanja 1 i 2 bila su prihvaćena kao privremena vrednovanja. Vrednovanje 1, koje je SRB prihvatio 5. lipnja 2017. na temelju članka 20. stavka 5. točke (a) te uredbe, imalo je za cilj pružiti tom tijelu informacije na temelju kojih se može utvrditi jesu li ispunjeni uvjeti za pokretanje postupka sanacije predviđeni u članku 18. stavku 1. prvom podstavku navedene uredbe.

250 Društvo Deloitte je 6. lipnja 2017. SRB-u dostavilo vrednovanje 2. To je vrednovanje imalo za cilj provođenje procjena iz članka 20. stavka 4., članka 20. stavka 5. točke (f) i članka 20. stavka 9. te uredbe.

251 ESB je istoga dana, nakon savjetovanja sa SRB-om, izvršio procjenu prvog uvjeta za sanaciju u vezi s pitanjem propada li društvo Banco Popular ili je vjerojatno da će propasti, u skladu s člankom 18. stavkom 1. prvom podstavku navedene uredbe.

252 Prvim, drugim i trećim dijelom drugog žalbenog razloga žalitelji u bitnome tvrde da vrednovanja 1 i 2 ne ispunjavaju zahtjeve iz članka 20. stavaka 1., 4., 5., 7. i 9. Uredbe o SRM-u, suprotno onomu što je Opći sud utvrdio u pobijanoj presudi. Četvrtim dijelom tog žalbenog razloga, vezanim uz kršenje članka 20. stavaka 10. i 11. te uredbe, žalitelji u bitnome tvrde da privremena vrednovanja mogu predstavljati valjanu osnovu za donošenje mjere sanacije samo ako je nakon njih provedeno *ex post* konačno vrednovanje.

1. Prvi dio drugog žalbenog razloga

253 Prvim dijelom drugog žalbenog razloga žalitelji navode da, suprotno onome što je ocijenio Opći sud, vrednovanja 1 i 2 nisu ispunjavala zahtjeve iz članka 20. stavaka 1. i 4. Uredbe o SRM-u.

a) Argumentacija stranaka

254 Prvim prigovorom žalitelji tvrde da se, s obzirom na rezerve izražene u vrednovanjima 1 i 2, ona ne mogu smatrati realističnima, opreznima i pravičnima. Kada je riječ o vrednovanju 1, ističu da je Opći sud u točkama 347. i 294. pobijane presude pogrešno utvrdio da je procjena ESB-a o pitanju propada li društvo Banco Popular ili je vjerojatno da će propasti učinila izlišnim to vrednovanje. Naime, smatraju da SRB to vrednovanje ne može delegirati ESB-u. Kada je riječ o vrednovanju 2, oni navode da postoji proturječje između, s jedne strane, podsjećanja Općeg suda u točki 353. te presude na činjenicu da se vrednovanje mora temeljiti na pravičnim, opreznim i realističnim pretpostavkama te, s druge strane, zaključka u točki 357. navedene presude da su ti su zahtjevi bili ispunjeni unatoč rezervama koje je izrazilo društvo Deloitte.

255 Drugi je prigovor vezan uz kršenje članka 20. stavaka 1. i 4. Uredbe o SRM-u, tumačenog u kontekstu pojašnjenja navedenih u članku 8. nacrta regulatornih tehničkih standarda. Suprotno onome što je Opći sud utvrdio u točkama 359. i 360. pobijane presude, smatraju da iz tih odredbi Uredbe o SRM-u proizlazi da bi, čak i u slučaju privremenih vrednovanja, procjena trebala obuhvatiti sve dijelove imovine i obveza dotičnog subjekta.

256 Svojim trećim prigovorom žalitelji navode da je Opći sud u točki 392. te presude pogrešno ocijenio da procjena izvršena u vrednovanju 2 u pogledu određene imovine ne predstavlja podcjenjivanje vrijednosti protivno članku 20. stavku 1. te uredbe. Kada je riječ o kreditima i tražbinama iz točaka 370. i 371. navedene presude, ističu da se članak 8. nacrta regulatornih tehničkih standarda odnosi samo na imovinu na koju je potrebno posebno se usredotočiti prilikom vrednovanja. Kada je riječ o točkama 378. i 379. iste presude, žalitelji tvrde da se razlika u vrijednosti porezne imovine utvrđene, s jedne strane, u vrednovanju 2 i, s druge strane, u izračunima društva Banco Santander nakon provođenja sanacije, ne može opravdati negativnim poreznim osnovicama. Opći je sud po njihovu mišljenju u točkama 386. i 387. pobijane presude pogrešno ocijenio da je pripisivanje nulte vrijednosti trgovačkom fondu bilo opravdano, iako je društvo Banco Popular poduzimalo aktivnosti kao zasebni subjekt u odnosu na društvo Banco Santander do 4. listopada 2018. Nadalje, kada je riječ o utjecaju loših poslovnih rezultata društva Banco Popular na vrijednost nematerijalne imovine, smatraju da je obrazloženje iz pobijane presude čisto spekulativno.

257 Svojim četvrtim prigovorom žalitelji tvrde da je široki raspon vrijednosti koji je društvo Deloitte prihvatilo u vrednovanju 2 neoprezan, nepravičan i nerealističan. U tom smislu ističu da je Opći sud u točki 396. pobijane presude pogrešno tvrdio da su žalitelji osporavali vjerodostojnost tog raspona bez navođenja ikakvog konkretnog argumenta. Nadalje, prema njihovu mišljenju, ako bi članak 2. stavak 3. nacrta regulatornih tehničkih standarda omogućavao da se vrednovanje predstavi u obliku raspona vrijednosti, široki raspon vrijednosti društva Deloitte ne bi zadovoljavao kriterij opreznog, pravičnog i realističnog vrednovanja.

258 Svojim petim prigovorom žalitelji navode da je Opći sud u točkama 404. do 409. pobijane presude neosnovano odbacio njihove argumente kojima se osporava izračun vrijednosti imovine u vrednovanjima 1 i 2 te ESB-ovoj procjeni o pitanju propada li društvo Banco Popular ili je vjerojatno da će propasti. Budući da je u oba ta vrednovanja provedena procjena vrijednosti društva Banco Popular, smatraju da su ona usporediva, neovisno o razlici u njihovim ciljevima i pravnim osnovama. Nadalje, zbog razloga navedenih u okviru njihova prvog prigovora, sažeto prikazanih u točki 254. ove presude, Opći je sud pogrešno ocijenio da je ta procjena ESB-a učinila izlišnim vrednovanje 1. Kada je riječ o proturječjima između vrednovanja 2 i navedene procjene ESB-a, smatraju da je nebitno koristi li se ekonomska ili knjigovodstvena vrijednost zato što vrednovanje 2 uključuje izračune vezane uz neprihodonosnu imovinu koji su u suprotnosti s onima iz procjene ESB-a o pitanju propada li društvo Banco Popular ili je vjerojatno da će propasti. U svakom slučaju, smatraju da negativna vrijednost koja je utvrđena u vrednovanju 2 znači da je društvo Banco Popular bilo insolventno, što je u očitom proturječju s tom procjenom ESB-a.

259 Prema mišljenju Komisije i društva Banco Santander, prvi dio drugog žalbenog razloga je nedopušten jer žalitelji samo ponavljaju argumente koje su već iznijeli pred Općim sudom. U svakom slučaju, smatraju da je taj prvi dio neosnovan.

260 SRB i Kraljevina Španjolska tvrde da je taj dio neosnovan.

b) Ocjena Suda

261 Kada je riječ o prigovoru nedopuštenosti koji su istaknuli Komisija i društvo Banco Santander, treba naglasiti da prvim dijelom drugog žalbenog razloga žalitelji u bitnome osporavaju tumačenje Općeg suda u pogledu članka 20. stavaka 1. i 4. Uredbe o SRM-u. Nadalje, žalba sadržava precizne navode o točkama pobijane presude koje oni osporavaju i argumentima na kojima se temelji njihovo osporavanje. U tim okolnostima, prvi dio tog žalbenog razloga ne može se proglasiti nedopuštenim.

262 U pogledu merituma, žalitelji u prilog prvog dijela drugog žalbenog razloga iznose pet prigovora.

1) Prvi prigovor

263 Prvim prigovorom žalitelji osporavaju točke 347. i 357. pobijane presude jer su rezerve koje su u vrednovanjima 1 i 2 izražene u pogledu pouzdanosti i dostatnosti provjerenih informacija te točnosti predstavljenih rezultata mogle dovesti u pitanje pravičnost, opreznost i realističnost tih procjena.

264 Što se tiče vrednovanja 1, ističu da je iz točaka 296. i 347. te presude vidljivo da je Opći sud smatrao da je ta argumentacija bespredmetna jer je procjena ESB-a o pitanju propada li društvo Banco Popular ili je vjerojatno da će propasti učinila izlišnim to vrednovanje. Iako žalitelji tvrde da SRB ne može „delegirati" to vrednovanje ESB-u, oni ne priznaju, kao što je to Sud već ocijenio, da je člankom 18. stavkom 1. drugim podstavkom Uredbe o SRM-u ESB-u dana primarna, ali ne i isključiva uloga, s obzirom na to da je u pravilu na ESB-u da procijeni propada li subjekt ili je vjerojatno da će propasti. Iako SRB također može izvršiti tu procjenu, on to može učiniti samo nakon što je o svojoj namjeri da to učini obavijestio ESB te samo ako ESB u roku od tri kalendarska dana od primitka te informacije ne izvrši tu procjenu. ESB-u se stoga priznaje primarna nadležnost za izvršavanje takve procjene, s obzirom na stručno znanje kojim raspolaže kao nadzorno tijelo. Naime, budući da u tom svojstvu ima pristup svim informacijama o bonitetu dotičnog subjekta, ESB je u najboljem položaju za utvrđivanje – uzimajući u obzir definiciju pitanja propada li određeni subjekt ili je vjerojatno da će propasti iz članka 18. stavka 4. prvog podstavka te uredbe, koja se među ostalim referira na okolnosti vezane uz bonitetno stanje poput uvjeta za izdavanje odobrenja za rad, iznosa imovine u usporedbi s iznosom obveza odnosno trenutačnog ili budućeg dugovanja – je li taj uvjet ispunjen (presuda od 6. svibnja 2021., ABLV Bank i dr./ESB, C-551/19 P i C-552/19 P, EU:C:2021:369, t. 62.). U konkretnom slučaju treba dodati da se procjena ESB-a o pitanju propada li društvo Banco Popular ili je vjerojatno da će propasti također temeljila na novijim podacima od onih u vrednovanju 1.

265 Iz navedenog slijedi da Opći sud nije počinio pogrešku koja se tiče prava kada je u točkama 294. do 296. i 347. pobijane presude ocijenio da je procjena ESB-a o pitanju propada li društvo Banco Popular ili je vjerojatno da će propasti učinila izlišnim vrednovanje 1 koje je provedeno za isti taj slučaj.

266 Kada je riječ o vrednovanju 2, treba istaknuti da se argumentacija žaliteljâ temelji na očito pogrešnom tumačenju točke 353. pobijane presude. Suprotno njihovim tvrdnjama, Opći sud nije samo istaknuo da se vrednovanje dotičnog subjekta mora temeljiti na pravičnim, opreznim i realističnim pretpostavkama, već je naglasio da procjenitelj isto tako mora uzeti u obzir različite čimbenike i okolnosti. Međutim, prema činjeničnim utvrđenjima Općeg suda navedenima u točki 356. te presude, vrednovanje 2 temeljilo se na pretpostavkama i uzimalo je u obzir brojne čimbenike te se istodobno temeljilo se na procjenama i prognozama. Nadalje, u točki 357. navedene presude pravilno je istaknuo da su, imajući također u vidu vremenska ograničenja i dostupne informacije, određene neizvjesnosti i nepreciznosti svojstvene svakom privremenom vrednovanju koje se provodi na temelju članka 20. stavka 10. Uredbe o SRM-u.

267 U tim okolnostima valja zaključiti da je Opći sud u točki 357. iste presude pravilno ocijenio, ne proturječeći pritom utvrđenju navedenom u njezinoj točki 353., da rezerve koje je izrazilo društvo Deloitte ne mogu dovesti u pitanje pravičnost, opreznost i realističnost vrednovanja 2.

268 Prvi prigovor stoga valja odbiti kao neosnovan.

2) Drugi prigovor

269 Žalitelji tvrde da, suprotno onome što je Opći sud utvrdio u točkama 359. i 360. pobijane presude, iz članka 20. stavaka 1. i 4. Uredbe o SRM-u te članka 8. nacrta regulatornih tehničkih standarda proizlazi da čak i privremena vrednovanja moraju uključivati procjenu svih dijelova imovine i obveza, bez mogućnosti koncentriranja na određene dijelove.

270 U tom smislu treba istaknuti da članak 20. stavak 1. te uredbe određuje da vrednovanje imovine i obveza mora biti „pravično, oprezno i realistično”, ali pritom ne zahtijeva detaljno utvrđivanje svih dijelova imovine i obveza. Takav zahtjev ne proizlazi ni iz članka 20. stavka 4. navedene uredbe u kojem se samo navodi da vrednovanje ima za „cilj […] procjen[u] […] vrijednosti imovine i obveza”.

271 Međutim, kao što se precizira u članku 20. stavku 10. drugoj rečenici Uredbe o SRM-u, iako u hitnom slučaju privremeno vrednovanje mora uključivati procjenu imovine i obveza, ono mora ispunjavati zahtjev u pogledu pravičnosti, opreznosti i realističnosti samo ako je to razumno moguće s obzirom na okolnosti. Naime, detaljno utvrđivanje svih dijelova imovine i obveza može se pokazati nemoguće u hitnom slučaju, kakav postoji u slučaju prihvaćanja privremenih vrednovanja.

272 Slično tomu, članak 8. nacrta regulatornih tehničkih standarda određuje da se procjenitelj mora posebno usredotočiti na čimbenike kod kojih postoji velika neizvjesnost za vrednovanje i koji znatno utječu na ukupno vrednovanje.

273 U tim okolnostima, Opći je sud u točkama 359. i 360. pobijane presude pravilno ocijenio da je, s obzirom na kratko vrijeme koje je imalo na raspolaganju, društvo Deloitte moglo dati strogu prednost ispitivanju dostupnih informacija, usredotočujući se samo na ključne dijelove imovine i obveza društva Banco Popular čije je vrednovanje vrlo neizvjesno.

274 Drugi prigovor stoga valja odbiti.

3) Treći prigovor

275 Kada je riječ o trećem prigovoru, treba podsjetiti na to da, imajući u vidu da SRB i Komisija prilikom donošenja sanacijskog programa moraju donositi odluke tehničke naravi i baviti se složenim predviđanjima i ocjenama, njima treba priznati izvjesnu marginu prosudbe. S obzirom na tu marginu prosudbe, sudski nadzor koji sud Unije mora provesti u pogledu osnovanosti obrazloženja sanacijskog programa ne smije dovesti do toga da on ocjenu SRB-a i Komisije zamijeni svojom ocjenom, već mu je cilj provjeriti da se ta odluka ne temelji na materijalno netočnim činjenicama i da ne sadržava očitu pogrešku u ocjeni ili zlouporabu ovlasti (vidjeti po analogiji presudu od 4. svibnja 2023., ESB/Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, t. 55. i navedenu presudu). Ta se načela primjenjuju na vrednovanje obveza i imovine bankovnih institucija predviđeno u članku 20. stavcima 1., 3., 10., 11. i 13. Uredbe o SRM-u, i to bez obzira na to provodi li ga SRB ili neovisni stručnjak na njegov zahtjev.

276 Kada je riječ o kreditima i tražbinama iz točaka 370. i 371. pobijane presude, žalitelji samo ističu da se, prema njihovu mišljenju, članak 8. nacrta regulatornih tehničkih standarda primjenjuje isključivo na imovinu na koju se potrebno posebno usredotočiti prilikom vrednovanja. Međutim, Opći je sud u točki 370. te presude utvrdio da krediti i tražbine spadaju u čimbenike iz te odredbe kod kojih postoji velika neizvjesnost i na koje se procjenitelj mora posebno usredotočiti. Međutim, žalitelji u žalbi ne iznose nikakav argument kojim se konkretno osporava ta ocjena, već u bitnome traže od Suda da provede novu ocjenu činjenica, što nije u njegovoj ovlasti u žalbenom postupku. Takav je argument stoga nedopušten.

277 Vezano uz točke 378. i 379. pobijane presude, Opći je sud ocijenio da se iz procjene porezne imovine koju je društvo Banco Santander izvršilo nakon provođenja sanacije nad društvom Banco Popular ne može zaključiti da je društvo Deloitte podcijenilo vrijednost. U tom smislu, on

je među ostalim istaknuo da je vrijednost koju je društvo Banco Santander pripisalo toj imovini ovisila, među ostalim, o sinergijskom djelovanju između društava Banco Santander i Banco Popular, pri čemu je društvo Deloitte moralo utvrditi vrijednost različitih kategorija imovine ne za jednog određenog, već za svakog potencijalnog kupca. Međutim, žalitelji osporavaju osnovanost tih činjeničnih ocjena i slijedom toga traže od Suda da provede novu ocjenu činjenica, tako da njihov zahtjev u tom smislu treba proglasiti nedopuštenim.

278 Konačno, u točkama 386. i 387. te presude Opći je sud podsjetio na pojašnjenja koja je društvo Deloitte dalo u pogledu metode procjene nematerijalne imovine, precizirajući pritom da su, prema njegovu mišljenju, loši poslovni rezultati društva Banco Popular upućivali na potencijalno otpisivanje nematerijalne imovine. U svojoj žalbi žalitelji osporavaju te ocjene i pozivaju se na navodnu spekulativnu narav potonjeg utvrđenja, pri čemu se pozivaju na činjenice nastale nakon provođenja sanacije. Iz toga slijedi da žalitelji i u ovom slučaju traže od Suda da provede novu ocjenu činjenica, što u žalbenom stadiju predstavlja nedopušteni zahtjev.

279 Iz navedenog slijedi da treći prigovor treba odbaciti kao nedopušten.

4) Četvrti prigovor

280 Kada je riječ o rasponu vrijednosti koji je prihvaćen u vrednovanju 2, iz točaka 395. do 400. pobijane presude proizlazi da se, prema informacijama koje je pružilo društvo Deloitte, raspon između vrijednosti utvrđenih za različite scenarije obrazlaže metodom korištenom u tom vrednovanju, u skladu s člankom 2. stavkom 3. nacrta regulatornih tehničkih standarda.

281 Međutim, iako žalitelji u svojoj žalbi tvrde da je prihvaćeni raspon bio prevelik da bi se mogao smatrati opreznim, pravičnim i realističnim, oni priznaju da je odabrana metoda vrednovanja bila u skladu s tom odredbom. Stoga opet traže od Suda da provede novu ocjenu činjenica, što u žalbenom stadiju predstavlja nedopušteni zahtjev.

282 Četvrti prigovor stoga je nedopušten.

5) Peti prigovor

283 Svojim petim prigovorom žalitelji navode da je Opći sud u točkama 404. do 409. pobijane presude neosnovano odbacio njihovu argumentaciju da postoji proturječje između vrijednosti imovine utvrđene u vrednovanju 2, u rasponu od 1,3 milijarde eura do 8,2 milijarde eura, te vrednovanju 1 i procjeni ESB-a o pitanju propada li društvo Banco Popular ili je vjerojatno da će propasti, u kojima je zaključeno da je društvo Banco Popular solventno.

284 Kao prvo, oni u bitnome tvrde da je činjenica da su i SRB i društvo Deloitte proveli vrednovanje društva Banco Popular sama po sebi dovoljan dokaz da su vrednovanja 1 i 2 usporediva, neovisno o njihovim razlikama u pogledu zacrtanog cilja i njihove pravne osnove.

285 Međutim, Opći je sud u točki 406. pobijane presude pravilno utvrdio da različiti ciljevi koji se nastoje postići vrednovanjima 1 i 2 sugerira da su se ta vrednovanja morala temeljiti na različitim prosudbenim kriterijima koji se definiraju u nacrtu regulatornih tehničkih standarda EBA-e. Opći je sud tako konkretno podsjetio da se, u skladu s tim nacrtom regulatornih tehničkih standarda, vrednovanjem 1 ponajprije htjelo utvrditi je li ukupna vrijednost dijelova imovine subjekta bila

veća od vrijednosti njegovih dijelova obveza, to jest njegova solventnost s obzirom na bilancu, dok se vrednovanje 2 nije smjelo temeljiti na knjigovodstvenoj, već na ekonomskoj vrijednosti subjekta.

286 Imajući u vidu te razlike, Opći je sud mogao odbiti argument o navodnom proturječju između tih vrednovanja, a da pritom ne počini pogrešku koja se tiče prava.

287 Kao drugo, imajući u vidu zaključke navedene u točki 264. ove presude, Opći je sud pravilno utvrdio da je procjena ESB-a o pitanju propada li društvo Banco Popular ili je vjerojatno da će propasti učinila izlišnim vrednovanje 1, s obzirom na to da je ono provedeno za isti taj slučaj.

288 Kao treće, kada je riječ o navodnim proturječjima između vrednovanja 2 i te procjene ESB-a, žalitelji ne osporavaju zaključak naveden u točki 409. pobijane presude da je vrednovanje 2 trebalo uzimati u obzir ekonomsku, a ne knjigovodstvenu vrijednost društva Banco Popular, što može isključiti postojanje očitog proturječja između negativne financijske vrijednosti utvrđene u tom vrednovanju i utvrđenja, među ostalim i u navedenoj ESB-ovoj procjeni, da je društvo Banco Popular solventno.

289 Osim toga, budući da nije izneseno nikakvo pojašnjenje o navodnim proturječjima u pogledu izračuna neprihodonosne imovine, tvrdnja o postojanju takvih proturječja ne može biti dovoljna da bi se zaključilo da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava.

290 Prema tome, peti prigovor, a slijedom toga i prvi dio drugog žalbenog razloga u cijelosti, treba odbiti kao neosnovane.

2. Drugi dio drugog žalbenog razloga vezan uz kršenje članka 20. stavka 5. Uredbe o SRM-u

291 Drugim dijelom drugog žalbenog razloga žalitelji prigovaraju Općem sudu da je počinio više pogrešaka koje se tiču prava u okviru svojeg ispitivanja usklađenosti vrednovanja 1 i 2 s člankom 20. stavkom 5. Uredbe o SRM-u.

a) Argumentacija stranaka

292 Prvo, žalitelji tvrde da, suprotno onome što je Opći sud utvrdio u točkama 292. i 293. pobijane presude, analizu iz članka 20. stavka 5. točke (a) Uredbe o SRM-u mora provesti neovisna osoba, a ne SRB. Drugo, navode da je Opći sud u točki 298. pobijane presude pogrešno utvrdio da žalitelji nisu iznijeli nikakve argumente u pogledu članka 20. stavka 5. točke (c) te uredbe, iako su u replici podnesenoj u prvostupanjskom postupku tvrdili da u tim vrednovanjima nije analiziran cilj koji se utvrđuje u potonjoj odredbi. Treće, ističu da je Opći sud u točkama 299. i 301. pobijane presude bez ikakvog dokaza ili obrazloženja ocijenio da je vrednovanje 2 uključivalo analizu iz članka 20. stavka 5. točaka (b), (f) i (g) navedene uredbe.

293 Banco Santander poziva se na nedopuštenost drugog dijela drugog žalbenog razloga, uz obrazloženje da žalitelji samo ponavljaju argumente koje su već iznijeli pred Općim sudom. U svakom slučaju, smatra da taj dio nije osnovan.

294 Komisija, SRB i Kraljevina Španjolska tvrde da drugi dio tog žalbenog razloga nije osnovan.

b) Ocjena Suda

1) Dopuštenost

295 Kada je riječ o prigovoru nedopuštenosti koji je istaknulo društvo Banco Santander, treba naglasiti da drugim dijelom drugog žalbenog razloga žalitelji osporavaju tumačenje Općeg suda u pogledu članka 20. stavka 5. Uredbe o SRM-u te pritom preciziraju točke pobijane presude koje se osporavaju i argumente na kojima se temelji njihovo osporavanje. Drugi dio tog žalbenog razloga stoga se ne može proglasiti nedopuštenim u cijelosti.

296 Međutim, kada je riječ o trećem prigovoru istaknutom u prilog tom dijelu, Opći je sud, pozivajući se pritom na sporni sanacijski program i izvještaj društva Deloitte, utvrdio da je to društvo uzelo u obzir ciljeve iz članka 20. stavka 5. točaka (b), (f) i (g) te uredbe u okviru svoje analize. Iako žalitelji sada prigovaraju zbog neprovođenja analize tih ciljeva u vrednovanju 2, oni osporavaju činjenične ocjene Općeg suda, ali se pritom ne pozivaju na iskrivljavanje. Treći prigovor iz drugog dijela drugog žalbenog razloga stoga je nedopušten.

2) Meritum

297 Kada je riječ o prvom prigovoru, treba podsjetiti na to da se u članku 20. stavku 5. Uredbe o SRM-u preciziraju ciljevi kojima se vrednovanje imovine i obveza iz njezina članka 20. stavka 1. mora voditi. Iako se u potonjoj odredbi određuje da to vrednovanje mora provesti osoba koja je neovisna od bilo kojeg tijela javne vlasti, uključujući SRB i nacionalna sanacijska tijela, te od dotičnog subjekta, u članku 20. stavku 3. te uredbe izričito se određuje da SRB može provesti privremeno vrednovanje imovine i obveza u slučaju kad neovisno vrednovanje nije moguće.

298 Opći je sud stoga u točkama 292. i 293. pobijane presude pravilno ocijenio da analizu cilja iz članka 20. stavka 5. točke (a) Uredbe o SRM-u ne mora uvijek provoditi neovisni stručnjak.

299 Prvi prigovor iz drugog dijela drugog žalbenog razloga stoga nije osnovan.

300 Kada je riječ o drugom prigovoru, točno je da žalitelji s pravom osporavaju istinitost utvrđenja navedeno u točki 298. pobijane presude da oni nisu iznijeli nikakav konkretni argument u pogledu cilja iz članka 20. stavka 5. točke (c) Uredbe o SRM-u ni u tužbi ni u replici u prvostupanjskom postupku. Naime, u potonjoj su se doista pozivali na neprovođenje vrednovanja u odnosu na taj cilj.

301 Ipak ostaje činjenica, kao što je to nezavisna odvjetnica istaknula u točki 48. svojeg mišljenja, da je Opći sud u točkama 302. i 303. pobijane presude mogao ocijeniti, a da pritom ne počini pogrešku koja se tiče prava, da je vrednovanje 1 u skladu s odredbama Uredbe o SRM-u, pozivajući se pritom na članak 20. stavke 10. i 11. te uredbe.

302 U tom smislu treba istaknuti da se u članku 20. stavku 10. navedene uredbe precizira da iako u slučaju hitnosti neki od zahtjeva za vrednovanje moraju biti ispunjeni, drugi moraju biti ispunjeni samo pod uvjetom da je to moguće. Međutim, u pogledu navedena dva tipa zahtjeva, u toj se odredbi ne spominje analiza ciljeva u pogledu vrednovanja iz članka 20. stavka 5. iste uredbe.

303 Nadalje, u članku 20. stavku 11. Uredbe o SRM-u izričito se određuje da se vrednovanje koje ne ispunjava sve zahtjeve utvrđene u članku 20. stavcima 1. i 4. do 9. te uredbe smatra privremenim sve dok neovisna osoba ne provede vrednovanje koje u potpunosti zadovoljava navedene zahtjeve. Međutim, u skladu s člankom 20. stavkom 13. navedene uredbe, takvo privremeno vrednovanje predstavlja valjanu osnovu da bi SRB donio mjere sanacije. Dakle, navodno neuzimanje u obzir cilja iz članka 20. stavka 5. točke (c) iste uredbe ne dovodi do nezakonitosti vrednovanja, nego samo do njegove privremenosti.

304 Drugi prigovor iz drugog dijela drugog žalbenog razloga stoga je bespredmetan.

305 Iz navedenog slijedi da je drugi dio drugog žalbenog razloga dijelom nedopušten, a dijelom neosnovan.

3. Treći dio drugog žalbenog razloga vezan uz kršenje članka 20. stavaka 7. i 9. Uredbe o SRM-u

306 Trećim dijelom drugog žalbenog razloga žalitelji se pozivaju na povredu članka 20. stavaka 7. i 9. Uredbe o SRM-u. Taj je dio podijeljen u dva prigovora.

a) Argumentacija stranaka

307 Prvim prigovorom žalitelji tvrde da je Opći sud u točkama 417. i 418. pobijane presude povrijedio članak 20. stavak 7. Uredbe o SRM-u kada je ocijenio da manjkavosti računovodstvenih isprava spomenutih u vrednovanju 2 nisu relevantne zato što se navode u dijelu izvještaja posvećenom analizi scenarija likvidacije. Međutim, podsjećaju na to da se, na temelju te iste odredbe, u vrednovanju 2 procjenjivalo upravo pitanje bi li ulagači bili bolje ili lošije tretirani u scenariju likvidacije.

308 Svojim drugim prigovorom vezanim uz kršenje članka 20. stavka 9. te uredbe žalitelji tvrde da je Opći sud povrijedio sam tekst te odredbe kada je u točkama 421. do 423. te presude ocijenio da pitanje tretmana različitih kategorija dioničara i vjerovnika u scenariju likvidacije ne spada u vrednovanje 2, već u vrednovanje 3.

309 Prema mišljenju društva Banco Santander, treći dio drugog žalbenog razloga je nedopušten jer žalitelji samo ponavljaju argumente koje su već iznijeli pred Općim sudom. U svakom slučaju, smatra da taj dio drugog žalbenog razloga nije osnovan.

310 Komisija, SRB i Kraljevina Španjolska smatraju da je treći dio tog žalbenog razloga neosnovan.

b) Ocjena Suda

311 Kada je riječ o prigovoru nedopuštenosti, treba istaknuti da trećim dijelom drugog žalbenog razloga žalitelji navode da je Opći sud u točkama 417. i 418. te točkama 421. do 423. pobijane presude neosnovano odbacio više prigovora kojima se osporavala usklađenost vrednovanja 2 s člankom 20. stavcima 7. i 9. Uredbe o SRM-u.

312 Dakle, suprotno tvrdnjama društva Banco Santander, žalitelji se ne ograničavaju samo na ponavljanje argumenata koje su iznijeli u prvostupanjskom postupku, tako da su ti argumenti dopušteni.

313 Treći dio drugog žalbenog razloga treba odbaciti kao bespredmetan.

314 Kada je riječ o prvom prigovoru iz tog dijela, vezanom uz kršenje članka 20. stavka 7. Uredbe o SRM-u, treba istaknuti da su osporavane točke pobijane presude dio ispitivanja koje je Opći sud proveo u vezi s argumentacijom žaliteljâ da je vrednovanje 2 trebalo dopuniti ažuriranom bilancom i izvještajem o financijskom stanju svakog subjekta u sastavu grupe Banco Popular.

315 Međutim, Opći se sud, prilikom odbijanja te argumentacije, u točkama 416. do 419. pobijane presude tek uzgredno pozvao na irelevantnost dokumenata koji su pred njim izneseni. Naime, u točki 415. te presude Opći je sud već istaknuo da takav zahtjev ne proizlazi iz članka 20. stavka 7. te uredbe. Nadalje, u točki 414. iste presude podsjetio je na to da, na temelju članka 20. stavka 10. navedene uredbe, privremeno vrednovanje, kao što je vrednovanje 2, mora ispunjavati zahtjeve iz članka 20. stavaka 7. i 9. iste uredbe samo ako je to razumno moguće s obzirom na okolnosti.

316 Ta utvrđenja, koja žalitelji ne osporavaju u žalbenom postupku, u dovoljnoj mjeri potkrepljuju odbijanje njihova argumenta o kršenju članka 20. stavka 7. Uredbe o SRM-u.

317 Kada je riječ o drugom prigovoru iz trećeg dijela drugog žalbenog razloga, koji je vezan na kršenje članka 20. stavka 9. Uredbe o SRM-u, žalitelji samo osporavaju točke 421. do 423. pobijane presude jer je Opći sud u njima utvrdio da pitanje tretmana različitih kategorija dioničara i vjerovnika u scenariju likvidacije ne spada u vrednovanje 2, već u vrednovanje 3.

318 Međutim, iz točaka 420., 421. i 423. zadnje rečenice te presude razvidno je da se Opći sud, prilikom odbijanja njihova argumenta o povredi članka 20. stavka 9. Uredbe o SRM-u, pozvao i na utvrđenje da je vrednovanje 2 ispunjavalo zahtjeve iz te odredbe ako je to bilo razumno moguće s obzirom na okolnosti, u skladu s člankom 20. stavkom 10. te uredbe. Međutim, žalitelji ne osporavaju to utvrđenje, tako da je drugi prigovor također bespredmetan.

319 Stoga valja odbiti treći dio drugog žalbenog razloga.

4. Četvrti dio drugog žalbenog razloga vezan uz povredu članka 20. stavaka 10. i 11. Uredbe o SRM-u

a) Argumentacija stranaka

320 Četvrtim dijelom drugog žalbenog razloga žalitelji tvrde da je Opći sud povrijedio članak 20. stavke 10. i 11. Uredbe o SRM-u kada je u točkama 277. do 284. pobijane presude ocijenio da nedonošenje konačnog vrednovanja *ex post* ne može utjecati na valjanost spornog sanacijskog programa.

321 Naime, ističu da prema članku 20. stavku 13. te uredbe privremeno vrednovanje treba provesti u skladu sa stavcima 10. i 11. tog članka da bi ono predstavljalo valjanu osnovu za donošenje mjera sanacije, i to prije sanacije. Međutim, tvrde da iz članka 20. stavka 11. navedene uredbe proizlazi da nakon privremenog vrednovanja mora biti provedeno *ex post* konačno vrednovanje. U suprotnom, obveza provođenja konačnih vrednovanja ne bi imao smisla.

322 Osim toga, iako se na temelju članka 20. stavka 10. Uredbe o SRM-u ispunjavanje zahtjeva utvrđenih u stavcima 1., 7. i 9. tog članka uvjetuje samo time da je razumno moguće s obzirom na okolnosti, smatraju da se SRB tom odredbom izričito ne oslobađa obveze postupanja po

zahtjevima koji proizlaze iz članka 20. stavka 5. te uredbe. U tom kontekstu, žalitelji dodaju da je Opći sud u točkama 283. i 284. pobijane presude neosnovano odbacio njihov navod da odbijanje prihvaćanja konačnih vrednovanja potvrđuje nepravilnost privremenih verzija tih vrednovanja.

323 Komisija, SRB, Kraljevina Španjolska i društvo Banco Santander osporavaju osnovanost te argumentacije.

b) Ocjena Suda

324 Četvrtim dijelom drugog žalbenog razloga žalitelji osporavaju točke 277. do 284. pobijane presude jer, prema njihovu mišljenju, privremeno vrednovanje može biti valjana osnova za donošenje mjera sanacije samo ako je nakon njega provedeno *ex post* konačno vrednovanje.

325 U tom smislu, zaista je točno da se u članku 20. stavku 13. Uredbe o SRM-u uređuju privremena vrednovanja koja se provode „u skladu sa stavcima 10. i 11. [tog članka]”, čime se želi reći da privremeno vrednovanje mora ispunjavati uvjete predviđene u stavcima 10. i 11. navedenog članka da bi moglo predstavljati valjanu osnovu za donošenje mjere sanacije. Međutim, u članku 20. stavku 11. te uredbe određuje se da se vrednovanje koje ne ispunjava sve zahtjeve utvrđene u stavcima 1. i 4. do 9. tog članka 20. smatra privremenim „dok neovisna osoba […] u najkraćem roku ne provede konačno vrednovanje *ex post*”. Iz samog tog teksta, posebno veznika „dok”, proizlazi da provođenje konačnog vrednovanja *ex post* nije uvjet da bi se vrednovanje moglo smatrati privremenim.

326 Žalitelji pogrešno tvrde da to tumačenje može konačno vrednovanje *ex post* iz članka 20. stavka 11. Uredbe o SRM-u lišiti svakog korisnog učinka. Naime, u skladu s tom odredbom, njezin je cilj, s jedne strane, osigurati da svaki gubitak koji je određeni subjekt pretrpio bude u potpunosti evidentiran u njegovim poslovnim knjigama i, s druge strane, pružiti informacije na temelju kojih će biti donesena odluka o otpisu potraživanja ili povećanju vrijednosti plaćene naknade, na temelju članka 20. stavka 12. te uredbe.

327 Nadalje, budući da konačno vrednovanje *ex post*, imajući u vidu taj cilj, nužno nastupa nakon donošenja i potvrđivanja sanacijskog programa, treba podsjetiti na to da se prema ustaljenoj sudskoj praksi zakonitost akta Unije ocjenjuje prema činjeničnim i pravnim okolnostima koje su postojale u trenutku njegova donošenja (presuda od 3. rujna 2015., Inuit Tapiriit Kanatami i dr./Komisija, C-398/13 P, EU:C:2015:535, t. 22. i navedena sudska praksa).

328 Opći sud stoga nije počinio pogrešku koja se tiče prava kada je u točkama 277. do 284. pobijane presude ocijenio da neprihvaćanje konačnog vrednovanja *ex post* ne može utjecati na valjanost spornog sanacijskog programa.

329 Što se tiče tvrdnje da odbijanje prihvaćanja konačnog vrednovanja *ex post* potvrđuje nepravilnost privremenih verzija, Opći je sud pravilno istaknuo da je taj navod čisto spekulativan i da se njime u svakom slučaju ne osporava neprovođenje konačnog vrednovanja *ex post*, već vrednovanja 2.

330 Osim toga, iako žalitelji ističu da se u članku 20. stavku 10. Uredbe o SRM-u ne spominju zahtjevi koji proizlaze iz stavka 5. tog članka, treba reći da se taj argument odnosi na pogreške koje se tiču prava spomenute u okviru drugog prigovora iz drugog dijela drugog žalbenog razloga, pa ga treba odbaciti zbog istih razloga koji su navedeni i u točkama 300. do 303. ove presude.

331 Iz navedenog slijedi da je četvrti dio tog žalbenog razloga neosnovan.

G. Treći žalbeni razlog vezan uz zahtjev za naknadu štete zbog poništenja spornog sanacijskog programa i Odluke 2017/1246

332 Svojim trećim žalbenim razlogom žalitelji tvrde da je Opći sud u točkama 590. i 591. pobijane presude neosnovano odbacio njihov zahtjev za naknadu štete zbog poništenja spornog sanacijskog programa i Odluke 2017/1246.

333 Kao što je nezavisna odvjetnica istaknula u točki 60. svojeg mišljenja, žalitelji su u tom smislu samo specificirali osporene točke pobijane presude i naveli da ostaju pri svojim argumentima o nezakonitosti tih odluka i pri zahtjevima za naknadu štete nastale zbog te nezakonitosti, ali nisu pritom precizirali pogrešku koja se tiče prava koju je navodno počinio Opći sud.

334 Međutim, u skladu s ustaljenom sudskom praksom Suda na koju se podsjeća u točki 140. ove presude, u žalbi se moraju precizno navesti osporavani dijelovi presude ili rješenja čije se ukidanje traži kao i pravni argumenti koji konkretno podupiru taj zahtjev, inače će žalba ili dotični žalbeni razlog biti nedopušteni.

335 U tim okolnostima valja utvrditi da je treći žalbeni razlog nedopušten.

H. Prvi dio četvrtog žalbenog razloga vezan uz kršenje obveze povjerljivosti

336 Prvim dijelom četvrtog žalbenog razloga žalitelji tvrde da je u okviru ispitivanja zahtjeva za utvrđivanje izvanugovorne odgovornosti zbog povrede obveze povjerljivosti, Opći sud počinio pogreške koje se tiču prava prilikom tumačenja članka 339. UFEU-a te članaka 88. i 91. Uredbe o SRM-u u vezi s njezinom uvodnom izjavom 116. Taj je dio podijeljen u osam prigovora.

1. Argumentacija stranaka

337 Kao prvo, žalitelji tvrde da je Opći sud povrijedio zahtjeve postupanja s dužnom pažnjom i oprezom, koji proizlaze iz članaka 88. i 91. Uredbe o SRM-u u vezi s njezinom uvodnom izjavom 116. te člankom 339. UFEU-a, kada je u točkama 613. i 616. do 618. pobijane presude ocijenio da predsjednica SRB-a nije povrijedila ni načelo povjerljivosti ni obvezu čuvanja profesionalne tajne u intervjuu koji je dala televizijskom kanalu Bloomberg. Naime, ona je u tom intervjuu potvrdila da SRB trenutačno prati društvo Banco Popular, suprotno onome što bi učinilo upravno tijelo koje postupa s uobičajenim oprezom i dužnom pažnjom.

338 Međutim, imajući u vidu uvodnu izjavu 116. Uredbe o SRM-u, smatraju da treba poći od načela da već sama informacija da SRB provjerava određeni subjekt može na njega imati negativan učinak. U tom smislu, žalitelji tvrde da to što su se prethodno pojavili negativni odjeci u medijima o društvu Banco Popular ne samo da ne oslobađa SRB od njegove odgovornosti, nego ga je trebalo navesti da postupa krajnje oprezno prilikom svakog spominjanja društva Banco Popular. Osim toga, navode da je izjave iznesene u navedenom intervjuu tržište protumačilo kao naznaku da bi mogla biti donesena mjera sanacije.

339 Kao drugo, u bitnome se pozivaju na primjenu različitih pravnih kriterija. Tvrde da je Opći sud u točkama 615. i 616. pobijane presude u okviru svojeg ispitivanja o odgovornosti SRB-a ograničio doseg primjene uvodne izjave 116. Uredbe o SRM-u samo na slučajevima kad je konkretno otkriveno da će nad bankom biti proveden postupak sanacije. S druge strane, u okviru ispitivanja

vezanog uz pravo na saslušanje, koje je provedeno u točkama 485. do 488. te presude, Općі je sud zaključio da obično priopćavanje informacija o tome da određeni subjekt propada ili je vjerojatno da će propasti može imati negativne učinke.

340 Kao treće, tvrde da je Općі sud u točkama 613. i 616. te presude umanjio važnost utjecaja izjava predsjednice SRB-a o stanju društva Banco Popular, uspoređujući te izjave s jednim prijašnjim člankom objavljenim u dnevnom listu *El Confidencial* od 15. svibnja 2017., u kojem se navodilo da ESB provodi nadzor nad društvom Banco Popular. Međutim, ispitivanje koje provodi ESB kao tijelo nadležno za nadzor bankovnog sektora o kojem je bilo riječi u tom novinskom članku uopće se ne može uspoređivati s činjenicom da SRB provodi praćenje. Nadalje, navode da se objava članka u nefinancijskim medijima isto tako ne može uspoređivati s izjavama predsjednice SRB-a na televizijskom kanalu Bloomberg. Osim toga, za razliku od datuma navedenih izjava, datum objave novinskog članka od 15. svibnja 2017. nije se ni u jednom službenom dokumentu navodio kao datum kada je utvrđeno povlačenje depozita odnosno nagli pad stopa.

341 Kao četvrto, kada je riječ o novinskom članku koji je agencija Reuters objavila 31. svibnja 2017., žalitelji tvrde da, suprotno onome što je Općі sud utvrdio u točki 625. pobijane presude, curenje internih informacija o kojem je bilo riječi u tom članku sugeriralo je tržištu da će nad društvom Banco Popular biti određena mjera sanacije, unatoč demantiju navedenom u kasnijem SRB-ovu priopćenju za medije. Kada je riječ o utvrđenjima iz točaka 627. do 632. te presude, navode da, iako se u drugim novinskim člancima objavljenima 11. i 15. svibnja 2017. u listu *El Confidencial* već spominjala mogućnost stečaja društva Banco Popular, ni u jednom od tih članaka nisu se spominjali izvori iz Unije, za razliku od navedenog članka koji je objavio Reuters. U svakom slučaju, smatraju da je Općі sud zanemario činjenicu da se članak koji je agencija Reuters objavila 31. svibnja 2017. dovodio u vezu s izjavama koje je predsjednica SRB-a dala 23. svibnja 2017., što je izazvalo opću paniku na tržištu.

342 Kao peto, žalitelji tvrde da se u uvodnoj izjavi 116. i članku 88. Uredbe o SRM-u utvrđuje oboriva presumpcija u pogledu postojanja uzročne veze između, s jedne strane, izjava, curenja informacija i drugih javnih priopćavanja izvršenih kršenjem obveze povjerljivosti i, s druge strane, prouzročene štete. Dakle, u slučaju povrede te obveze dolazi do prebacivanja tereta dokazivanja, pa je na tijelima Unije da dokažu nepostojanje takve veze. Smatraju međutim da je Općі sud u točkama 636. do 641. pobijane presude počinio pogrešku koja se tiče prava jer nije uzeo u obzir tu presumpciju.

343 Kao šesto, tvrde da dvije interne poruke elektroničke pošte o potencijalnom curenju informacija od 10. i 18. kolovoza 2017., koje su oni dostavili Općem sudu, dokazuju da SRB nije uspostavio nikakav učinkoviti automatski mehanizam nadzora i upozoravanja u slučaju takvog curenja i izjava njegove predsjednice. Suprotno onomu što je Općі sud utvrdio u točkama 644. i 645. pobijane presude, smatraju da je nepostojanje takvog mehanizma relevantno za ocjenu kršenja obveze povjerljivosti.

344 Kao sedmo, navode da je Općі sud u točkama 609. i 610. pobijane presude neosnovano propustio očitovati se o njihovim argumentima u vezi s curenjem informacija prema španjolskim tijelima koja u SRB-u imaju svojeg člana.

345 Kao osmo i posljednje, žalitelji prigovaraju Općem sudu da je u točkama 647. i 651. pobijane presude odbio njihov prigovor o navodnom pasivnom stavu SRB-a i Komisije, uz obrazloženje da nisu objasnili što prigovaraju Komisiji i SRB-u niti na kršenje koje odredbe se pozivaju, te da su, u slučaju da se pozivaju na argumente iznesene u tužbi za poništenje, ti argumenti već odbačeni.

346 Međutim, tvrde da su se u točki 169. podtočkama ii. i iii. tužbe podnesene u prvostupanjskom postupku, vezano uz izjave i curenje informacija iz SRB-a te proces donošenja odluka, pozvali na povredu načela dobre uprave i opreznosti, načela *nemo auditur*, obveze obrazlaganja, načela proporcionalnosti u vezi s člankom 17. Povelje te načela nediskriminacije. U kontekstu tih načela i temeljnih prava može nastati izvanugovorna odgovornost SRB-a i Komisije zbog kršenja članka 88. Uredbe o SRM-u te zbog nedostatka pažnje i opreza prilikom provedbe članka 18. te uredbe, zbog toga što su za društvo Banco Popular ishitreno donijeli mjeru sanacije, počinivši pritom niz propusta i nezakonitih radnji kojima je žaliteljima uzrokovana šteta. Žalitelji navode da ostaju pri tim prigovorima te se pritom pozivaju na pogreške koje se tiču prava istaknute u okviru prvog i drugog žalbenog razloga.

347 SRB tvrdi da je prvi dio četvrtog žalbenog razloga nedopušten jer se u tom dijelu žalbe samo ponavljaju argumenti koji su već bili izneseni u prvostupanjskom postupku. Komisija se zbog istih razloga poziva na nedopuštenost osmog prigovora istaknutog u prilog tom dijelu te tvrdi da su izneseni navodi paušalni i neprecizni, što suprotnoj strani onemogućava da se na odgovarajući način obrani.

2. Ocjena Suda

348 Prije svega, budući da SRB navodi da se u prvom dijelu četvrtog žalbenog razloga samo ponavljaju argumenti koji su već bili izneseni u prvostupanjskom postupku, treba istaknuti da se žalbom u tom dijelu u bitnome osporava osnovanost obrazloženja Općeg suda u pogledu više pravnih pitanja koja su pred njim iznesena u pogledu kršenja obveze povjerljivosti SRB-a i/ili Komisije. Nadalje, budući da taj dio sadržava precizne navode o osporavanim točkama pobijane presude, on se ne može proglasiti nedopuštenim u cijelosti.

349 U preostalom dijelu, prigovori nedopuštenosti ograničavaju se na određene prigovore istaknute u prilog prvog dijela četvrtog žalbenog razloga. Valja ih ispitati u okviru analize svakog pojedinačnog prigovora.

a) Prvi, drugi i treći prigovor vezani uz kršenje obveze povjerljivosti

350 Prvim, drugim i trećim prigovorom iz prvog dijela četvrtog žalbenog razloga žalitelji u bitnome tvrde da točke 611. do 618. pobijane presude sadržavaju pogrešno tumačenje i primjenu obveze povjerljivosti, koja proizlazi iz članka 339. UFEU-a te članaka 88. i 91. Uredbe o SRM-u u vezi s njezinom uvodnom izjavom 116., u kontekstu izjava koje je predsjednica SRB-a dala u intervjuu televizijskom kanalu Bloomberg 23. svibnja 2017.

351 Kao prvo, kada je riječ o tumačenju te obveze, žalitelji prigovaraju Općem sudu da nije uzeo u obzir činjenicu da već i sama informacija da SRB prati određeni subjekt može negativno utjecati na navedenu obvezu.

352 U skladu s člankom 339. UFEU-a, članovi Unijinih institucija te njezini dužnosnici i službenici ne smiju, čak ni nakon prestanka dužnosti, otkrivati informacije koje su po svojoj prirodi obuhvaćene obvezom čuvanja profesionalne tajne, posebno informacije o gospodarskim subjektima i njihovim poslovnim odnosima ili proizvodnim troškovima.

353 Kada je riječ o SRB-u, u članku 88. stavku 1. Uredbe o SRM-u određuje se da se članovi SRB-a i posebno zaposlenici tog tijela moraju pridržavati zahtjeva za čuvanje profesionalne tajne predviđenih u članku 339. UFEU-a i mjerodavnim aktima zakonodavstva Unije. U tu svrhu, posebno im je zabranjeno bilo kojoj osobi ili tijelu otkriti povjerljive informacije pribavljene u izvršavanju svojih profesionalnih dužnosti, osim ako se to ne čini, među ostalim, u sklopu izvršavanja navedenih dužnosti ili u sažetom ili zbirnom obliku zbog čega se dotični subjekt ne može prepoznati. Međutim, u samom članku 88. stavku 1. Uredbe o SRM-u ne precizira se što predstavljaju povjerljive informacije.

354 U tom smislu, u uvodnoj izjavi 116. te uredbe prije svega se navodi da „informacije o sadržaju i detaljima sanacijskog plana te rezultatima bilo kakve ocjene tih planova mogu imati dalekosežne posljedice, posebno za poduzetnike o kojima se radi“, te da „[z]a svaku informaciju koja se pruži u vezi s odlukom prije negoli je ona donesena, bilo o tome jesu li uvjeti za sanaciju zadovoljeni, o upotrebi određenog instrumenta ili o bilo kojoj mjeri tijekom postupka, mora se pretpostaviti da se [ona može] odražava[ti] na javne i privatne interese koji su mjerama obuhvaćeni”.

355 Nadalje, u skladu s tom uvodnom izjavom, „informacija da [SRB] i nacionalna sanacijska tijela ispituju određeni subjekt, može biti dostatna da se negativno odraz[i] na taj subjekt” i da je „[s]toga […] potrebno osigurati da postoje primjereni mehanizmi za čuvanje povjerljivosti takvih informacija”.

356 Konačno, u navedenoj uvodnoj izjavi specificiraju se informacije na o kojima je konkretno riječ, to jest informacije o „sadržaju i detaljima sanacijskog plana te rezultatima bilo kakve ocjene tih planova”. Međutim, te se informacije, baš kao i one spomenute u točki 354. ove presude, odnose na mjeru sanacije.

357 Prema tome, sama činjenica da je navedeno da SRB i nacionalna sanacijska tijela ispituju određeni subjekt konkretno u okviru ili u vezi s postupkom ili mjerom sanacije, mogla bi imati negativan utjecaj na taj subjekt, pa istu stoga treba smatrati obuhvaćenom obvezom povjerljivosti iz članka 88. stavka 1. Uredbe o SRM-u.

358 Naprotiv, iz uvodnih izjava 15. i 89. te uredbe proizlazi da postoji bliska veza između nadzornih zadaća koje se u okviru SRM-a povjeravaju, među ostalim, ESB-u, te zadaće koju Uredba o SRM-u povjerava SRB-u. Iz toga naime proizlazi da, u cilju postizanja maksimalne učinkovitosti SRM-a, SRB mora blisko surađivati s ESB-om i drugim tijelima nadležnima za provođenje nadzora nad subjektima u okviru SRM-a, posebno u slučaju grupa koje podliježu konsolidiranom nadzoru ESB-a. U tim okolnostima, članak 30. stavak 2. Uredbe o SRM-u određuje da – među ostalim, ali ne isključivo u fazama planiranja sanacije, rane intervencije i provedbe sanacije – SRB i ESB moraju blisko surađivati i razmjenjivati sve informacije potrebne za izvršavanje svojih zadaća.

359 Dakle, SRB, baš kao i ESB, mora pratiti promjene na financijskim tržištima i posebno pratiti institucije na koje se primjenjuje ta uredba, kako bi mogao učinkovito i brzo intervenirati u slučaju kad kreditna institucija propada ili je vjerojatno da će propasti.

360 Prema tome, sama informacija da SRB s ESB-om nadzire kreditnu instituciju, među drugim institucijama na koje se primjenjuje Uredba o SRM-u, načelno se ne može smatrati obuhvaćenom obvezom povjerljivosti iz članka 88. stavka 1. Uredbe o SRM-u ako ne postoje dodatne informacije koje mogu upućivati na to da SRB djeluje u okviru ili u vezi s postupkom ili mjerom sanacije.

361 U konkretnom slučaju, iz točaka 613., 615. do 617. pobijane presude razvidno je da se Opći sud pozvao upravo na utvrđenje da se predmetne informacije ne odnose na konkretan slučaj dotičnog subjekta i/ili ga ne mogu dovoditi u vezu s postupkom ili mjerom sanacije.

362 Naime, kada je riječ o izvatku iz intervjua citiranom u točki 612. te presude, u njezinim točkama 613., 615. i 616. istaknuto je da su prenesene izjave bile općenite, nije se spominjala mogućnost određivanja mjere sanacije u slučaju društva Banco Popular i, posebno, iz njih se nije mogao izvesti zaključak u pogledu skore provedbe takve mjere, a još manje u pogledu sanacijskog instrumenta koji bi SRB mogao primijeniti. Kada je riječ o drugom izvatku citiranom u točki 617. navedene presude, Opći je sud samo istaknuo da se taj izvadak ne referira na konkretni slučaj društva Banco Popular.

363 U tim okolnostima, žalitelji u sklopu prvog, drugog i trećeg prigovora pogrešno tvrde da je Opći sud svoje zaključke temeljio na pogrešnom tumačenju članka 88. stavka 1. Uredbe o SRM-u u vezi s njezinom uvodnom izjavom 116.

364 Nadalje, treba odbiti drugi prigovor o navodnoj proturječnosti obrazloženja. Naime, kako u točkama 615. i 616. tako i u točkama 485. do 488. pobijane presude Opći je sud ispitao, koristeći gotovo iste formulacije, jesu li predmetne informacije mogle otkrivati da bi nad društvom Banco Popular mogao biti proveden postupak sanacije. Opći je sud stoga prilikom ispitivanja postojanja eventualne povrede obveze povjerljivost temeljio svoje zaključke na istom pravnom kriteriju.

365 Kao drugo, kada je riječ o primjeni članka 88. stavka 1. Uredbe o SRM-u u vezi s njezinom uvodnom izjavom 116., žalitelji u osnovi osporavaju ocjenu izvatka iz intervjua citiranog u točki 612. pobijane presude. U tom izvatku predsjednica SRB-a odgovorila je na pitanje koje se konkretno ticalo slučaja društva Banco Popular na sljedeći način:

„Nikad ne govorim o bankama pojedinačno. Više je banaka na našem radarskom ekranu i, naravno, Banco Popular je isto tako slučaj koji pratimo, ali on nije jedini.” (Well, I am never talking about individual banks. There are more banks than just one on our radar screen and of course, Banco Popular is also a case we are watching but it is not the only one we are watching.)

366 Žalitelji u bitnome navode da je predsjednica SRB-a prešutno otkrila mogućnost provođenja postupka sanacije nad društvom Banco Popular, navodeći da to tijelo trenutačno prati tu banku.

367 U tom smislu treba istaknuti da se Opći sud u točki 613. pobijane presude pozvao na utvrđenje da se izjave citirane u točki 612. te presude, a prenesene u točki 365. ove presude, nisu odnosile na pojedinačno ispitivanje koje je SRB provodio nad društvom Banco Popular u vezi s postupkom ili mjerom sanacije, već općenito na „institucije”, to jest na sve institucije nad kojima SRB provodi nadzor, u suradnji s ESB-om, u sklopu SRM-a.

368 Međutim, budući da se žalitelji s tim u vezi ne pozivaju ni na kakvo iskrivljavanje, ispitivanje Suda u predmetnom žalbenom postupku mora se temeljiti na tom utvrđenju Općeg suda.

369 Prema tome, imajući u vidu utvrđenja navedena u točkama 358. do 360. ove presude, Opći sud nije počinio pogrešku koja se tiče prava kada je u točki 613. pobijane presude istaknuo da činjenica da SRB u suradnji s ESB-om provodi nadzor nad društvom Banco Popular, kao kreditnom institucijom na koju se primjenjuje SRM, nije povjerljiva informacija u smislu članka 339. UFEU-a te članaka 88. i 91. Uredbe o SRM-u u vezi s uvodnom izjavom 116. te uredbe.

370 U tom kontekstu žalitelji također navode, s jedne strane, da je predsjednica SRB-a morala postupati krajnje oprezno s obzirom na negativno medijsko praćenje društva Banco Popular i, s druge strane, da je izjave iznesene u intervjuu na televizijskom kanalu Bloomberg 23. svibnja 2017. tržište protumačilo kao signal mogućeg određivanja mjere sanacije za tu banku.

371 U tom smislu dovoljno je istaknuti da se, s obzirom na to da u tom intervjuu nisu bile priopćene povjerljive informacije, iz tih okolnosti ne može zaključiti da je predsjednica SRB-a prekršila obvezu povjerljivosti.

372 Prvi, drugi i treći prigovor iz prvog dijela četvrtog žalbenog razloga stoga valja odbiti kao neosnovane.

b) Četvrti prigovor vezan uz navodno curenje internih informacija

373 Četvrtim prigovorom iz prvog dijela četvrtog žalbenog razloga žalitelji tvrde da je Opći sud pogrešno ocijenio da se iz novinskog članka koji je 31. svibnja 2017. objavila agencija Reuters ne može zaključiti da je došlo do curenja povjerljivih informacija, što predstavlja povredu obveze povjerljivosti od strane SRB-a i Komisije.

374 U tom smislu, iz točaka 619. do 633. pobijane presude vidljivo je da je Opći sud odbio tvrdnju o postojanju povrede te obveze zbog toga što se, s jedne strane, curenje informacija o kojem je bilo riječi u tom članku ticalo informacija koje je SRB već demantirao ili su već bile javne. S druge strane, taj je sud u točkama 634. do 643. te presude naveo da pred njime nije dokazano da su SRB ili Komisija odgovorni za curenje do kojeg je došlo u pogledu tih informacija.

375 Međutim, u sklopu četvrtog prigovora iz prvog dijela četvrtog žalbenog razloga žalitelji osporavaju samo točke 625. i 627. do 632. pobijane presude. Tvrde da je, suprotno onome što je Opći sud utvrdio u tim točkama, interno curenje o kojem je bilo riječi u novinskom članku koji je agencija Reuters objavila 31. svibnja 2017. sugeriralo da će nad društvom Banco Popular biti određena mjera sanacije i da ta informacija nije bila javna unatoč činjenici da je ista prethodno bila prenesena u drugim člancima, zato što se u tim drugim člancima nisu spominjali interni izvori iz Unije.

376 Naprotiv, žalitelji ne osporavaju utvrđenja navedena u točkama 634. do 639. pobijane presude da oni pred Općim sudom nisu dokazali da je za navodno interno curenje informacija odgovoran dužnosnik Komisije ili zaposlenik SRB-a.

377 Budući da je, na temelju potonjih utvrđenja, Opći sud mogao zaključiti, a da pritom ne počini pogrešku koja se tiče prava, da nije dokazano da su Komisija ili SRB prekršili obvezu povjerljivosti, četvrti je prigovor bespredmetan.

c) Peti, šesti, sedmi i osmi prigovor iz prvog dijela četvrtog žalbenog razloga

378 Peti i šesti prigovor iz prvog dijela četvrtog žalbenog razloga odnose se na očito pogrešno tumačenje pobijane presude.

379 Vezano uz peti prigovor, treba istaknuti da se Opći sud u točkama 637. do 641. te presude uopće nije očitovao o postojanju uzročne veze između povrede obveze povjerljivosti i prouzročene štete, već je razmatrao prethodno pitanje jesu li za kršenje te obveze, pod pretpostavkom da je dokazana, mogli biti odgovorni Komisija ili SRB.

380 Kada je riječ o šestom prigovoru, dovoljno je istaknuti da je Opći sud u točkama 643. do 645. navedene presude ocijenio da provođenje interne istrage nije relevantno za ocjenu navodno nezakonitog postupanja kojim je uzrokovana šteta koja se potražuje na temelju spornog sanacijskog programa, ako je ona provedena nakon donošenja tog programa. Naprotiv, Opći se sud uopće nije očitovao o relevantnosti mehanizama nadzora i upozoravanja, koji mogu spriječiti nastanak takve štete.

381 Sedmim prigovorom osporavaju se točke 609. i 610. pobijane presude. Opći je sud u tim točkama utvrdio da osim intervjua predsjednice SRB-a od 23. svibnja 2017. i članka koji je agencija Reuters objavila 31. svibnja 2017., žalitelji nisu specificirali druge navodne izjave SRB-a kojima se prema njihovu mišljenju krši obveza povjerljivosti.

382 Žalitelji se u žalbi pozivaju na „curenje informacija” prema španjolskim tijelima koja su u SRB-u imala svojeg člana, pri čemu se samo referiraju na točke tužbe i replike podnesene u prvostupanjskom postupku. Međutim, oni u žalbi nisu dokazali da je Opći sud iskrivio informacije o tom curenju, koje su bile sadržane u toj tužbi i replici, propuštajući uzeti u obzir takozvano „curenje informacija” kao izjave SRB-a.

383 Sedmi prigovor stoga je nedopušten.

384 Konačno, kada je riječ o osmom prigovoru, Opći je sud u točkama 647. do 650. pobijane presude odbio prigovor o navodnom pasivnom stavu SRB-a i Komisije, uz obrazloženje da žalitelji nisu objasnili što im prigovaraju, niti su naveli mjere koje su oni trebali poduzeti i odredbe kojima se utvrđuje obveza djelovanja.

385 Iako žalitelji osporavaju osnovanost tih utvrđenja, treba istaknuti da se iz njihove argumentacije, kako je sažeto prikazana u točki 346. ove presude, ne može utvrditi da je Opći sud iskrivio tužbu kojom su oni pokrenuli postupak.

386 Slijedom navedenih razmatranja, prvi dio četvrtog žalbenog razloga dijelom je nedopušten, a dijelom neosnovan.

I. Drugi dio četvrtog žalbenog razloga vezan uz postojanje uzročne veze

387 Drugim dijelom četvrtog žalbenog razloga žalitelji tvrde da je Opći sud u točkama 653. do 674. pobijane presude pogrešno ocijenio da nije postojala uzročna veza između navodne povrede obveze povjerljivosti i krize likvidnosti društva Banco Popular.

388 U tom smislu dovoljno je istaknuti da je Opći sud ispitao navodno postojanje uzročne veze tek podredno, nakon što je zaključio da ne postoji povreda obveze povjerljivosti. Nadalje, iz analize prvog dijela četvrtog žalbenog razloga proizlazi da sve argumente kojima se osporava taj zaključak Općeg suda treba odbiti.

389 Drugi dio četvrtog žalbenog razloga stoga je bespredmetan.

J. Treći dio četvrtog žalbenog razloga vezan uz zahtjev za naknadu štete

390 Trećim dijelom četvrtog žalbenog razloga žalitelji tvrde da je Opći sud u točkama 678. do 698. pobijane presude neosnovano odbacio kao nedopušten njihov zahtjev za naknadu štete zbog poništenja vrednovanja 2.

391 U tom smislu valja istaknuti da se tim zahtjevom tražilo, s jedne strane, da se vrednovanje 2 poništi, i to neovisno o eventualnom poništenju spornog sanacijskog programa i Odluke 2017/1246 te, s druge strane, naknadu štete nastale u vezi s tim vrednovanjem.

392 Kada je riječ o prvom dijelu zahtjeva, treba podsjetiti na to da članak 20. stavak 15. Uredbe o SRM-u određuje da je vrednovanje kao što je vrednovanje 2 sastavni dio sanacijskog programa, pri čemu se izričito precizira da se takvo vrednovanje ne može pobijati zasebnom tužbom, već samo zajedno s odlukom SRB-a. Ta odredba stoga odražava ustaljenu sudsku praksu u pogledu dosega primjene članka 263. UFEU-a, prema kojoj međumjere čiji je cilj priprema konačne odluke nemaju same po sebi obvezujuće pravne učinke te se stoga protiv njih ne može podnijeti zasebna tužba za poništenje u odnosu na tužbu protiv konačne odluke (vidjeti u tom smislu presudu od 6. svibnja 2021., ABLV Bank i dr./ESB, C-551/19 P i C-552/19 P, EU:C:2021:369, t. 39. i navedenu sudsku praksu).

393 Opći sud stoga nije počinio nikakvu pogrešku koja se tiče prava kada je taj prvi dio zahtjeva odbacio kao nedopušten.

394 Kada je riječ o drugom dijelu zahtjeva, kao što je to nezavisna odvjetnica istaknula u točki 86. svojeg mišljenja, Opći je sud taj zahtjev s pravom odbacio kao nedopušten. Naime, iz točaka 689. do 698. pobijane presude vidljivo je da je Opći sud smatrao da se iz tužbe kojom je pokrenut prvostupanjski postupak ne može shvatiti koja je pravna osnova tog zahtjeva za naknadu štete istaknutog u okviru osporavanja vrednovanja 2, s obzirom na to da ne postoji jasna veza između istaknutih odredbi prava Unije i potraživane naknade štete.

395 Međutim, ni iz argumentacije iznesene u prilog žalbi ne može se shvatiti koja je pravna osnova tog zahtjeva.

396 Opći je sud stoga s pravom odbio kao nedopušten taj drugi dio zahtjeva.

397 Iz navedenog slijedi da treći dio četvrtog žalbenog razloga treba odbiti.

398 Budući da svi žalbeni razlozi koje su žalitelji istaknuli u prilog svojoj žalbi trebaju biti odbijeni, tu žalbu valja odbiti u cijelosti.

Troškovi

399 U skladu s člankom 184. stavkom 2. Poslovnika, kad žalba nije osnovana, Sud odlučuje o troškovima.

400 Članak 138. stavak 1. tog poslovnika, koji se na temelju njegova članka 184. stavka 1. primjenjuje na žalbeni postupak, određuje da je stranka koja ne uspije u postupku dužna, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove.

401 U konkretnom slučaju, budući da žalitelji nisu uspjeli u svojim zahtjevima, valja im slijedom zahtjeva koje su iznijeli Komisija, SRB i društvo Banco Santander naložiti da uz vlastite snose i troškove Komisije, SRB-a i društva Banco Santander.

402 U skladu s člankom 140. stavkom 1. Poslovnika, koji se na temelju njegova članka 184. stavka 1. primjenjuje na žalbeni postupak, države članice i institucije koje su intervenirale u postupak snose vlastite troškove.

403 Kraljevina Španjolska će slijedom toga snositi vlastite troškove.

Slijedom navedenog, Sud (prvo vijeće) proglašava i presuđuje:

1. **Žalba se odbija.**

2. **Araceli García Fernández, Faustinu Gonzálezu Parri, Fernandu Luisu Treviñu de Las Cuevasu, Juanu Antoniju Galánu Alcázaru, Lucíji Palazuelo Vallejo-Nágera, društvu Macon SA, Marti Espejel García, društvu Memphis Investments Ltd, Pedru Alcántari de la Herrán Matorrasu, Pedru Joséu de Jesús Benito Trebbau Lópezu, Pedru Regaladu Cuadradu Martínezu i Maríji Rosario Mari Juan Domingo nalaže se da uz vlastite snose i troškove Europske komisije, Jedinstvenog sanacijskog odbora i društva Banco Santander SA.**

3. **Kraljevina Španjolska snosi vlastite troškove.**

Potpisi